

מדריך שיעורי שבת

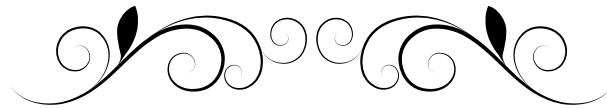
ניהול: מניעי הלב

ינואר • פברואר • מרץ 2018

רבעון ראשון 2018

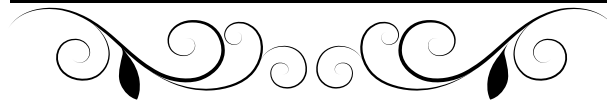
מדריך שיעורי שבת

ניהול: מניעי הלב

מאת : ג'ון מאט'יוס
מאנגלית : דנה סיגלניצקי

ינואר • פברואר • מרץ 2018

חוצאת "חיים ושלום"
מערכת: לינקולן 4 ירושלים 94186
עיצוב: אנה שרבקוב

תוכן העניינים :

- שיעור 1: 30 דצמבר - 5 ינואר. השפעת החומרות 6
- שיעור 2: 6 - 12 ינואר. אני רוצה, אני רואה, אני לוקח 13
- שיעור 3: 13 - 19 ינואר. אלוהים או הממון? 20
- שיעור 4: 20 - 26 ינואר. בריחה מדרכי העולם. 27
- שיעור 5: 28 ינואר - 2 פברואר. מנהלים לאחר גן-עדן. 34
- שיעור 6: 4 - 9 פברואר. סימני המנהל. 41
- שיעור 7: 10 - 16 פברואר. כנות עם אלוהים 48
- שיעור 8: 17 - 23 פברואר. השלמת המעשר. 55
- שיעור 9: 24 פברואר - 2 מרץ. תרומות הודיה. 62
- שיעור 10: 3 - 9 מרץ. תפקיד הניהול. 69
- שיעור 11: 10 - 16 מרץ. חוב: החלטה יומית. 76
- שיעור 12: 17 - 23 במרץ. הרגלי המנהל. 83
- שיעור 13: 24 - 30 מרץ. פרי הניהול. 90

המדריך ללימודי תנ"ך ליום שבת חובר במשרד המדריך ללימודי תנ"ך למבוגרים בועדה הכללית של האדוונטיסטים שומרי השבת. הכנת המדריך נעשת תחת פיקוחה הכללי של ועדה בינלאומית להערכת כתבי יד של מדריכי שבת, שחבריה משרתים בתור עורכים. המדריך היוצא לאור משקף את המלצות הועדה, ולא בהכרח או בלבד את כוונת הסופר(ים).

גרסאות תנ"ך

ציטוטי הברית החדשה לקוחים מתוך : הברית החדשה המודרנית, גירסא 2.1 ;
הברית החדשה תרגום דליטש, גירסא 2.0

כל הזכויות שמורות © לחברה לכתבי הקודש בישראל, 1976, 1991. החומר ניתן ברשות.

חיי מינהל משיחי

כמשיחיים, עלינו להכיר במצבנו החוטא לפני שאנו רואים את הצורך בשינוי. שינוי זה יכול לקרות אך ורק על ידי המשיח הפועל בנו בצורה יסודית, ועבודה זו באה לידי ביטוי בתחום הניהול. למרות שנושא הניהול מקיף הרבה תחומים בחיים שלנו, נגדיר זאת כהנהלת משאבים מוחשיים ולא-מוחשיים לתפארת אלוהים.

הכתובים מלמדים שניהול יכול להיות, בין דברים אחרים, כלי חזק מאוד נגד סכנות החומרות (אהבת צריכת דברים), או חילוניות באופן כללי – שהיא אחת מהמלכודות הרוחניות שהשטן פורש בפנינו. הרבה אנשים מתקשים להבין שעושר ורכוש זולים הם, ודומים לתבלינים מלאכותיים שמאבדים את טעמם עם הזמן. למרבה הצער, הרבה אנשים יאבדו מכיוון שנכשלו להשתחרר מאהבתם לעולם. דרך העולם, **"חֶשֶׁק הַבָּשָׂר וְתַאֲוַת הָעֵינַיִם וְגִאוֹת הַנֶּכֶסִּים"** (ה-2 ליוחנן 16:2) – יכולה להתמזג ואפילו להימנע, דרך עקרונות הניהול בחיינו.

זוהי הסיבה שברבעון הזה נלמד על ניהול ומה זה מלמד אותנו בנוגע לכיצד עלינו לחיות בדרך שאלוהים רוצה שנחיה, שכוללת חירות מאהבת העולם, על כל צורותיו. ניהול הינו הביטוי המעשי היומיומי של המשמעות ללכת אחרי ישוע; זו הבעת אהבתנו לאלוהים ואמצעי לחיות את האמת שניתנה לנו במשיח. אנו מנהלים משום שהמשיח אהב אותנו תחילה.

זאת אומרת שבניהול חיינו נכללים הגישה, המחויבות, המשמעת-עצמית שלנו, והרבה יותר. עלינו להיות העבדים הנאמנים שלו, לחיות חיים בלתי אנוכיים דרך קשר עם ישוע בכל מה שנעשה או נגיד. בבית ספר של המשיח אנו מגלים שתוצאות הניהול הם סיפוק בחיי חסידות. עלינו ללמוד לנהל את הרכוש של אלוהים לתפארתו, לממן את שליחותו לסיים את עבודתו.

מנהלי משק אלוהים מביטים כיום **"בְּמַרְאֵה וּבְחִידוֹת"** (1 קורינתים 12:13), אך ישוע רואה בבירור את כל התמונה. הוא הפקיד בידנו לעשות את עבודתו. אפילו דרך האובדן של פיתויי העולם, אנו עדיין אחראים על ההנהלה הנכונה של הכישרונות, הכספים, הבריאות והסביבה. השיעורים האלה מותאמים ללמד אותנו על האחריות שלנו כמנהלים, וכיצד נוכל, בחסד אלוהים, לממש את האחריות הזאת, לא כדרך שבה נוכל לזכות בישועה אלא כפרי הנובע מהישועה שכבר יש לנו.

חיינו כמנהלים משיחיים משקפים את אופיו של אלוהים לעולם. יופי, אושר וחסידות מאפיינים את חיי אלו שמעזים לחיות על פי עקרונות תנ"כיים ולעמוד נגד האופנה ונטיות של התרבות הנוכחית. כולם מתפתים לחיות חיי הוללות; הפיתויים סובבים

אותנו באופן גלוי ובדרכים מתוחכמות ומעודנות יותר. כמשיחיים, במיוחד כמנהלים משיחיים, לא רק התגלה לנו כיצד נוכל לברוח מפיתויים אלו, אלא גם הובטח לנו הכוח לברוח מהם.

בסופו של יום נשמע אחד משני הביטויים מופנים אלינו: **"מַעוֹלָם לֹא יִדְעָתִי אֲתָכֶם סוּרוּ מִמֶּנִּי פְעָלִי אֲנִי"** (מתי 23: 7), או **"הִטִּיבְתָּ לַעֲשׂוֹת עֲבָד טוֹב וְנֶאֱמָן בְּמִזְעָר נֶאֱמָן הֵייתָ וְעַל־הַרְבֵּה אֶפְקִידְךָ בּוֹא לְשִׁמְחַת אֲדִנְיָךְ"** (מתי 23: 25). כולנו תקוה ותפילה שמה שנלמד ברבעון זה על נושא ניהול חיינו יעזור לנו להישאר בדרך שתוביל אותנו לשמוע את המילים **"בּוֹא לְשִׁמְחַת אֲדִנְיָךְ"**.

ג'ון ה. ה. מט'יוס,

מאוניברסיטת אנדריוס, הינו פסטור מוסמך ששירת בפלורידה, אלבמה, איווה, מיזורי, טנסי ונברסקה. כיום הוא מנהל את מחלקת הניהול של הדיביזיה הצפון-אמריקאית.

שיעור 1*
30 דצמבר - 5 ינואר

השפעת החומרנות

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי:
1 יוחנן 2:16,17; לוקס 14:26-33; דברים 10:8; 1 טימותיאוס 6:10;
יוחנן 5:15; אל הגלטים 2:20.

פסוק לשינון: "וְאַל־תִּדְמּוּ לָעוֹלָם הַזֶּה כִּי אֲסִי־הֶתְחַלְפוּ לִהְיוֹת לָכֶם לֵב חָדָשׁ לִבָּחַן
מֵהֵיוָא רָצוֹן הָאֱלֹהִים הַטּוֹב וְהַנְּחֻמָּד וְהַשָּׁלֵם." אל הרומים 12:2

דבר אלוהים אומר לעם אלוהים "אַל־תִּדְמּוּ לָעוֹלָם הַזֶּה", אך פיתוי החומרנות, הוא עז ביותר וקשור לרצון המופרז להתעשר ומה שאנו חושבים שעושר יכול להביא עימו. מעט מאוד אנשים, עניים ועשירים, נמצאים מעבר הישג החומרנות, כולל אנשים מאמינים.

אין שום דבר רע בלהיות עשיר, או לעבוד קשה בכדי לספק לעצמכם ולמשפחתכם נוחות. אך כאשר כסף או המרדף אחר הכסף הופך לרחב היקף, אנו נופלים במלכודת השטן ואכן נדמים לעולם.

העולם נותן רושם שהחיים הטובים, החיים בשפע, יכולים להימצא אך ורק בעושר. אך השטן מסתתר מאחורי מסכת העושר בכדי לאבטח את הנאמנות שלנו אליו. חומרנות היא אחת מכלי הנשק הנבחרים של השטן נגד המאמינים. אחרי הכל, מי אינו אוהב כסף ומה שהכסף יכול להביא לנו כאן ועכשיו? ההישג הגדול ביותר של הכסף הוא סיפוק מיידי, אך בסופו של יום אינו יכול לענות לצרכינו העמוקים ביותר.

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-6 בינואר.

אלוהי העולם הזה

ממון הוא אל העולם הזה, וחומרנות היא הדת שלו. החומרנות היא מערכת ערמומית ומתוחכמת שמהווה ביטחון זמני אך לא בטיחות מהותית. חומרנות, כפי שאנו מגדירים אותה בלימוד הזה, הינה כאשר הצמא לעושר ורכוש חשוב יותר ויקר יותר מאמיתות רוחניות. אכן יש ערך לרכוש אך הערך שלהם לא צריך להשתלט עלינו: **"אֱהָב קֶסֶף לֹא-יִשְׂבַּע קֶסֶף, וּמִי-אֱהָב בְּהֶמוֹן לֹא תִבּוֹאָה"** (קהלת 9: 5). זו הבעיה כשחפצים בדברים מהעולם הזה: לא משנה כמה יש לנו, זה לעולם לא מספיק; אנו מתאמצים יותר ויותר לדברים שלעולם לא יספקו אותנו. איזו מלכודת זו!

קראו 1 יוחנן 2:16,17. מה חשוב באמת לפי פסוקים אלו?

קראו את לוקס 14:26-33. מה אומר לנו ישוע בפסוקים הללו לגבי מה באמת חשוב לאדם מאמין?

יתן לנסח זאת בצורה הבאה: אלו אשר הממון או הרעב לו היא מציאות הבוערת בלבם, צריכים לחשוב על המחיר של סדר העדיפויות שלהם. **"כִּי מִה־יִסָּכֵן לְאָדָם שְׂיִקְנֶה אֶת-כָּל-הָעוֹלָם וְיִשְׁתָּהּ נֶפֶשׁוֹ?"** (מרקוס 8: 36).

"כאשר המשיח בא לעולמנו, נדמה היה כי האנושות יורדת במהירות לנקודה הנמוכה ביותר. יסודות החברה התערערו. החיים הפכו להיות חיי שווא ומלאכותיות... בכל רחבי העולם כל הדתות איבדו את אחיזתם בנפש ובנשמה. האנשים נגעלו ממשלים וכזב ופנו לכפירה וחומרנות. הם מחקו את חיי הנצח מהחישובים שלהם, וחיו בהווה בלבד. (Ellen G. White, Education, pp. 74, 75).

אנשים שנמשכים לכפירה וחומרנות וחיים רק בשביל ההווה? נשמע מוכר? מי לא אוהב להיות בעל רכוש? השאלה היא: כיצד נוכל לדעת אם הדברים ששייכים לנו, אפילו אם מעטים הם, יש להם אחיזה בנו? מי היחיד שאמור לאחוז בנו, וכיצד נוכל להיות בטוחים שאכן כך הוא הדבר?

למלא את האסמים

קראו לוקס 12:15-21. מה המסר עבורנו בפסוקים האלה? כיצד יוכל כל אדם ליישם את העיקרון הזה בחיים שלו, בין אם הוא עשיר או לא?

בין אם אנחנו עניים או בין אם אנחנו עשירים, תשוקתנו להיות בעלי רכוש יכולה לגרום לנו לשכוח מלהתמקד במה שחשוב באמת, ובמקום זאת, להתמקד במה שגשמי, דברים שלא שווים את הפסד חיי הנצח בעבורם.

מעולם לא היינו משתחוים מול פסל זהב ומהללים אותו. אך למרות שבצורה אחרת, אנחנו עדיין בסכנת סגידה לכסף וזהב.

המשל הזה בר-יישום בהרבה מקומות בעולם, מקומות בהם החיים מוקדשים כמעט באופן בלעדי באגירת כמה שיותר רכוש. הקמעונאים הפכו את תמכור מוצריהם לאומנות בקנה מידה עולמי. האסטרטגיה השיווקית שלהם בנויה בצורה כזו שגורמת לנו לחשוב שלא נוכל להיות שמחים או מסופקים ללא המוצר שיש להם למכור לנו. חברות מוצלחות מאוד יצרו מוצר, גרמו לנו לחשוב שהיינו צריכים אותו, ומכרו לנו אותו. והאמת היא: זה עבד! אפילו מאמינים, שתקוותם לא מהעולם הזה, אינם חסינים להטעיה זו.

קראו דברים 8:10-14. באילו דרכים חבר קהילה יכול להיות בסכנה לאיום המתואר בפסוקים אלה?

אילו דוגמאות מהכתובים או מחיי היומיום תוכלו למצוא שבהם הצטברות עושר ורכוש גשמי עזרו לרוחניות של האדם, לאהבתו את אלוהים, והרצון ולצמא לדברים שמימיים ורוחניים לגדול? שתפו את תשובותיכם בכיתה ביום שבת.

פיתוי החמרנות

עולם הפרסום הינו עולם רב עוצמה. חברות משקיעות מיליארדים בחשיפת תמונות של המוצרים שלהם בפנינו. כמעט תמיד הם משתמשים באנשים יפי תואר ומושכים כדי לקדם את המוצרים שלהם. אנו מסתכלים על פרסומות ורואים את עצמינו, לא רק עם המוצר, אלא את עצמינו כאנשים שנמצאים בפרסומת עצמה.

אמלא התאוה המעודנת (ולעיתים לא כל כך מעודנת) המתלווה לפרסומות, החמרנות לא היתה יעילה כל כך. התאוה היא הטכניקה העצמתית ביותר של הפרסום, אך היא פועלת כרעל למאמינים הנלחמים נגד סכנות החמרנות, ורוב רובנו נלחמים בזה.

קראו מתי 24:22-6. לפי מחשבה ומעשה משיחי, מה מסמלת העין? כיצד נוכל, כמאמינים, להגיב לתמונות מעודנות שמפתות אותנו לצרוך מה שבאמת איננו זקוקים לו?

פרסומות שמכילות תאוה למוצרי קמעונאות יכולות להיות כלי עצמתי מאוד. קמעונאים מוכרים את מרכלותם על ידי יצירת ריגושים בשכלם של הצרכנים. החוויה היא פנטזיה טהורה, אך היא עובדת! זוהי יכולה להיות חוויה כמעט מיסטית כאשר לוקחים אנשים כהרף עין, למה שדומה רמת קיום אחרת. מהר מאוד זה הופך להיות דת שקרית שלא מציעה חכמה או אמת רוחנית, אך באותו רגע היא כל כך מושכת ומפתה שרוב האנשים לא עומדים בפניה. אנו רוצים בזה ואנו מרגישים שאנו ראויים לזה, אז למה שלא נצטרך את זה? רק אלוהים יודע את כמות הכסף שהתבזבזו על מוצרים שמפרסמים שכנעו אותנו שאנו צריכים אותם.

"וְהִנְנִי אֹמֵר הִתְּלַכְנוּ בְּרוּחַ וְלֹא תִמְלְאוּ אֶת־תְּאֻזֹּת הַבֶּשֶׂר" (גלטים 5:16). למרות שאנו נוטים לחשוב ש"תאוות הבשר" מתכוונות למונחים מיניים, באילו דרכים אחרות נוכל להיות בסכנה ליפול בתאוות אלה?

אהבה לאני

"כִּי עַל־פִּי הַחֶסֶד הִנָּתַן לִי אִמְרָא אֲנִי לְכָל־אִישׁ בְּכֶם לְבַלְתִּי רוּם־לִבְבוֹ לְמַעַלָּה מִן־הָרָאוּי כִּי אֲסִיְהִי צָנוּעַ בְּמַחֲשָׁבוֹתַי כְּמִדַּת הָאֱמוּנָה אֲשֶׁר־חָלַק לּוֹ הָאֱלֹהִים" (אל הרומים 3: 12).

אלוהים אומר, **"גִּבְהָ לְבָד בְּיָפִיד, שְׁחַת חֲכָמָתְךָ עַל־יַפְעָתְךָ"** (יחזקאל 17: 28). הילל בן-שחר רימה את עצמו בחשבו את עצמו ליותר ממה שהיה באמת. כאשר הוא אמר בלבבו **"אֲדַמָּה לְעֵלְיוֹן"** (ישעיהו 14: 14), הוא חשף שאיפות עצמיות בטענה שזכאי לזכויות שלא היו מגיעות לו. רמאות עצמית ושאיפות עצמאיות גבוהות היו שתי תכונות של ליבו הסורר של הילל בן-שחר.

פסוקים אלו, העוסקים על הנפילה של הלל בן-שחר אומרים לנו שבדרכים רבות, החטא הראשוני הוא נרקיסיות, והמילון מגדיר את המונח כ"אהבה עצמית מופרזת; אהבה עצמית, רהבתנות". אלו מאפיינים בבני אנוש סוררים יכולים להיות מחון גדול יותר של הונאה עצמית?

מאפיינים אלו רווחים יותר ממה שאנו חושבים. נבוכדנצר חשב שהיה גדול יותר ממה שבאמת היה (דניאל 4: 30). הפרושים גם האמינו לפנטזיה המפתה הזו (ראו לוקס 11, 12: 18). עושר גם יכול להוביל לאותה הטעיה, אם אנו לא נזהרים.

קראו 1 טימותיאוס 6: 10. על איזו סכנה שאול השליח מזהיר בפסוק זה?

שאול מפציר בטימותיאוס להיזהר מסוגים רבים של אנשים רעים (1 טימותיאוס 3: 1-5), הכוללים "אוהבי כסף" (פסוק 3). אהבת הבצע עלולה לעודד ביטחון עצמי מופרז וגישה אנוכית של התעסקות עצמית ויוהרה מכיוון שהחמרנות מציפה אנשים שיש להם הרבה רכוש ברגשי התנשאות על האחר. קל מאוד, כאשר יש לנו הרבה כסף, לחשוב את עצמינו ליותר ממה שאנחנו באמת. אחרי הכל, כולם רוצים להיות עשירים, אך רק מעט מאוד מגיעים ליעד הזה. לכן, קל מאוד לעשירים להיות גאים ורברבנים.

קיראו אל הפיליפים 2: 3. כיצד פסוק זה עוזר לנו להבין מדוע חמרנות, והגישה שחמרנות יכולה להביא עימה, כל כך נוגדת את האידאל המשיחי?

התוצאה הסופית של החמרנות

ישנם הרבה אנשים שאוהבים את אלוהים. זהותם מעורבבת עם שלו באופן כזה שרכוש אינו יכול להפריד ביניהם.

קראו דברים 7:6, 1 כיפא 2:9, יוחנן 15:5, ואל הגלטים 2:20. מה המשמעות של להיות שייכים לאלוהים, והיכן נוכל למצוא את זהותנו האמיתית?

אלוהים אומר, **"אֲנִי הוּא הַגֶּפֶן וְאַתֶּם הַפְּרִיגִים... בִּלְעָדִי לֹא תוֹכְלוּן עֲשׂוֹת דָּבָר"** (יוחנן 15:5). הקשר הוא ישיר ובטוח.

"ציות אמיתי נובע מן הלב. המשיח פועל בלבבות בני האדם, לכן, אם נעניק לו את הסכמתנו, הוא יזדהה עם מחשבותינו, שאיפותינו ומטרותינו ויכפוף את לבנו ורצוננו לציות מוחלט לרצונו; וכאשר נציית לו, נבצע את רצונו. לאחר שהרצון עודן וקודש, אנו נפיק הנאה עצומה מעשיית רצונו של המושיע". (אלן וייט "חמדת הדורות (בגרסא העברית) עמ' 540).

מצד שני, צרכנות מציעה לנו זהות נרדפת לחפצינו. במילים אחרות, אנו מגדירים את עצמינו על בסיס רכושנו ועל ידי אפשרותנו לרכוש ממוצרי העולם הזה. יעקב מזהיר אותנו נגד זה: **"זֶהְבְּכֶם וְכֶסֶפְכֶם כְּשֶׁתֶּם חֲלָאָה וְהִיתָה חֲלָאֶתֶם בְּכֶם לְעֵדוּת וְאָכְלָה כְּמוֹ אֵשׁ אֶת־בְּשָׂרְכֶם זֶה הוּא הָאוֹצֵר אֲצִרְתֶּם לָכֶם לִקְץ הַיָּמִים"** (אגרת יעקב 3:5). המילה "אצרתם" פירושה לאגור ולאסוף הרבה אוצרות; אך חשוב מכך, באוצרות אלו ממש – בין אם זה אוצר רב או מועט – מרבית האנשים מוצאים את זהותם (לוקס 21:19-12). חמרנות היא צורה של בלבול בזהות. זאת אומרת שלרובנו, זהותנו קשורה מאוד לרכושנו. רכושנו הופך לאלוהים בחיינו (מתי 19:21-6). כפי שמישהו אמר פעם, "איני דבר ללא חפציי". כמה עצוב כשאנו מזהים את עצמנו אך ורק דרך חפצינו הגשמיים. כמה רדוד, חולף, ואף חסר ערך לחיות בדרך כזו, במיוחד לאדם הקורא לעצמו מאמין ומשיחי. האם אנו מזדהים עם אלוהים או עם הרכוש שלנו? בסופו של יום, זה יהיה אחד משני אלה.

כמה מזהותכם טמונה ברכושכם ובחפציתכם?

נקודות למחשבה

"האויב קונה נשמות במחיר מוזל מאוד. 'חָנָם נִמְכָּרָתָם' - זוהי לשון המקרא. אחד מוכר את נפשו לתשואות העולם, אחר עבור כסף; אחד נמכר להשביע את תשוקותיו, ואחר לבידור העולם. עסקות אלו נעשות כל יום. השטן מציע מחיר לרכישת דם המשיח, וקונה נשמות אלו במחיר מוזל, אף על פי ששולם מחיר יקר מאוד לגאול אותם."

(Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 5, p. 133).

מטרת השטן היא לרכוש נפשות דרך חמרנות והסממנים השטחיים מופנים לכל לב ולב. למרות שהחמרנות אינה מדברת, היא מכירה את כל השפות. חמרנות יודעת כיצד להניק עונג וסיפוק לעשירים ולעניים ולגרום להם להגיד, "יש לי את כל מה שאני צריך כאן; למה לדאוג על דברים אחרים?" כך החמרנות משחיתה את הנפש; היא גורמת לאנשים להאמין במה שיש להם במקום לבטוח באלוהים. אך הסתירה היא "לא בְּחַיִּל, וְלֹא בְכַח--כִּי אִם--בְּרוּחִי, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת." (זכריה 4: 6). חמרנות אינה יכולה לעמוד מול השליטה של רוח הקודש כאשר אנו נכנעים לאלוהים ונחושים בחסדו לא לתת לחמרנות לשלוט על חיינו.

שאלות לדיון:

1. מהם הדרכים בהם אנו, גם אם אנו עניים או ללא עושר רב, יכולים להיגרר אחר כמה מהסכנות עליהם למדנו בשבוע זה?
2. יש אנשים שאומרים "לא איכפת לי מהכסף. הכסף לא משפיע עליי." (לעיתים, האנשים שאומרים זאת הם אחרי הכול עשירים) מדוע, ברוב המקרים, זו לא האמת? כסף זה דבר חשוב; יש לו תפקיד בחיינו. השאלה היא: כיצד נוכל לשמור על נקודת המבט המקראית בנוגע לכסף והצורך שלנו בו?
3. "אֶל תִּאֲצְרוּ לָכֶם אוֹצְרוֹת בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יֵאָכְלוּ שֵׁם סָס וְרֶקֶב וְגִנְבִּים יִחְתְּרוּ וְגִנְבוּ. אֲבֵל תִּאֲצְרוּ לָכֶם אוֹצְרוֹת בְּשָׁמַיִם אֲשֶׁר סָס וְרֶקֶב לֹא יֵאָכְלוּ שֵׁם וְגִנְבִּים לֹא יִחְתְּרוּ וְלֹא יִגְנְבוּ. כִּי בְּמָקוֹם אֲשֶׁר אוֹצְרֶכֶם בּוֹ שֵׁם יְהוָה גִּם לִבְבְּכֶם" (מתי 6: 19-21). קראו בעיון את מה שישוע אומר לנו בפסוקים אלו. כיצד מה שהוא אומר לנו היא דרך עצמתית כדי להגן על עצמינו מסכנות החמרנות?

שבת אחר הצהריים

פסוק לשינון: " וְהִנָּזַרְע אֱלֹהֵקִצִים הוּא הַשִּׁמְע אֶת־הַדָּבָר וְדֹאגַת הָעוֹלָם הִזָּה וְנִבְלֵי הָעֶשֶׂר יַמְעִכּוּ אֶת־הַדָּבָר וּפְרִי לֹא־יִהְיֶה לוֹ." מתי 13:22

אהבת בצע ודברים גשמיים יכולה לבוא אלינו מזוויות רבות ושונות. אלן וויט מתארת את תכסיסי השטן כדי לפתות אותנו באמצעות תחבולות ואמצעים ומרניים. " ' לכן, הפכו לשיכורים את בעלי האדמות והכסף עם דאגות החיים הנוכחיים. הציגו את העולם בפניהם באורו האטרקטיבי ביותר, כדי שיאגרו את האוצרות שלהם פה, ויאהבו את הדברים הגשמיים. עלינו לעשות כל שביכולתנו בכדי למנוע מהעובדים בעבודת האל מלקבל אמצעים להשתמש נגדנו. שמרו את הכסף בשורותנו. ככל שיהיו להם יותר אמצעים, הם יפגעו יותר במלכותנו ויקחו את אנשינו. גרמו להם לדאוג יותר לכסף מאשר לבניית מלכות המשיח ולבשר את האמיתות השנואות עלינו כל כך, וכך לא נוכל לפחד מהשפעתם; כי יודעים אנו שכל אדם אנוכי וחמדן יפול תחת כוחנו ויופרד מעם אלוהים. ' "

(Counsels on Stewardship, pp. 154, 155).

לתכסיס זה, לצערנו, יש הצלחה רבה. הבה נביט על הסכנות האלה ומה דבר ה' אומר לנו כדי שנוכל להתחמק מהמלכודת הרוחנית הזו.

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-13 בינואר.

בשורת השגשוג

מטיף פופולארי בטלויזיה בא עם מסר פשוט: אלוהים רוצה לברך אותך, וההוכחה לברכה שלו הוא השפע החמרני שיש לך. במילים אחרות, אם אתה נאמן, אלוהים יעשה אותך עשיר.

רעיון זה, והוריאציות שלו, נקראים בשורת השגשוג: לך אחרי אלוהים והוא יעשה אותך עשיר בדברים גשמיים. רעיון זה אינו אלא הצדקה תיאולוגית שיקרית לחמרנות, מכיון שמה שהבשורה הזו באמת אומרת זה 'אתה רוצה להיות אדם חמרני ולהרגיש טוב לגבי זה? טוב, יש לנו "בשורה" בשבילך'.

לא מדויק לקשר את הבשורה עם הבטחת העושר. אמונה זו יוצרת סתירה עם הכתובים ומשקפת תיאולוגיה שאינה יותר מחצי אמת בלשון הכתובים. בליבו של שקר זה נמצא לבו של כל חטא שזה אנוכיות והרצון לספק את האני על פני כל דבר אחר. תיאולוגית בשורת השגשוג מלמדת שכאשר נותנים לה', אנו רוכשים ערבון כלשהו לעושר גשמי. אך זה הופך את אלוהים למכירה אוטומטית והופכת את קשרנו איתו לקשר עסקי בלבד; אני עושה את זה, ואתה מבטיח לעשות את זה בחזרה. אנו נותנים, לא מכיוון שזה הדבר הנכון לעשות אלא בגלל מה שאנו מקבלים בחזרה. זו בשורת השגשוג.

קראו 2 קורינתים 7:1-8. מה קורה פה? אלו עקרונות אנו רואים בפסוקים אלו שהולכים נגד הרעיון של בשורת השגשוג? למה שאל השליח מתכוון כאשר הוא מדבר על "החסד הזה" (2 קורינתים 8:7)?

האנשים האלה, למרות שחיו בעוני רב (פס' 2), היו מאוד נדיבים, ונתנו יותר ממה שיכלו לתת. פסוקים כאלה וכך גם פסוקים אחרים, עוזרים לנו להפריך את התיאולוגיה השקרית של בשורת השגשוג, שמלמדת שאם יש לנו קשר קרוב לאלוהים, יהיה לנו שפע רכוש כדי להראות שזה אכן כך.

אלו דוגמאות תוכלו למצוא של אנשים שחיים חיי נאמנות לאלוהים אך אין להם שפע רכוש ודברים גשמיים, ואלו שאינם נאמנים לאלוהים, אך עשירים הם ברכוש גשמי? מה זה אומר לנו על עושר כקנה מידה למגוון ברכות אלוהים?

ראייה רוחנית מעורפלת

אנו לא זקוקים לכתובים שילמדו אותנו את האמת הברורה הבאה: דאגות ועושר החיים הנוכחיים זמניים הם. שום דבר לא נשאר, ובטוח שלא להרבה זמן. כפי ששאל אמר: "בְּאִשֶּׁר לֹא נִצְפָה אֱלֹהֵי־דְבָרִים הַנִּרְאִים כִּי אִם־אֱלֹא־אֲשֶׁר אֵינָם נִרְאִים כִּי הַנִּרְאִים לְשִׁעָה הֵמָּה וְאֲשֶׁר אֵינָם נִרְאִים קִיָּמִים לְעוֹלָם" (2 קורינתים 4: 18). למאמינים ראיית חזון קצרה כאשר הם עוסקים בדאגות העולם הזה במקום שענייניהם יתמידו להתמקד בדרך המובילה לשמיים. וישנם רק דברים בודדים אחרים שיכולים לגרום להם לעיוורון לדרך זו יותר מהונאת העושר. הלן קלר, שהייתה עיוורת, אמרה: "האדם הכי פטתי בעולם הוא מישחו שיכול לראות, אך אין לו חזון." הכתובים מלאים בדוגמאות של אנשים שאמנם ראו, אך היו עיוורים רוחנית.

"יש האוהבים את העולם כל כך, עד כי האהבה לאמת נמוגה מליבם. ככל שהאוצרות שלהם גדלים בעולם הזה, עניינם באוצרות העולם הבא פוחת. ככל שאוברים יותר בעולם הזה, כך ביתר חזקה הם חובקים אותו, כמי שפחד שאוצרם הנחשק ילקח מהם. ככל שיש להם יותר, פחות יש להם לתת לאחרים, מכיוון שככל שיש להם יותר, הם מרגישים עניים יותר. הו... שקר העושר! הם לא יראו או ירגישו את הרצון לעבוד בשביל אלוהים!" (Ellen G. White, Spiritual Gifts, vol. 2, p. 267).

ראייה רוחנית מעורפלת יכולה לסכן ישועת עולמים. לא מספיק שישוע יהיה בטווח הראייה שלנו; חשוב שנתמקד בו.

קראו מתי 7: 13-22. מאיזו סכנה מזהיר אותנו ישוע בפסוקים אלו? מדוע זוהי מלכודת קלה לכל אחד, לעשירים ולעניים כאחד?

דבר ראשון, ישוע מזהיר אותנו לגבי "דִּאֲגַת הָעוֹלָם הַזֶּה" (מתי 13: 22). ישוע מודע שלכולנו יש דאגות, כולל דאגות כלכליות. העניים דואגים שאין להם מספיק, והעשירים דואגים למה עוד הם רוצים להשיג. עלינו להיות בטוחים שדאגות אלו לא "יִמְעְכּוּ אֶת־הַדֶּבֶר" (מתי 13: 22) בחיינו.

שנית, ישוע מזהיר אותנו לגבי "נִכְלֵי הָעוֹשֶׁר" (מתי 13: 22). בעוד שעושר עצמו אינו רע, עושר יכול להונות אותנו בדרך שתוביל אותנו להרס עצמי.

באלו דרכים הינכם רואים את "נכלי העושר" בחייכם? אלו החלטות מעשיות תוכלו לקחת כדי להגן על עצמיכם נגד הסכנות הללו?

הצעדים לחמדות

כמו כל החטאים, חמדות מתחילה בלב. היא מתחילה בתוכנו וסוללת את דרכה החוצה. זה מה שקרה בגן עדן.

קראו בראשית 6-1:3. מה עשה השטן כדי לפתות את חוה? כיצד משתמש הוא באותם עקרונות לאורך כל ההיסטוריה כדי לרמות אותנו, בצורה דומה?

”וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמַאֲכָל וְכִי תֹאֲהוּ-הוּא לְעֵינַיִם, וְנִחְמַד הָעֵץ לְהַשְׂכִּיל, וּתְקַח מִפְּרִיו, וַתֹּאכַל; וַתֵּתֶן גַּם-לְאִישָׁהּ עִמָּהּ, וַיֹּאכַל” (בראשית 6:3).

אם לא היינו יודעים טוב יותר, אפשר היה לחשוב שתעשיית הפרסום לקחה את הדוגמא הפרדיגמטית שלה במכירות מגן העדן התנ"כי. האויב הציג את הפרי מהעץ האסור בצורה כזו שתיצור בחוה חשק ליותר ממה שכבר היה לה, ולגרס לה לחשוב שהיא צריכה משהו שהיא לא באמת צריכה. כמה מבריק! נפילתה היא הדגמה לשלושת הצעדים שכל אחד מאיתנו עושה ברגע שהוא נופל בחטא החמדות: אני רואה, אני רוצה, אני לוקח.

החמדות, כמובן, יכולה להיות חטא שקט. כמו התאוה, היא מסתתרת בבשרנו. אך כאשר היא מניבה פרי, החמדות יכולה להביא תוצאות הרסניות. היא יכולה להרוס קשרים, להשאיר צלקות באנשים היקרים לנו, ולהכות בנו באשמה לאחר מכן. אם ניתן לחמדות להגית, היא תעקוף כל עקרון. המלך אחאב ראה את כרם נבות, רצה בה, וכעס מאוד שנבות סירב לתת לו אותו דבר שהוביל לבסוף לרצח נבות עיי איזבל אשתו של אחאב. (מלכים א', 21). עכן לא עמד בפני הניסיון כאשר ראה את הבגדים והכסף, הוא חמד בהם ולקח אותם (יהושוע 22-20:7). בסופו של יום, חמדות הינה עוד התגלמות של אנוכיות.

”אם אנוכיות היא החטא הנפוץ ביותר, אזי חמדות הינה הצורה הנפוצה ביותר של האנוכיות. שאול השליח מבליט זאת כשהוא מתאראת ”הזמנים הקשים” (2 טימותיאוס 3:1) בכפירה הסופית, הוא מציג את האנוכיות כשורש הפורה של כל העוול שישירור בעולם, ואת החמדות, הפרי הראשון שלו. ”כִּי־הָיוּ הָאֲנָשִׁים אֲהָבִי עֲצָמָם וְאֲהָבִי בָצַע” (טימותיאוס 2:3). (John Harris, Mammon, New York: Lane & Scott, 1849, p. 52).

מדוע אם כן, כה חשוב לזהות בעצמינו כל נטייה לחמדות?

בצע - שדברים יהיו כרצונך

קראו ישעיה 56:11. על איזה חטא הפסוק מזהיר אותנו?

כאנשים חוטאים, תאוות בצע באה לנו בקלות ובטבעיות רבה. אך, קשה לנו לתאר משהו באופי האדם שפחות משקף את אופי המשיח כפי שתאוות הבצע עושה זאת. "כִּי־יִדְעִים אַתֶּם אֶת־חֹסֶד אֲדֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ שֶׁבְּהִיּוֹתוֹ עָשִׂיר נִעְשָׂה רֶשַׁ בְּעִבּוּרְכֶם לְמַעַן תַּעֲשִׂירוּ עַל־יְדֵי רִישׁוֹ" (2 קורинתיים 8:9). רק האדון יודע את ההרס שתאוות הבצע הביאה עימה לאורך ההיסטוריה. רדיפת בצע גרמה למלחמות וגרמה לאנשים לבצע פשעים שהביאו הרס על עצמם ועל משפחתם. תאוות הבצע הינה כירוס ששוכן בגופו של אדם ומכלה כל מעלה עד שכל מה שנשאר זה בצע ועוד בצע. בצע הוא מחלה שרוצה את הכל: תאוה, כח, בעלות ורכוש. וכמו שכבר ציינו למעלה, אני רואה, אני רוצה, אני לוקח.

קראו מתי 26:14-46. מה נוכל ללמוד מכוח רדיפת בצע מהסיפור העצוב הזה?

שימו לב לדברי יהודה: "וַיֹּאמֶר מְהִירָתָנוּ לִי וְאִמְסְרֵנוּ בְּיָדָם" (מתי 26:15). ראו כיצד רדיפת בצע מחלישה את כל השאר! ליהודה הייתה הפריבילגיה שניתנה למעט מאוד אנשים בכל ההיסטוריה: הוא חי עם ישוע בהתגלמותו כאדם, הוא היה עד לנסים, ושמע אותו מטיף דברי חיים. אף על פי כן - ראו מה הובילו אותו רדיפת בצע וחומדנות לעשות.

" באיזה רוך נהג המושיע באיש שעתיד להסגירו! בתורתו לימד ישוע על עקרונות החסד שיצאו נגד שורשי החמדנות. הוא הציג לפני יהודה את טיבה הנורא של תאוות הבצע, ואכן, פעמים רבות הבין יהודה כי פרצופו האמיתי נחשף וחסאו התגלה. אך הוא מיאן להודות בחטאו ולוותר על דרכו הרעה. (אלן ג. וייט, חמדת הדורות פרק ל' עמ' 226).

מי מאיתנו, אם איננו עומדים על המשמר, אינו מפגין אהבת בצע באופיו? כיצד נוכל, בחסד אלוהים, לשלוט בנטייה הטבעית הזו?

שליטה עצמית

קראו את הפסוקים הבאים. מה מתוך הנאמר בהם יכול לעזור לנו להבין כיצד אנשים, עשירים או עניים, יכולים להגן על עצמם מסכנות שרדיפת בצע, חמדנות, ואהבת הכסף

ודברים גשמיים יכולים להציג למאמין?

מעשי השליחים 24-26:24

אל הגלטים 22-25:22

2 כיפא 5-9:1

פסוקים אלו עשירים מאוד בתכנם ומלאים בציווי אלוהי לגבי הדרך בה עלינו לחיות. אך שימו לב למכנה המשותף בהם הוא השליטה העצמית. תכונה זו יכולה להיות מאוד קשה להתגבר עליה כאשר מדברים על רדיפת בצע, חמדנות, והרצון להיות בעלים של הרבה דברים. רק באמצעות שליטה עצמית, קודם שליטה על מחשבותינו ואחר כך על מעשינו, נוכל להיות מוגנים נגד הסכנות שדיברנו עליהם.

אנו נרכוש שליטה עצמית רק במידה שניכנע לרצון אלוהים. אף אחד מאיתנו, אינו יכול מעצמו, להביס את התכונות החוטאות, במיוחד אם הם טופחו והתפתחו לאורך זמן רב. אנו באמת זקוקים לעבודה העל-טבעית של רוח הקודש בחיינו אם עלינו לנצח את תרמיות רבות העוצמה הללו. שום נסיון לא בא עליכם מלבד נסיון אנושי רגיל. נאמן הוא האלהים ולא יניח לכם להתנסות למעלה מיכלתכם, אלא עם הנסיון יכין גם את דרך המוצא כדי שתוכלו לעמוד בו. (1 קורינתים 10:13).

קראו שוב את 2 כיפא 5-9:1. מה הדרך ששאל השליח מורה? מה השלבים, וכיצד נלמד לבצע אותם, במיוחד במאבק נגד רדיפת בצע וחמדנות?

נקודות למחשבה

המטרה האולטימטיבית של האדם היא להיות מאושר ומסופק. אך להיות מלא מעצמך באמצעות דברים גשמיים לא יגרום לך להגיע למטרה זו. עמוק בלב אנשים יודעים שזה נכון, אך הם ממשיכים באובססיית הרכישה: אני רואה, אני רוצה, אני לוקח. מה פשוט יותר מזה? אדוונטיסטים שומרי שבת, כמו כל אחד אחר, מתמודדים עם הפיתוי לרדת לערכים של המטריאליזם. אך התמדה ברכישת טובין אינה המתכון לאושר, סיפוק או שביעות רצון. במקום זאת דבר זה יוצר בעיות, כפי שרואים בסיפור של הצעיר העשיר שהלך לדרכו עצוב, לא מרוצה ומדוכדך מכיוון שהוא לא שמע או קיבל את מה שרצה. "ערכים חומרניים קשורים לערעור נרחב של רווחת האנשים, משביעות רצון חיים נמוך ואושר, לדיכאון וחרדה, לבעיות בריאותיות כגון כאבי ראש, ולהפרעות אישיות, נרקיסים, והתנהגות אנטי-סוציאלית." (Tim Kasser, The High Price of Materialism Cambridge, Mass.: The MIT Press, 2002, p. 22).

משיחיים חומרניים, במילים אחרות, שותים בגאוה מבור העושר אך הם יבשים רוחנית. אך לעולם לא נתייבש אם נשתה את המים שהמשיח נותן לנו (יוחנן 4: 14).

שאלות לדיון:

- חשבו יותר על הרעיון של בשורת השגשוג. באילו פסוקים עלולים להשתמש האנשים שמקדמים את הרעיון הזה? בו זמנית, אלו דוגמאות תוכלו למצוא מהכתובים על אנשים נאמנים שחייהם עדות חיה נגד לימוד שיקרי זה?
- כאשר בנו הבכור היה בן כמה שנים, אמר אדם אחד: "למדתי שתי אמיתות תנ"כיות מהילד הזה. אחת, אנו נולדים חוטאים והשנייה אנו נולדים רודפי בצע." מי יכול לספר סיפורים על כיצד אפילו ילדים מראים כמה טבעי לנו לרדוף בצע? מה זה אומר לנו על הצורך שלנו בחסד אלוהי?
- "אם נחפש אחר מקור הבעיות שלנו," כתב מישוה, "אנו לא צריכים לבחון אנשים בשביל סמים - עלינו לבחון אותם על טיפשות, בורות, בצע, ואהבת כוח." מה כל כך הרסני בתאוות הבצע, לא רק לאדם הרודף בצע אלא לאלה שסובבים אותו? איזה דוגמאות אתם מכירים על הנזק שתכונה רעה זו יכולה לגרום לכל מי שהיא שוכנת בו?

אלוהים או הממון?

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי:
תהילים 9-33; מתי 19:16-22; 1 כיפא 1:18; אל העברים 2:14,15;
שמות 9:14; תהילים 50:10.

פסוק לשינון: 9 על כן הגביהו אלהים מאד ונתן לו את השם הנעלה על כל שם, 10 למען תכרע בשם ישוע כל ברוך, בשמים ובארץ ומתחת לארץ, 11 וכל לשון תודה כי ישוע המשיח הוא האדון, לתפארת אלהים האב. אל הפיליפי 2:9-11

אלוהים אינו מבזבז מילים כאשר הוא מסביר את נקודת המבט שלו באובססיה מוגזמת עם כסף ודברים גשמיים. מילות המשיח לאדם שרדף בצע, שלמרות שבורך על ידי האדון אגר וצבר מה שהיה לו, אמורות לעורר את יראת אלוהים בכולנו: "20 אלא שאלהים אמר לו: 'כסיל! בעצם הלילה הזה ידרשו ממך את נפשך, והדברים שהכנת למי יהיו!' 21 ככה הוא מי שאוצר בשביל עצמו ואינו מעשיר למען אלהים." (לוקס 12:20,21).

איננו יכולים לשרת את אלוהים ולשרת את הממון בו זמנית. זה האחד, או השני. זו פנטזיה לחשוב שאנו יכולים להנות משני העולמות משום שמקודם או מאוחר החיים הכפולים ישיגו אותנו. אנו יכולים לרמות אחרים, ואולי אפילו את עצמנו, אבל לא נוכל לרמות את אלוהים, שאליו נצטרך לתת דין וחשבון יום מין הימים. עלינו לקבל החלטה, וככל שנהסס יותר, ונתרץ או נתמהמה, הכסף ואהבת הכסף תחזיק בנו חזק יותר בנפשינו. אמונה כרוכה בהחלטה. מה שייקל על קבלת ההחלטה זה להתמקד במי אלוהים, מה הוא עשה למעננו, ומה אנו חייבים לו.

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-20 בינואר.

המשיח, הבורא

קראו בראשית 1:1; תהילים 9-33; ישעיהו 45:11,12; ירמיהו 51:15; ובשורת יוחנן 1:3. מה אומרים לנו פסוקים אלו על טוב העולם הגשמי?

"המשיח בכבודו ובעצמו מתח את הרקיע והניח את יסודות העולם. במו ידיו תלה את גרמי השמיים

ברחבי היקום ועיצב את פרחי השדה. "מִכֵּין הָרִים בְּכַחוֹ, "אֲשֶׁר לוֹ הַיָּם, וְהוּא עֹשֶׂהוּ; וַיִּבְשֹׁת, יָדָיו יָצְרוּ." (תהלים ס"ה 6; צ"ה 5). המושיע הוא זה שמילא את העולם ביופי ואת השמיים ברִינה. הוא זה שחקק את מסר אהבת אבינו שבשמיים על כל מעשי הבריאה – בארץ, בשמיים וברקיע". (אלן וייט, חמדת הדורות פרק א' עמ' 9).

הדברים החומריים אינם בהכרח רעים. בניגוד לכמה דתות, המלמדות שהעולם הגשמי והחומר עצמו עוול או רע ושרק דברים רוחניים הם טובים, הכתובים נותנים ערך לעולם הגשמי.

אחרי הכל, ישוע ברא אותו. כיצד, אז, זה יכול להיות רע? אך, כפי שקורה עם כל מתנות האל, העולם הגשמי יכול להתעוות ולשמש ככלי רשע, אך זה לא עושה את המתנה המקורית למשהו רע. הכתובים מזהירים אותנו על השימוש לרעה והעוות של הדברים שאלוהים ברא בעולם הזה, ולא נגד הדברים עצמם.

להיפך, אלוהים ברא את העולם החומרי, והוא רצה שעמו יהנה מפרי ומהתועלת של העולם הזה גם כן: "וַיִּשְׁמַחַת בְּכָל-הַטּוֹב, אֲשֶׁר נָתַן-לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ - וּלְבִיתְךָ: אֵתָהּ, וְהַלְוִי, וְהַגֵּר, אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ" (דברים 11:26; ראה גם דברים 14:26).

ישוע הוא הבורא (יוחנן 1:1-3), והעולם הוא רק דוגמא למה שהוא עשה. יכולתו לברוא נותנת לו מבט ייחודי על החיים ואלו שחיים אותם. הוא יודע את הערך של הדברים החומריים, והוא יודע שהוא נתן לנו אותם לרווחתנו וגם בשביל שנהנה מהם. הוא גם יודע מה קורה כאשר בני אדם מעוותים את המתנות האלה, או כאשר המתנות הללו הן התכלית עצמה, כאשר, כפי שעם כל הדברים, המתנות הללו נועדו לתת תפארת לאלוהים.

הביטו אל נדיבות ידו המדהימה של ה' בעולם הנברא. אפילו לאחר הרס החטא, עדיין ניתן לראות את הטוב הטבוע בכל כך הרבה מהבריאה. מה העולם, בטובו, אומר לנו לגבי טוב-ליבו של בוראו?

בן אלוהים/בן האדם

כתלמידי המשיח, אנו מאמינים שישוע היה מאה אחוז אלוהי ומאה אחוז אנושי. האחדות הזו של האלוהות והאנושות נותנת לו היבט ייחודי לגבי מה חשוב בעולם הזה, ומה חשוב לחיי נצח. עצם זה שאיננו יכולים להבין כיצד יכול להיות לישוע טבע אלוהי/אנושי לא מבטלת את האמת הזו, כמו שחוסר הבנה של מישו בתחום האירודינמיה אינו מונע מהמטוס לעוף.

"הנה שתי תעלומות במחיר אחד – הרבגוניות של האישויות בתוך האחדות האלוהית, ואחדות האלוהות ואנושות באיש ישוע... שום דבר בדוי אינו יכול להיות יותר יוצא מן הכלל מאמת ההתגלמות." (J. I. Packer, Knowing God (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1973, עמוד 53).

אחת הסיבות שישוע בא לעולם הזה היתה להראות עד כמה אוהב ודואג אלוהים וכמה הוא משגיח על כל אחד מאיתנו. רחוק מלהיות אלוהות קרה ורחוקה, כפי שכמה האמינו, ישוע גילה את האופי האמיתי של האב. אך השטן ניסה להפריד את האנושות מאלוהים. הוא ניסה למנוע מאיתנו לראות את המאפיינים הייחודיים של אלוהים, ומאפיין אותו כמישהו שלא איכפת לו מאיתנו. הוא עושה את כל מה שביכולתו, ובכל דרך אפשרית, שלא נדע ולא נתנסה בטוב האמיתי של אלוהים וחסדו. אהבה מופרזת לדברים החומריים עובדת טוב ככלי השטן כדי להשיג מטרה זו.

קראו מתי 22-16:19. מה אומר לנו הסיפור הזה על כיצד השטן יכול לשתמש באהבתנו לדברים החומריים כדי להרחיק אותנו מהאדון?

תארו לעצמכם את ישוע בעצמו, אלוהים לבוש בשר, מדבר לבחור הצעיר הזה שידע בברור שישוע היה מישוהו מיוחד. אך מה קרה? הוא הרשה לעושרו להפריד אותו מהאישות האלוהית בעצמה. אהבתו לעולם ולדברים החומריים עיוורה אותו עד כדי כך שלמרות שהיה עצוב, העצב הזה לא הספיק כדי לגרום לו לעשות את הדבר הנכון. הוא לא היה עצוב מכיוון שהוא איבד את נכסיו (הוא לא איבד את נכסיו). הוא היה עצוב מכיוון שהוא איבד את נפשו בגלל הדברים האלה.

בין אם אנו עשירים או עניים, כיצד נוכל להיות בטוחים שיש לנו את הקשר הראוי עם דברי העולם הזה?

המשיח, הגואל

חוב אינו עקרון שמימי. אך אדם וחיה חטאו, ועברה על החוק חייבת במוות. כך האנושות הפכה לחייבת לצדקה אלוהית. היינו בפשיטת רגל רוחנית על חוב שמעולם לא היינו יכולים לשלם.

אהבתו של אלוהים כלפינו המריצה את תכנית הגאולה. ישוע הפך ל"ערב" שלנו (אל העברים 7: 22). זהות המשיח כגואל חושפת את העסקה החשובה ביותר שאי פעם נעשתה. רק קרבן חייו יכל להשיג את התשלום הנדרש של צדקה אלוהית. ישוע שילם את חוב החטא היינו חייבים על ידי צדקה ורחמים על הצלב. מעולם ראה היקום או היה לעד על תשלום יקר כל כך שנועד לחפות כל חוב העתק של האנושות. (אל האפסים 2: 5). "בשפיכת כל אוצר השמים למען העולם הזה, בנתנו את כל השמים במשיח, אלוהים קנה את הרצון, אהבה, הנפש, והנשמה, של כל בן אנוש." (Ellen G. White, Christ's Object Lessons, דומע 326).

קראו כל פסוק ורשמו ממה המשיח הושיע אותנו: אל הקולוסים 1:13; 1 תסלוניקים 1:10; 1 כיפא 1:18; אל העברים 14:2, 15:3; אל הגלטים 3:13; התגלות 1:5.

המילה היוונית tetelestai ביוחן 30: 19 נקראה המילה הכי חשובה שאי פעם התבטאה. משמעות המילה "נשלם", וזהו הביטוי האחרון של ישוע על הצלב. הכרזתו האחרונה ציינה את השלמת שליחותו ושחובנו "שולם במלואו". הוא לא אמר זאת כמישהו ללא תקווה אלא כמי שהצליח בגאולת העולם האובד. בהביטנו אל קרבן המשיח הגואל, נחשף בפנינו מאורע מן העבר עם השפעות להווה ותקווה לעתיד. ישוע נתן את חייו כדי להשמיד את החטא, מוות, וכל פעולות השטן אחת ולתמיד. זאת אומרת שלמרות שאנו לא ראויים לכך, נגאלנו (אל האפסים 1: 7). להציץ על פלא הישועה פרושו לדרוך על אדמת קודש.

המשיח כגואל הינו הדמות הנעלה ביותר של אלוהים. האינטרס העליון שלו הוא לגאול אותנו. זה מראה את נקודת המבט שלו כלפי האנושות ובמיוחד עד כמה הוא מעריך את הקשר איתנו. עם צדקה שהגיעה לסיפוקה, המשיח מפנה את תשומת ליבו לתגובתנו על קרבנו.

חשבו על זה: המשיח שילם את החוב במלואו על כל הרוע שאי פעם עשיתם. מה צריכה להיות תגובתכם? (ראו איוב 42:5,6).

אל קנא

בעימותו עם פרעה, אלוהים הכריז, "כִּי בַפֶּעַם הַזֹּאת, אֲנִי שִׁלַּח אֶת-כָּל-מַגְפָּתִי אֵל-לִבְדֶּךָ, וּבַעֲבֹדְךָ, וּבַעֲמֹדְךָ-בַּעֲבוּר תִּדְעֶה, כִּי אֲנִי כֹמֵנִי בְּכָל-הָאָרֶץ" (שמות 14: 9).

למה האדון התכוון כאשר הוא אמר "כֹּמֵנִי בְּכָל-הָאָרֶץ"?

"השכל המוגבל של האנושות אינו יכול להבין את האופי או את המעשים של מישהו אינסופי. הישות הקדושה הזו חייבת לנצח להישאר לבושה עם מסתורין לשכל הנלהב, ולמוח הפיקח והמשכיל ביותר." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 5, 698, 699. סידומע).

לאלוהים אין שני (מלכים א' 60: 8). הוא חושב, זוכר ופועל בדרכים שאנו לא מבינים. לא משנה כיצד ננסה להפוך אותו לדמותנו, אלוהים נשאר אלוהים. הוא יצר את כל פתיתי השלג, את מוח האדם ואת פניו וכל מאפיין בצורה ייחודית, "כִּי יִהְיֶה, הוּא הָאֱלֹהִים" (מלכים א' 60: 8). אחרי הכל, הוא הבורא, וכבורא הוא בהחלט שונה מכל בריאתו.

מה אומרים לנו פסוקים אלו על כיצד שונה אלוהים מבריאתו?
שמואל א' 2: 2; תהילים 86: 8; ישעיהו 55: 8, 9; ירמיהו 10: 10; טיטוס 1: 2.

כאשר אנו רואים כל מה שאלוהים ברא, את כל מה שיש לו ואת כל מה שהוא עושה, זה אכן מפליא שיכולים להיות לו מתחרים. אף על פי כן, הוא "מתחרה", הוא נאבק, על אהבת האנושות. אולי זו הסיבה שהוא אומר שהוא "אֵל קָנָא" (שמות 14: 34). אלוהים ברא את האנושות שתהיה חופשית, והמשמעות היא שיש לנו את הבחירה לעבוד אותו או לעבוד כל דבר אחר. ובדרכים רבות, זו היתה הבעיה האנושית המהותית: לבחור לעבוד אלוהים אחרים, ללא קשר באיזו צורה הם מגיעים, או לעבוד את האל היחיד ששווה לעבוד, האל שברא ושולט על כל היקום. לכן הוא אל קנא בהחלט.

מה, אם בכלל, מתחרה עם אלוהים על אהבתכם?

שייכות אמיתית

אנו שייכים לאלוהים על ידי בריאה ועל ידי גאולה. ולא רק שאנו שייכים לאלוהים, אלא כל מה שיש לנו גם שייך לו. אין לנו בעלות על שום דבר, חוץ מההחלטות שלנו. בניגוד לזה, אחד מיסודותיו של רעיון הגשמיות הינה הגישה הגורסת שאנו הבעלים של רכושנו. אך זוהי הטעיה. לחשוב שהמשיחיים הם הבעלים של הרכוש שלהם זה לחשוב נגד מה שדבר אלוהים מלמד.

אלוהים, ולא אנחנו, הוא הבעלים האמיתי של הכל (איוב 38: 4-11). אנו רק גרים ותושבים (ויקרא 23: 25), בדיוק כפי שהיו בני ישראל בארץ המובטחת. אנו אף תלויים באלוהים בנשימה הבאה שלנו (מעשי השליחים 17: 25). מה שאנו חושבים ששייך לנו, שייך לו. אנו רק מנהלי משק הבית שלו, ולכן עלינו לנהל רכוש מוחשי ובלתי מוחשי לתפארת אלוהים.

עשו רשימה של הדברים בפסוקים הבאים השייכים לאלוהים: דברים 10: 14; תהילים 50: 10; 104: 16; יחזקאל 18: 4; חגי 2: 8; 1 קורינתים 19: 20, 6. מה אומרים פסוקים אלו על כיצד עלינו להסתכל על הדברים החומריים שיש לנו?

"כל הדברים שייכים לאלוהים. האנשים יכולים להתעלם מטענותיו. בזמן שהוא מעניק בשפע את ברכתיו עליהם, הם משתמשים במתנותיו לסיפוק האני; אך הם יצטרכו לתת דין וחשבון על דרך הניהול במתנותיו." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, 15 vol. 9, p. 246).

בעלות אלוהים על העולם והניהול שלנו מצווה על קשר, קשר שיכין אותנו לשמיים ושיועיל ויברך אחרים. אך מנהלים שאינם נאמנים יכולים להגביל את בעל הבית מרכושו שלו. כפי שראינו אתמול, אלוהים אינו כופה את רצונו עלינו. הוא ברא אותנו ונתן לנו רכוש בעולם הזה כדי שננהל אותו עד שהוא יחזור. מה שאנו עושים עם מה שהוא נתן לנו משקף את הקשר שיש לנו איתו.

חשבו מה זאת אומרת שאין לכם בעלות אמיתית על שום דבר ממה שיש לכם אלא שהכל שייך לאלוהים. מה זה אמור להגיד לכם בנוגע לדרך בה עליכם להתייחס לדברים שברשותכם?

נקודות למחשבה

ניהול, כפי שאנו מבינים זאת, התחיל כאשר אלוהים שם את אדם וחוה בגן יפה שכדי שינהלו אותו ויטפחו אותו (בראשית 15: 2). בסביבה מושלמת זו היה עליהם להפוך את הגן למקום מגורים, משימה שלא היתה כה קשה לביצוע. אלוהים אישר את התפקיד החדש שלהם ולימד אותם על אחריותם. לדאוג לגן העדן יתן משמעות ויביא שמחה למשפחה החדשה.

המילה "רדו" (בראשית 1: 26,28) משמעותה "להביא תחת שליטה ותחת פיקוח." לא הייתה זו שליטה קשוחה ואכזרית, אלא ריבונות נדיבה בטיפוח בריאת אלוהים. האחריות הזאת לא תמה. בסביבה הזו אדם וחוה היו צריכים ללמוד שאלוהים הוא בעל הכל, והם היו המנהלים שלו. אלוהים רצה מלכתחילה שאדם וחוה יתפקדו בעמדות שחיבו אחריות ונאמנות, אך לא כבעלים. היה עליהם להראות לאלוהים שהם נאמנים למטלות שלהם.

"לאדם וחוה ניתן את גן העדן כדי שיטפחו אותו. היה עליהם 'לעבדה ולשמרה'. הם היו שמחים בעבודתם. הנפש, הלב והרצון עבדו בהרמוניה מושלמת. הם לא התעייפו בעבודתם. השעות שלהם היו מלאות בעבודה יעילה ושל קירבה של אחד עם השניה. עיסוקם היה נעים. אלוהים וישוע ביקרו אותם ודיברו איתם. ניתן להם חופש מושלם... אלוהים היה בעל הבית של גן העדן, והם תחזיקו אותו תחתיו." (Ellen G. White, Manuscript Releases, vol. 10, p. 327)

שאלות לדיון:

- מה מלמדת אותנו עצם העובדה שאלוהים בעל העולם לגבי האחריות הבסיסית שלנו כאשר אנו מדברים על איכות הסביבה? למרות שעלינו להימנע מפנטיות פוליטית של כמה מפעילי איכות הסביבה הסוגדים לבריאה עצמה, מה צריך להיות היחס שלנו, כמאמינים, כלפי שמירה על איכות הסביבה?
- חשבו על הרעיון שאלוהים הוא "קנאי." לא תמיד קל להבין את המושג הזה, במיוחד כאשר במובנים אנושיים אנו רואים בקנאות משהו רע, משהו שצריך למנוע. כיצד נוכל להבין את המושג הזה כאשר אנו מיישמים אותו לאלוהים ללא המשמעות השלילית שהעולם בדרך כלל מייחס למושג זה?
- כיצד נוכל להבדיל בין השימוש הנכון של הדברים הפיזיים שאלוהים ברא והשימוש לרעה של דברים אלו? מדוע חשוב כל-כך לעשות את ההבדל הזה?

שיעור *4
20 - 26 ינואר

בריחה מדרכי העולם

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: תהילים 119:11;
אל האפסים 18:6; אל הרומים 8:5,6; אל העברים 6-11:1; מלכים א' 3:14;
יחזקאל 26,27:36.

פסוק לשינון: "לא-יועיל הזן, ביום עברה; וצדקה, תציל ממות... בֹּטַח בְּעֶשְׂרוֹ,
הוא יפול; וְכַעֲלָה, צְדִיקִים יִפְרָחוּ." משלי 11:4,28

למרות שהוא נכשל עם ישוע, השטן ניצח את כל השאר. והוא ימשיך לנצח אלא אם כן נלחם עם נשק וכח אלוהים, המציע לנו חירות מפיתוי העולם. לכן עלינו למקד את תשומת הלבנו במספק השמימי שלנו. דוד הבין את הערך האמיתי בחיים האלה כשכתב "כפירים, רשו ורעבו; ודרךשי יהוה, לא-יחסרו כל-טוב" (תהילים 11:34). שלמה הבין שערך של החכמה והבינה גדול יותר מזהב וכסף (משלי 13,14:3). שמחה אמיתית וחיי חסידות קורים כאשר אנו מפנים את מבטינו מרכושנו אל המשיח החי, זה שאליו אנו שייכים. התקווה היחידה לברוח מפיתוי העולם היא מערכת יחסים חיונית ומוצלחת עם ישוע. השבוע, נלמד את הרכיבים של מערכת יחסים זו, וכמה מכריע לזהות את הכוח מאחורי מסכת העולם ולראות את חשיבות המשיח כסיבה האמיתית לחיים.

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-27 בינואר.

מערכת יחסים עם ישוע

האהבה לדברים גשמיים, אפילו לאנשים שאין להם הרבה, יכולה להיות שרשרת חזקה שקושרת את הנשמה לעולם במקום למשיח. אפילו כאשר אין לנו הרבה רכוש גשמי, התשוקה העזה להרוויח סחורה חומרית יכולה להיות קללה נוראית שאם לא נכניע אותה לשליטת האדון, תדריך את נפשנו הרחק מהישועה. השטן יודע זאת, ולכן הוא משתמש באהבת הסחורה הגשמית כדי ללכוד כמה שיותר אנשים.

מה המגן היחיד שלנו?

"אֵת אֲשֶׁר לְמַעַלָּה יְהִיגָה לְבַבְכֶּם לֹא אֶת־אֲשֶׁר בְּאָרֶץ" (אל הקולוסים 2: 3). כיצד נעשה את מה ששאל השליח אומר לנו לעשות? (ראו גם תהילים 11: 119, אל האפסים 6: 18).

אילו עוד פסוקים תוכלו למצוא שמדברים על הדברים שהנפש שלנו צריכה להתמקד? (ראו למשל פיליפים 4: 8)

הרפואה היחידה לחומריות, בצורתיה השונות, היא התמסרות מתמידה למשיח (תהילים 2: 34) בעליות ובירידות של החיים. משה חשב "אֶת־חַרְפַּת הַמָּשִׁיחַ לְעֶשֶׂר גְּדוֹל מְאֹד מִצָּרוֹת מִצָּרִים כִּי הִבִּיט אֶל־הַגְּמוּלָה" (אל העברים 11: 26). לפני כל מערכת יחסים אחרת, המשיח צריך להיות העדיפות העליונה ביותר. המשיח מחפש התחייבות שמבוססת על אמונה, לא עדיפות; זאת אומרת, עלינו חייבים להיות מסורים למשיח בגלל מי שהוא, ומה הוא עשה למעננו, ולא בגלל כל יתרון מיידי שאמונתנו או התחייבותנו אליו יביאו. חיינו צריכים לחסות בישוע, ותכניתו צריכה להיות תכניתנו. מחויבות אמיתית משמעותה לשים את ידנו על המחרשה ולא להביט לאחור (לוקס 9: 62). כאשר אנו מתחייבים בצורה כזאת, ישוע מרומם אותנו לפוטנציאל הגבוה ביותר. כאשר אנו נכנעים אליו, הוא ישבור את אחיזת העולם הזה על נפשנו. ישוע, ולא דבר אחר, חייב להיות מרכז חיינו; רק הוא ימלא את החלל בחיינו.

חשבו על רגע בחיכם שהשגתם דבר גשמי, משהו שמאוד רציתם. כמה זמן האושר והסיפוק החזיקו מעמד לפני שזה התפוגג והגעתם שוב לנקודה בה הייתם בהתחלה?

במילה

יותר משש מיליארד תנ"כים הופצו ברחבי העולם, אך כמה מבני האדם מחשיבים אותם לדבר ה' ? כמה מתנ"כים אלו נקראים בלב כנה ופתוח לידיעת האמת?

למידה נכונה של דבר אלוהים מנחה את המצפן הרוחני שלנו ומנווטת אותנו בעולם מלא שקר ובלבול. הכתובים הינם מסמך חי שמקורו רוחני (אל העברים 12: 4), ולכן הוא מצביע על אמיתות שלא נוכל לגלות בשום דרך אחרת. הכתובים הם מפת הדרכים של המשיח לחיי היומיום שלנו, והוא מלמד אותנו דרך הרחבת האינטלקט שלנו ודרך זיקוק יצרנו.

קראו יוחנן 5: 39, 14: 6, ו-20: 31. הכתובים, והבשורות במיוחד, נותנים לנו את המידע הסמכותי ביותר לגבי ישוע. מה פסוקים הללו ביוחנן אומרים עליו ומדוע הוא כל-כך חשוב לנו ולכל מה שאנו מאמינים?

אנחנו לומדים את הכתובים מכיוון שזהו המקור האולטימטיבי של האמת. ישוע האמת, ובכתובים אנו מוצאים את ישוע בצורה שנוכל להכיר אותו מכיוון שהם מתארים את התגלותו של ישוע לנו. כאן, בדבר אלוהים, בתנ"ך ובברית החדשה, אנו למדים מי ישוע, ומה הוא עשה למעננו. אנו מתאהבים בו, ומפקידים את חיינו בידיו שישמור אותם לחיי נצח. בהליכה בעקבות ישוע ובציות למילתו, כפי שמתגלה בדברו, אנו משתחררים מהקשרים של החטא והעולם. "לכן אם תהפך ויעשה אתכם בני חורין חפשיים בְּאַמֶּת תִּהְיוּ" (יוחנן 36: 8).

קראו באגרת אל הרומים 8: 5,6. על מה אנו מוזהרים בפסוקים אלו וכיצד למידת דבר אלוהים יכולה לעזור לנו במעבק על שכלנו?

אהבת העולם, במיוחד אהבת חפצים מהעולם הזה, יכולים בקלות להרחיק אותנו מאלוהים אם לא נהיה זהירים. לכן עלינו להגות בכתובים, שמצביעים על המציאות הנצחית ורוחנית שבה מכריעה בחיי האדם המאמין.

אהבת דברים גשמיים אף פעם לא מעלה את הנפש למוסריות רוחנית; ההיפך הוא הנכון, הם מחליפים את העקרונות התנ"כיים עם חמדנות, אנוכיות, ותאוה. האהבה, כפי שהיא מתגלת בכתובים, בונה מערכות יחסים על ידי לימוד על החשיבות של הנתינה שלנו לאחרים. בנוגד לכך, אהבת העולם מתמקדת במה שיש לעולם לתת לנו, שזה ההיפך מכל מה שישוע מייצג.

חיי תפילה

"וְאֵלֶּה הֵם חַיֵּי הָעוֹלָם לְדַעַת אֶתְךָ כִּי אַתָּה הָאֱלֹהִים לְבָדְךָ וְאֶת־יְשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּ" (יוחנן 3: 17). לא פלא שמשיחים לעיתים קרובות אומרים שאמונתם מתבססת על מערכת יחסים שלהם עם אלוהים. אם להכיר את אלוהים פרושו "חיי עולם", אזי נוכל למצוא חיים אלו דרך מערכת יחסים איתו. וכמובן שמרכז המערכת יחסים הזו היא תקשורת. ראינו אתמול שאלוהים מתקשר איתנו דרך דברו. אנחנו, מתקשרים איתו דרך התפילה.

אם, כפי שראינו, נמקד את השכל שלנו ואת הלב שלנו בדברים שמימיים כנגד דברים של העולם הזה, הרי התפילה היא חיונית למטרה זו. זה כך מכיוון שהתפילה עצמה מצביעה לתחום גבוה יותר, אפילו יותר מהעולם הזה.

וגם כאן עלינו להיזהר מכיוון שלפעמים תפילתנו יכולה להיות רק הביטוי של הטבע האנוכי שלנו. לכן עלינו להתפלל בכניעה לרצון אלוהים.

לפני שנים, אישה שרה את המילים הבאות: "הו אדון - הלא תקנה לי מרצדס בנצ'?" זו היתה, בדרכה שלה, התקפה נגד החומריות של אלה שמתיימרים להאמין באלוהים. עלינו, גם, להיות בטוחים שכאשר אנו מתפללים, אשר התפילה כשלעצמה מעשה של כניעה לאלוהים ומוות לעולם, אנו מחפשים את רצון אלוהים, ולא רק את רצונו.

קראו אל העברים 6:1-11. מהו המרכיב המכריע שחייב להיות לחלק בכל תפילותינו? וגם, מה המשמעות ללכת עם אלוהים באמונה ולהתפלל באמונה?

אם אמונה איננה כלולה בתפילותינו, יהיו הנחות - האמונה המזויפת של השטן. "תפילה ואמונה קרובות מאוד, וצריך ללמוד אותן יחד. בתפילה מלאת אמונה ישנו מדע רוחני; זהו מדע שכל מי שרוצה להצליח בחייו חייב להבין. המשיח אומר, 'כֹּל אֲשֶׁר תִּשְׁאָלוּ בְּתִפְלִיתְכֶם הָאֲמִינוּ כִּי תִקְחוּ וְיִהְיֶה לָכֶם' (מרקוס 11: 24). הוא מבהיר שבקשתנו צריכה להיות לפי רצון האלוהים; עלינו לבקש את הדברים שהוא הבטיח לנו, ומה שנקבל, עלינו להשתמש בו בעשיית רצונו. אם התנאים ישנם, ההבטחה ברורה היא אחד-משמעותית." (Ellen G. White, Prayer, p. 57).

הביטו על חיי התפילה שלכם. עבור מה אתם מתפללים? מה תפילותכם אומרות לגבי הסדר העדיפויות שלכם? על אלו עוד דברים עליכם להתפלל?

חיי חכמה

אחד הסיפורים היפים בכתבי הקודש הוא בקשת שלמה מאלוהים, שיתן לו מעל הכל **"לב שמע, לשפט את-עמך, להבין, בין-טוב לרע כי מי יוכל לשפט, את-עמך הקבד הזה"** (מלכים א' 9: 3).

אלו מילים חשובות אמר אלוהים לשלמה אשר, אם היה מקשיב להן, היה חוסך לעצמו את הנזק הרוחני שנגרם לו על ידי רכושו? מדוע מה שאמר לו אלוהים פה כל-כך חשוב לכולנו? מלכים א' 14: 3; ראה גם 1 יוחנן 3: 5; 1 כיפא 17: 4.

לשלמה הייתה חכמה רבה, אך חכמה כשלעצמה, כאשר לא חיים לפיה, אינה אלא מידע טוב. במובן המקראי של המילה, חכמה שלא חיים על פיה אינה באמת חכמה. רבים מאלה שילכו לאבדון יהיה הרבה מידע על אלוהים ודרישותיו. אך חוסר הציותנות של שלמה גרם לו לסור מהדרך שאלוהים קרא לו. רק באחרית ימיו הוא חזר בתשובה, וכתב בעונו: **"כי-טובה חכמה, מפנינים; וכל-הפצים, לא ישוו-בה."** (משלי 11: 8).

תבונה הינה היישום של ידע והבנה. החכמה מסמלת עובדות; הבנה מסמלת הבחנה. והחכמה באה בתהליך של יישום ההבנה והידע בחיים שלנו. מנהל טוב לא צריך רק ידע והבנה אלא גם את הניסיון שבא מלחיות עם ידע והבנה.

הדוגמה של שלמה מראה לנו עד כמה קל אפילו לאנשים החכמים והנבונים ביותר להיגרר אחרי ריקנות של אורך חיים חומרני אם הם לא מיישמים בחייהם את החכמה שניתנה להם.

השוו 1 לקורינתים 19: 3 עם משלי 13, 14: 24. מה השוני בין שני סוגי החכמה שפסוקים אלו מדברים עליהם? שתפו את תשובתכם בכיתה בשבת הקרובה.

רוח הקודש

הסכסוך הגדול הינו מציאות אמיתית; שני הצדדים נלחמים על נשמתנו. צד אחד מושך אותנו כלפיי המשיח (יוחנן 6: 44) והצד השני מושך אותנו לעולם (1 יוחנן 2: 16). כוחו של רוח הקודש יכול ואכן ימשך אותנו לכיוון הנכון כל עוד נכנע לו.

"וְרוּחַ הָאֱמֶת בָּבָאוּ הוּא יְדִידְךָ אֲתֶכֶם אֱלֹהֵאֱמֶת בְּלָה" (יוחנן 16: 13; ראה גם יוחנן 14: 16). רוח הקודש מעצימה אותנו לחיות על פי עקרונות ואמונה, לא על פי גחמות או ריגושים שרווחים ושוטטים בעולם. הכנה מוצלחת לחיים בשמיים מתחילה כאשר אנו חיים בנאמנות בעולם הזה תחת ההכוונה של רוח הקודש.

שאלו השליח מייעץ לנו: **"לִמְעַן אֲשֶׁר לֹא תִהְיֶה אֱמוּנַתְכֶם בְּחֻמָּת בְּנֵי אָדָם כִּי אִם בְּגִבּוֹרֵת אֱלֹהִים"** (1 קורינתים 2: 5). הפיתוי של העולם, לעיתים קרובות באמצעות רכוש חומרי, מרחיק אותנו מהאדון. כנגד זאת, אם אנו לא נתנגד, כוחו של רוח הקודש יקרב אותנו אל ישוע.

הצלחה עם המאבק מול העולם ופיתוייו תושלם אך ורק מחוצה לנו. קראו יחזקאל 36: 26, 27; יוחנן 14: 26; ואל האפסים 3: 16, 17. כאשר אנו נותנים לרוח הקודש לשלוט בחיינו, אילו דברים יעשה אלוהים כדי להבטיח לנו את הניצחון הרוחני?

"השטן מצליח לשלוט על שכלם של בני הדם באמצעות תורות שקר, תיאוריות שגויות ומסורות כוזבות. הוא מכוון את בני האדם לאמות מידה שקריות, וכך עולה בידו להשחית את אופיים. רוח הקודש מדברת אל לבנו ומוחינו דרך כתבי הקודש וחוקקת את האמת על לוח לבנו. כך היא חושפת א השקר ומסלקת אותו מן הנשמה. המשיח שולט בבחיריו באמצעות רוח האמת הפועלת דרך דבר ה'". (אלן וייט, חמדת הדורות [בגרסה העברית] פרק ע', עמ' 43-54).

רוח הקודש הינו הכרוז של האמת והוא המתנה הנעלה ביותר שישוע יכול היה להעניק בכדי לייצג את האלוהות בעולם הזה אחרי עלייתו לשמיים. רוח הקודש נלחם כדי לתת לנו כוח להתגבר על הפיתוי העצום של העולם ו"קסמיו".

העולם מושך את כולנו, הלא כן? אלו בחירות תוכלו לעשות, עוד היום, שיכולות לעזור לכם להיכנע לרוח הקודש, היחיד שיכול לתת לכם כוח כדי לעמוד בפני הניסיונות של העולם הזה?

נקודות למחשבה

המנהל עובד על פי שני כללים תאומים: מחויבות ואהבה. "זכרו שלמחויבות יש אחות תאומה, אהבה; שתייהן ביחד יוכלו לעשות כמעט כל דבר, אך בנפרד, אף אחת מהן אינה מסוגלת לעשות טוב." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 4, p. 62). המחויבות היא אהבה בפועל. עלינו לחשוב על קרבן המשיח כדי שהאהבה תעורר מחויבות.

בניגוד לכך יש את עקרונות העולם: שנאה ואחיה התאום, מרד. מרד הוא שנאה בפועל. הילל בן שחר מרד באלוהים (יחזקאל 16,17: 28) ולא יפסיק למרוד עד שהוא יושמד. הוא הפך את סמכות האהבה לאהבת הסמכות. המנהיגים הרוחניים של ישראל שנאו את הסמכות ואת הכוח שהיו לישוע (מתי 29: 22). גם כאשר הם ברחו מהמקדש או הסתלקו ממבטו הנוקב, הם לא שינו את דרכם.

שאלות לדיון

- חשבו עוד על הרעיון של אהבה ומחויבות. למה אלן וויט מתכוונת כאשר היא קוראת להם תאומות, ואומרת שבנפרד "אף אחת מהן מסוגלת לעשות טוב"? כיצד ניראת האהבה ללא מחויבות, וכיצד ניראת מחויבות ללא אהבה? מדוע עליהן ללכת ביחד?
- הפסוק לשינון לשבוע זה אומר: "לא-יִזְעִיל הוֹן, בְּיוֹם עֲבָרָה; וַיִּצְדָּקָה, תִּצְלֵל מִמָּוֶת... בּוֹטֵחַ בְּעֶשְׂרוֹ, הוּא יָפֹל; וְכַעֲלָה, צְדִיקִים יִפְּרוּ." (משלי 11: 4, 28). מה המשמעות של הפסוק הזה? מה הוא אומר בנוגע לעושר ומה הוא אינו אומר?
- דונו בכיתה על החיים של המלך שלמה. שאלו כיצד יכול היה הוא לסטות כל-כך מהדרך? חיפשו בספר קהלת פסוקים שעוזרים לראות את הריקנות של הבל העולם הזה, גם כאשר יש לנו, כפי שהיה גם לשלמה, כל כך הרבה מהבלי העולם הזה. מה למדנו בשבוע הזה על תפילה, למידת הכתובים, ועל מערכת יחסים עם המשיח שיכול לעזור לנו להמשיך בדרך הרוחנית הנכונה?
- כיצד יכולים להיתפס גם אנשים אשר לא בעלי רכוש רב בעולם הזה במלכודת שהשטן פרש להם?
- מה הייתה תשובתכם לשאלה הסופית ביום רביעי לגבי סוגים שונים של חכמה?

שיעור 5*

27 ינואר - 2 פברואר

מנהלים לאחר החטא בגן-עדן

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי:
 ישעיהו 18-14:22; 1 קורинתיים 4:1,2; אל הקולוסים 2:2,3;
 אל האפססים 13-6:17; 2 קורинתיים 5:10.

פסוק לשינון: "כִּי פָאָשָׁר נִמְצָאנוּ נֶאֱמָנִים לֵאלֹהִים לְהַפְקִיד בְּיָדֵנוּ הַבְּשׂוּרָה כִּן
 נִדְבָר וְלֹא לְהִיּוֹת רְצוּיִם לְבְנֵי אָדָם כִּי אִם-לֵאלֹהִים הַבָּחִן לְבוֹתָנוּ."
 1 תסלוניקיים 2:4

העבודה הראשונה של אדם וחווה כללה תפקיד ניהולי. גן העדן וכך גם כל הבריאה הופקדו בידיהם כדי שישמרו עליה, ישמחו בה, וימשלו בה (בראשית 15:2), למרות שהבריאה וגן העדן לא היו בבעלותם. להיפך, הם ניהלו את מה שהאדון הפקיד בידם.

בשבוע הזה נביט יותר לעומק על ההגדרה של מנהל אחרי נפילת אבותינו בחטא הקדמון ולאחר שיצאו מגן עדן. זאת אומרת, גם אנחנו מנהלים, אך אנו מנהלים בסביבה שונה מאוד מהסביבה שאדם וחווה נהנו תחילה.

מה זה ניהול? כמה דמויות מהמקרא מראים לנו מהו מנהל באורך החיים שלהם. ישנם פסוקים אחרים שמבהירים זאת טוב יותר. כאשר אלוהים ממנה אותנו למנהלים בעולם, הנקודות התמקדות שלנו בעולם ובעקרונותיו החומריים משתנה להתמקדות בבורא ובשליחותו. וכפי שעשה עם אדם וחווה, אלוהים מפקיד בידנו אחריות ממקור אלוהי. מאז כניסת החטא לעולם, תפקיד הניהול השתנה מכיוון שבנוסף לאחריות על העולם החומרי, עלינו להיות מנהלים טובים גם על האמיתות הרוחניות.

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-3 בפברואר.

מנהלים בתנ"ך

ברוב המקרים בתנ"ך, מנהל מתואר כמישהו שאחראי "על בית", והרעיון הוא שהאדם הזה אחראי ומנהל את הבית של אדוניו; זה "מנהל" (בראשית 19: 43, 1, 44; מלכים א' 9: 16). למנהלים אלו היו אחריות לנהל את משק הבית ורכוש אדונם, ולעשות כל שהתבקשו לעשות. אנו יכולים למצוא את ההגדרה של מנהל בתנ"ך דרך זיהוי המאפיינים של מנהל. איננו יכולים להפריד בין המנהלים לבין סדרנותם, מכיוון שזה דוקא מראה לנו את זהותם.

התנ"ך מבחיר לנו כמה מאפיינים של מנהל באופן ברור ביותר. ראשית כל, מעמד המנהל היה מעמד של אחריות רבה (בראשית 4: 39). המנהלים נבחרים על פי הכשרונות שלהם, והם קיבלו את הכבוד ואת אמון אדוניהם כאשר היו עושים את עבודתם. שנית, המנהלים ידעו שמה שהופקד בידם היה שייך לאדונם (בראשית 38-34: 24). זה ההבדל הגדול ביותר בין מנהל ובין אדון. המנהלים מבינים את מעמדם. שלישית, כאשר המנהלים היו משתמשים במה שהופקד בידם לשימושם האישי, מערכת יחסי האמון בינם לבין אדונם נהרסה והם פוטרו (בראשית 23: 3; הושע 6: 7).

קראו ישעיהו 18-22: 14. בתקופת מלכות חזקיהו, שבנא הופקד כסוכן (מנהל) וגויזבר, שני תפקידים בעלי סמכות גדולה מאוד. מה קרה לו כתוצאה מניצול לרעה של מעמדו?

"מנהל מזהה את עצמו עם אדונו. הוא מקבל את האחריות הניהולית, והוא צריך לפעול במקום אדונו, לעשות את מה שאדונו היה עושה אילולא הוא היה המנהל. האינטרסים של האדון הופכים לאינטרסים שלו. עמדת המנהל היא עמדת כבוד מכיוון שהאדון בוטח בו. אם במקום כלשהו המנהל פועל באנוכיות והופך את היתרונות המופקים באמצעות מסחר עם הסחורה של אדונו לטובתו האישית, הוא מועל באמון שניתן לו". (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 9, p. 246).

כיצד נוכל ללמוד טוב יותר את התפיסה החשובה שאנו אכן המנהלים על מה שניתן לנו בחיים האלה? כיצד תובנה זו צריכה להשפיע על כל מעשינו?

מנהלים בברית החדשה

שתי המילים למילה "מנהל" בברית החדשה הן epitropos, המצויינת שלוש פעמים, ו-oikonomos, המופיעה עשר פעמים. שתי המילים הללו מתארות מעמד הכולל אחריות ניהולית שנמסרה למנהל על ידי בעל הבית.

גם בתנ"ך וגם בברית החדשה המנהלים מוגדרים על פי פועלם. הברית החדשה במיוחד מתארת מנהלים במונחים של מתן דין וחשבון (לוקס 12: 48), וציפיות (1 קורינתים 4: 2). התנ"ך, מצד אחר, מתמקד יותר על הכרזת ה' כאדון מאשר להגדיר אותנו כמנהלים שלו. לפי כך, למרות שההגדרה של מנהל זהה מאוד בשתי הבריתות, הברית החדשה מרחיבה לנו את ההגדרה מעבר לניהול משק בית.

במשל של הסוכן הבלתי ישר (לוקס 16: 1-15), ישוע מרחיב את ההגדרה של מנהל. השיעור שלו לא רק על סוכן שרוצה לברוח מהרס כלכלי. שיעור זה מתכוון גם לאלו שבורחים מהרס רוחני באמצעות גילוי חכם של אמונה. מנהל חכם יכין את עצמו לעתיד חזרתו של ישוע כאן ועכשיו (מתי 25: 21).

קראו 1 קורינתים 4:1,2; טיטוס 1:7; ו-1 כיפא 4:10. מה אומרים לנו פסוקים אלו על מנהל וניהול?

"האם אפתח את לבי לרוח הקודש כדי שכל יכולת וסגל שהמשיח הפקיד לי יתעוררו? אני שייך למשיח, ואני עובד בשירות שלו. אני סוכן חסדו." (Ellen G. White, Fundamentals of Christian Education, p. 301).

בלוקס 12: 35-48, ישוע משתמש במושג "סוכן" בצורת מטאפורית. הוא סיפר על סוכן חכם המוכן לחזרתו של בן האדם, ומתאר את הסוכן הבלתי-ישר כאחד שלא היה איכפת לו מכיוון שאדונו התעכב. הסוכן, או מנהל, הבלתי-ישר, הפך לרודן, והפך להיות פוגעני כלפי אלה שסבבו אותו. הוא כבר לא תואם לתבנית של המעשים הטובים או של סוכן חסד.

כאשר אנו מקבלים את ישוע, כמנהלים, אנו קרואים לנהל את המשאבים של אלוהים. אך חשוב מכך, עלינו עדיין לנהל את המציאות הרוחנית של חיי חסידות כהכנה לשמיים.

קראו לוקס 12:45. מדוע עלינו, כאדוונטיסטים שומרי שבת, אשר לעיתים קרובות נלחמים עם רגשות "עיכוב", להיות זהירים במיוחד על נפילה בהונאה?

מנהלי סודות אלוהים

קראו אל הקולוסים 2:3, 2:1 ו-1 תימותיאוס 3:16. מה הדבר שהפסוקים הללו מזהים כ"סוד"? מה העובדה שזה "סוד" אומרת לנו על הגבולות שאנחנו יכולים לדעת לגבי נושא זה?

צופר הנעמתי אומר לאיוב. "הַחֲקֵר אֱלֹהִים תִּמְצָא" (איוב 7:11) המילה "סוד" משמעותה תמוה, לא-נודע, מעורפל, לא מוסבר ובילתי מובן. סודות אלוהים נרשמו בכתובים, למרות שיכולתנו מוגבלת להבין אותן במלואן. לכן אלו הם סודות. זה כמו שכל אחד מאיתנו לא רואה מרחוק ואנו מביטים לשמיים, בתקווה לראות את הפרט הקטן ביותר. איננו יכולים לראות כה רחוק אלא אם כן אלוהים מגלה לנו.

מה דברים 29:29 אומר על מה שנגלה לנו?

אנו מנהלים של דברים שאנו לא מבינים לחלוטין. אנו יודעים רק את מה שההתגלות והכתובים מגלים. התפקיד הניהולי הגדול ביותר הוא לחיות "בְּמִשְׁרָתִי הַמְּשִׁיחַ וְסִכְנִי רִזִּי אֵל" (1 קורינתים 1:4).

אלוהים רוצה שכסוכנים שלו נשמר, נלמד, נגן, ונדאג לאמת האלוהית שגילה לנו. האופן שבו נבצע זאת, זוהי דרך הניהול האולטימטיבית, ומשמעותה "יִשְׁמְרוּ אֶת־סֹד הָאֱמוּנָה בְּרוּחַ טְהוֹרָה" (1 תימותיאוס 3:9).

הסוד הגדול ביותר זה שכולנו יכולים להתנסות עם ישוע, "תִּקְנוֹת הַקְּבוֹד". תכנית הישועה הינה על-טבעית ואיננו יכולים להבינה במלואה. עצם זה שהבורא של כל מה שנעשה (יוחנן 3:1-1) יבוא לעולם הזה ו"יתגלה בבשר" (Ellen G. White, Manuscript Releases, vol. 6, p. 112) רק בשביל להציע את עצמו כקרבת על חטאי האנושות, מסגיר סודות שאולי לעולם לא יובנו על ידי אף אחד מהבריא. אפילו המלאכים לומדים כדי להבין את התעלומה מדוע ישוע הגיע לעולם (1 כיפא 12:1). אך מה שהם כן יודעים גורם לנו לשבח את האדון על תפארתו וטובו (התגלות 5:13).

נקראת להיות סוכן הבשורה. אלו עמדות אחריות תפקיד זה נותן לך באופן אוטומטי?

סוכן של אמיתות רוחניות

כשחושבים על ניהול, אנו חושבים על דברים מוחשיים, ונכון לחשוב כך. אך כפי שראינו עכשיו, ניהול הוא מעבר לזה. בדומה לחפצים מוחשיים, מתנות לא-מוחשיות באות מאלוהים גם כן. הדברים הלא מוחשיים האלה הם דברים שאלוהים נותן לנו (1 כיפא 10: 4) כדי שנוכל, במשיח, לפתח אופי משיחי, ונגיע להיות האנשים שאנו יכולים להיות בו. לכן עלינו לנהל מתנות לא-מוחשיות ביתר זהירות ממתנות מוחשיות, מכיוון שהן הרבה יותר יקרות ערך.

קראו אל האפסים 17: 6-13. **אלו דברים אלוהים נתן לנו שנהיה סוכנים עליהם? מדוע הכרחי כל-כך הניהול התקין של דברים אלו?**

"מִתֵּנַת חֶסֶד אֱלֹהִים הִיא חַיֵּי הָעוֹלָמִים בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ אֲדֹנֵינוּ" (אל הרומים 6: 23). העולם וכל מה שיש לו להציע, לא יכול להציע לנו את הגאולה שיש לנו בישוע. הגאולה, המתנה שאלוהים נותן לנו, הוא הרכוש היקר ביותר. כל עוד מציאות הגאולה עומדת לנגדנו יהיה קל יותר לשמור על ההיבט של התפקיד הניהולי שלנו על שאר הרכוש שניתן לנו מאת האלוהים.

"רק דרך האור שזורח מגלגתא לימוד הטבע יקראו נכון. דרך הסיפור מבית לחם והצלב, ראוי שיראה עד כמה טוב לנצח את הרשע, וכיצד כל ברכה שמגיעה אלינו היא מתנת גאולה." (Ellen G. White, Education, p. 101).

הגאולה היא שלנו רק מכיוון שישוע שילם את המחיר המלא. שאול השליח מכריז בבירור, **"שֶׁבְדָּמוֹ יֵשׁ לָנוּ הַפְּדוּת, סְלִיחַת הַחַטָּאִים כְּפִי עֲשֵׂר חֶסֶד הָאֱלֹהִים."** (אל האפסים 1: 7). המילים "שבדמו יש לנו", כוונתם שיש לנו "גאולה" שהיא שלנו, אך רק מכיוון שאלוהים נתן לנו אותה. כמה הכרחי לכן, לעטות את **"כְּלִינֶשֶׁק אֱלֹהִים"** (אל האפסים 6: 11), כדי שהאויב לא יבוא וייקח לנו אותה. הדרך היחידה שיוכל לעשות זאת היא אם אנו נותנים לו, וזה יקרה רק במידה ולא נציית למה שנגלה לנו ב"דבר האלוהים" (אל האפסים 6: 17). ההגנה הגדולה ביותר היא כאשר אנו מציינים, באמונה, לאור שניתן לנו.

קראו שוב את אל האפסים 17: 6-13. **כיצד נלבש את מלוא נשק אלוהים, ובאילו דרכים אנו מנהלים של כל מה שניתן לנו בנשק הזה?**

אחריותנו כמנהלים

למנהלים חכמים נכונות לקבל ולבצע עקרונות מוסריים של אחריות אישית. הנכונות לקבל אחריות אישית היא הבחירה שאנו עושים והפעולות שאנו עושים. נכונות זו מבינה את הקשר בין סיבה ותוצאה. הנכונות לקבלת אחריות אישית הינה מאפיין חשוב ביותר ולא ניתן להתעלם ממנו כאשר אנו מגדירים מיהו מנהל, מכיוון שעל המנהלים להיות נחושים לעבוד למען האינטרס הטוב ביותר של הבעל בית שלהם. לכן, נכונות זו היא בחירה שמגדירה את הקשר הרצוי של מנהל עם אלוהים.

"אלוהים רוצה להביא את כולם בקשר ישיר עם אלוהים. בכל המגעים שלו עם בני האדם הוא מזהה את העיקרון של אחריות אישית. הוא רוצה לעודד תחושת תלות אישית ולהרשים את הצורך של הכוונה אישית. המתנות שלו ניתנות לאנשים כפרטים. כל אדם מנהל נאמנויות קדושות; על כל אחד חלה האחריות למלא אחר ההוראות הניתנות לו מאלוהים; וכל אחד חייב לתת דין וחשבון לאלוהים על התנהלותו." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 7, p. 176).

כאשר אנו הופכים למנהלים, לא נמסור את אחריותנו לאדם אחר או מוסד אחר. האחריות האישית היא כלפי אלוהים והיא תשתקף בהתנהלות שלנו עם הסובבים אותנו (בראשית 9: 39; ראה גם דניאל 3: 16). בנוסף, נשלים את המשימה שלפנינו כמיטב יכולתנו. הצלחה בעיניי אלוהים תלויה יותר באמונה וטהרה שלנו מאשר בחכמה ובכישרון שלנו.

קראו 2 קורינתים 5:10. כיצד אנו מבינים את המילים הללו בהקשר למה זאת אומרת להיות מנהל טוב?

במשך מאות שנים, תאולוגים והוגי דעת דנו בשאלה הקשה של הרצון החופשי. אך הכתובים ברורים: כבני אדם יש לנו רצון חופשי וחופש בחירה. אחרת, הרעיון שאנו נשפטים על פי מעשנו לא הגיוני. לכן, יש לנו אחריות אישית, בחסד אלוהים, לבחור לעשות את הדבר הטוב בכל מעשינו, וזה כולל להיות מנהלים נאמנים על כל הרכוש של אדוננו.

נקודות למחשבה

המילה שלעיתים מתורגמת ל"מנהל" או "סוכן" אינה באה ממילה אחת אלא מביטוי: "אשר על בית". למשל, בבראשית 19: 43, כתוב: "וַיֵּגְשׁוּ, אֶל-הָאִישׁ, אֲשֶׁר, עַל-בֵּית יוֹסֵף; וַיִּדְבְּרוּ אֵלָיו, פֶּתַח הַבַּיִת." אם ניקח בחשבון שהמשפחה שגרה בבית הינה חלק מהבית, אז מה יותר חשוב לאדם מאשר ביתו שלו? מכאן, מנהל הוא מישהו אשר הופקד לו משהו יקר מאוד, אך שבכל זאת, לא שייך לו. בהרבה מובנים זו אחריות גדולה יותר מאשר אם המנהל היה מנהל את הרכוש של עצמו.

אותו רעיון ממשיך גם בברית החדשה. "הברית החדשה שואבת מושגים וערכים מהתנ"ך וממוזגת אותן עם רעיונות, מושגים ומילים נהמאה הראשונה לספירה, ובכך מעשירה ומגדילה את ההוראה המקראית לגבי ניהול. המילים היווניות הנפוצות ביותר בהקשר לניהול נובים מ- oikos ו-oikia, 'בית'. Oikonomos הוא שומר הבית: מנהל משק הבית. Oikonomia הוא שם העצם מופשט, 'ניהול משק בית', מושג שלעיתים קרובות הרבה יותר רחב בהגדרתו. (Handbook of Seventh-day Adventist Theology, Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000, p. 653).

שאלות לדיון

1. במקום שאדם ייקח אחריות על אכילת הפרי האסור, מה ענה אדם לאלוהים כאשר נשאל לגבי מה שעשה? בראשית 12: 3. כמה מעניין שאחת התגובות האנושיות העתיקות ביותר שהביא עמו החטא הוא לנסות להעביר את האשמה של האדם עצמו למישהו אחר. מה תגובתו אומרת לנו בנוגע לרצון שלו לקבל אחריות אישית על מעשיו? מה זה אמור להגיד לנו לגבי הנכונות שלנו כיום? כיצד נוכל למנוע ללמוד את המאפיין הנפוץ של האשמת האחר בטעויות שלנו?
2. בכיתה, דונו יותר על הרעיון של להיות מנהלים של דברים שלא מוחשיים אלא רוחניים. מה זאת אומרת בכלל? כיצד ניתן "לנהל" דברים אלו?
3. חשבו על בשורת שלושת המלאכים בהתגלות 12-6-14. אילו אמינות חשובות באים לידי ביטוי שם אשר ניתנה לנו האחריות להיות סוכנים עליהן?
3. מדוע כל-כך חשוב לנו ללמוד לבטוח ולהאמין לדברים רוחניים שאיננו מבינים לחלוטין? באילו דרכים גשמיות אנו עושים זאת, בכל מקרה?

שיעור 6*
3 - 9 פברואר

סימני המנהל

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי:
אל העברים 11: 8-12; אל הרומים 4: 13, 18-21; מתי 6: 24; אל העברים 9: 14;
1 יוחנן 2: 3, 5; לוקס 16: 10-12.

פסוק לשינון: "וּבְכֵן צִרְיָה שֶׁהִבְרִיזָה יָרְאוּ אוֹתָהּ כְּמִשְׁרֵי הַמֶּשִׁיחַ וּכְמִפְקָדִים עַל
סֻדּוֹת אֱלֹהִים. 2 וְאוֹלָם מִן הַמִּפְקָדִים נִדְרָשׁ לְהַמְצִיא נֶאֱמָנִים. "
1 קורינתים 4: 1, 2

המנהלים ידועים על המותג שלהם, או על ידי סימני הבחנה בדיוק כמו
סקמעונאים ידועים על הסמלים או שם המותג שלהם. למעשה, אנשים רבים
התפרסמו כאשר הפכו את עצמם למותג מסחרי.

סימן האבחנה של המנהל המשיחי, הוא השיקוף של אהבת המשיח על ידי
הקשר שיש לו עם אלוהים. כאשר אנו חיים ומתרגלים את התכונות של המשיח,
חיינו יגלו את המותג שלנו. המותג הוא המותג שלו; זהותנו מעורבת עם
זהותו (1 קורינתים 6: 17).

השבוע נבטי על תכונות אופי מזהות של מנהלי אלוהים שעושות את שם המותג
שלהם. תכונות אלו נותנות לנו השראה לחכות לחזרתו של ישוע ולעשות את
העבודה שהופקדה בידנו כמנהלים נאמנים של האמת שלו. כל תכונה מתארת את
הקשר המעמיק עם האחד שבא לחפש ולהושיע את האובד. ככל שאנו לומדים את
התכונות הללו, עמוק יותר הן יושטלו בחיינו. האופי האהוב של אלוהים, עם כל
הדינמיקה שלו, תהיה המותג שלנו ותשפיע על כל הבט בחיינו, היום ולעד.

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-10 בפברואר.

נאמנות

"וְאֵלֶם מִן הַמִּפְקָדִים נִדְרָשׁ לְהַמְצִיא נֶאֱמָנִים." (1 קורינתים 2: 4). להילחם ולנצח את "המלחמה הטובה" (1 תימוטיאוס 6: 12) הינו הישג מכריע לסוכן נאמן. אלוהים "נאמן" ואנו הופכים לנאמנים על ידי עבודתו בחיים שלנו. להיות נאמן משמעותו להישאר אמיתיים למה שאנו יודעים שנכון, במיוחד בלב הקרבות הרוחניים. הקרבות הרוחניים בין הנכון ולשגוי, בין הטוב והרע, יגיעו. הם חלק ממלחמת האמונה. ההחלטה שמסמנת את הסוכנים בכל נסיבה, היא הבחירה להיות נאמנים. אם אתם אוהבים עושר, הישארו נאמנים לאלוהים ולדבריו שמזהירים נגד אהבת הכסף. אם אתם צמאים לפרסום, הישארו נאמנים למה שדבר אלוהים אומר בנוגע לענווה. אם אתם נלחמים עם מחשבות תאוה, הישארו נאמנים להבטחת הקדושה. אם אתם רוצים כוח, הישארו נאמנים למה שאלוהים אומר בנוגע להיות עבדים של כולם. ההחלטה של להישאר נאמנים או לא קורת בשבריר שנייה, אפילו כאשר ההשלכות יכולות להיות נצחיות.

קראו אל העברים 11:8-12, 17-19 ואל הרומים 4:13, 18-21. מה מלמדים אותנו פסוקים אלו על להיות נאמנים?

להיות "נאמן" משמעותו לבטוח. המילה "אמן" באה מאותו שורש, והמשמעות היא להיות "יציב". נאמנות מתכוונת לזה שהיתנסנו והובחנו, ונשארו מחויבים לתכנית אלוהים.

כאשר התארגן כדי לדבר עם הקיסר, מרטין לותר "קרא את דבר אלוהים, קרא בכתביו, וחיפש דרך להגיב בדרך הולמת... הוא התקרב לכתבי הקודש... ובהתרגשות שם את ידו השמאלית על הספר, הושיט את יד ימינו השמיימה, נשבע להישאר נאמן לבשורה, ולהתוודות בחפשויות על האמונה שלו, אפילו אם יצטרך לחתום את עדותו בדמו." (J. H. Merle d'Aubigné, History of the Reformation New York: The American Tract Society, 1846, vol. 2, book 7, p. 260).

קראו התגלות 2:10. מה המילים "נֶאֱמָן עַד מוֹת" אומרות לנו בהליכתנו היומית עם האדון?

שמירת אמונים

"אין איש יכול לעבד שני אדונים, שכן או ישנא אחד ויאהב את השני, או יהיה מסור לאחד ויזלזל בשני. אינכם יכולים לעבד את האלהים ואת הממון" (מתי 6: 24). מה מלמד אותנו פסוק זה בנוגע לחשיבות הנעלה של שמירת אמונים לאלוהים?

הידיעה ששם אלוהים הוא "אל קנא" (שמות 34: 14) צריכה להיות קריאה לשמירת אמונים מצידנו. שמירת אמונים לאל "קנאי" זו שמירת אמונים באהבה. במלחמת האמונה, שמירת אמונים עוזרת לנו להגדיר את מי שאנחנו ולעודד אותנו להמשיך להילחם.

שמירת אמונים שלנו חשובה לאלוהים (מלכים א' 8: 61). זה לא חוזה שמנסה לחזות מראש כל אפשרות; זו גם לא רשימת כללים. זו ההבעה הנראית לעין של אמונות אישיות, אמונה ומחויבות.

קראו את דברי הימים א' 28: 9. מה פסוק זה מלמד אותנו על חשיבות שמירת האמונים?

במקום שיש שמירת אמונים, יש גם מקום להפרת אמונים. שמירת אמונים, כמו האהבה, חייבת להיות מוגשת באופן חופשי, אחרת זו לא שמירת אמונים אמיתית. במלחמות, לפעמים חיילים הנמצאים בקו החזית נאלצים להישאר ולהילחם; אחרת, קציניהם יירו בהם. חיילים אלה ממלאים את תפקידם, אך לא תמיד זה בגלל שמירת אמונים. זה לא סוג השמירת אמונים שאלוהים מבקש מאיתנו.

הביטו על איוב. הוא לא חזה את המאורעות הקשים שהרסו את משפחתו, רכושו ובריאותו. הוא יכל היה לותר על אמון, אהבה, ומחויבות, אך שמירת האמונים שלו לאלוהים הייתה בחירה מוסרית בלתי מעורערת. כנה ואמיץ להלל את אלוהים קבל עם ועדה, הוא הגה את מילותיו המפורסמות **"הן יקטלני, לו אֶיֶחַל"** (איוב 15: 13). אמינותו בלב האסון שניחת עליו, הינה מהות שמירת האמונים, ומהווה דוגמא מצויינת לסוכנים נאמנים באור הטוב ביותר.

שאלו את עצמיכם: "כמה נאמן אני לאדון שמת בעבורי? באלו דרכים אוכל להדגים טוב יותר את נאמנותי ושמירת אמוני?"

מצפון נקי

דברים רבים מאוד קיימים בחיינו. בריאות, אהבה, חברים משפחה נפלאה - כל אלה ברכות. אך אולי הברכה הגדולה מכל הוא מצפון נקי.
קראו אל העברים 10:19-22 ו-1 תימוטיאוס 4:1,2. מה זאת אומרת שתהיה "רוח רָעָה" ו"נְכוּיִם בְּמַדְעִים"?

המצפון שלנו פועל כצג פנימי של חיינו כלפי חוץ. המצפון שלנו צריך להתחבר לסטנדרט נעלה ומושלם: תורת אלוהים. אלוהים רשם את תורתו בלב אדם, אך החטא כמעט ומחק אותה - לא באדם בלבד אלא בצאצאיו. רק רסיסים של תורה זו נשארו. "[הגויים מראים] מַעֲשֵׂה הַתּוֹרָה כְּתוּב עַל-לִבָּם וְיִדְעָתָם מְעִידָה בָּהֶם" (אל הרומים 12: 15). ישוע ניצח היכן שאדם נכשל מכיוון שתורת אלוהים היתה בלבבו (תהילים 9: 40).

מה, לדברי שואל, הפתרון היחידי למצפון לא נקי? ראו אל העברים 9:14.

"יש להזין את המצפון המתוסבך. יש צורך לסגור את חלונות הנשמה כלפי דברים גשמיים ולפתוח אותם לרווחה כלפי שמיים כך שתהיה גישה חופשית לקרני שמש הצדקה... יש לשמור את השכל נקי וטהור כדי שיוכל להבחין בין הטוב לרע." (Ellen G. White, Mind, Character, and Personality, vol. 1, pp. 327, 328).

כאשר תורת אלוהים נכתבת בלב המאמין (אל העברים 10: 8), והמאמין מחליט לשמור את התורה מתוך אמונה, התוצאה תהיה מצפון נקי.

אם אי פעם נלחמתם תחת כובדו של מצפון אשם, ידוע לכם עד כמה נורא זה יכול להיות; מצפון אשם הוא נוכחות רציפה, מעיקה, וללא מנוח. כיצד התמקדותכם בישוע ומותו על מזבח הצלב בעבורכם וחטאיכם, יכולים לעזור לשחרר אותכם מקללת מצפון אשם?

ציות

הבל כרע בציות עול המזבח, כשבדידו השה לעולה כפי שאלוהים ציווה. קיין, מצד שני, השתחוה בכעס מול המזבח שלו, בעודו מחזיק בפירות שהביא. שניהם הביאו זבחים, אך רק אחד מהאחים ציית לציווי האלוהי. השה שנשחט התקבל, אך תבואת האדמה נדחתה. שני האחים הבינו את המשמעות וההוראות לגבי זבח קרבנות, אך רק אחד מהם ציית למה שאלוהים הורה (בראשית 1-5:4).

"מותו של הבל הייתה התוצאה של הסירוב של קיין לקבל את תכניתו של אלוהים בבית הספר של צייתנות, להיוושע בדם ישוע המשיח, שסומל על ידי זבח קרבנות שהצביעו למשיח. קיין מאן לשפוך דם, שסימל את דם המשיח שהיה צריך להישפך למען העולם." (Ellen G. White Comments, The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1109)

ציות מתחיל בשכל. זה כרוך בתהליך נפשי רגיש לקבל את האחריות לבצע פקודות מסמכות עליונה. ציות נובע ממערכת יחסים עם דמות סמכותית ומהנכונות להקשיב לסמכות הזו. במקרה של הקשר שלנו עם אלוהים, הצייתנות שלנו היא מעשה רצוני ועם אהבה שמעצב את ההתנהגות שלנו למחויבויות מוסריות. הצייתנות שלנו לאלוהים צריכה להיות מדויקת ככל שהוא מכון, ולא כמו שאנו חושבים או רוצים שזה יהיה. המקרה של קיין הינו דוגמה מושלמת של מישהו שעשה מה שרצה במקום מה שאלוהים ביקש.

קראו 1 יוחנן 5:2,3 ואל הרומים 1:5; 10:16,17. מה מלמדים אותנו פסוקים אלו על המשמעות של הציות לאדם המשיחי, שנושע על ידי האמונה ללא מעשי התורה?

אנו לא מצייתים כדי להיוושע; אנו מצייתים מכיוון שכבר נושענו. הציות הינו התכלית של אמונה מוסרית. שמואל אמר לשאול, "הֲחִפֵּץ לִיהוָה בְּעֹלֹת וּזְבָחִים, בְּשִׁמְעַ, בְּקוֹל יְהוָה" (שמואל א' 15:22).

למה שמואל התכוון כאשר אמר "זְבָחִים, בְּשִׁמְעַ, בְּקוֹל יְהוָה"? מה זה אמור להגיד לנו כמאמינים שיעזרו לנו לא ליפול בבשרות החסד הזול?

אמינות ומהימנות

קראו לוקס 12-10:16. מה זה מלמד אותנו על להיות אמינים? מדוע תכונה זו כה חשובה למנהל וסוכן נאמן?

אנו יכולים לראות את העיקרון של אמינות לאורך כל הכתובים. למשל, בסיפור תנ"כי אחד ישנם ארבעה לויים "גיבורי השערים" שהיו השומרים על המקדש בלילות. הם היו צריכים לשמור על החדרים המלאים באוצרות בית המקדש והיה להם את מפתחות השערים כדי לפתוח כל בוקר (דברי הימים א' 26,27:9). משימה זו הופקדה בידיהם מכיוון שנמצאו אמינים.

אמינות היא תכונה של מנהל טוב. זאת אומרת שמנהלים אמינים מבינים את עומק המשמעות של תפקידם; הם מבינים שאלוהים אמין, ומטרתם תהיה להיות כמוהו (דברים 4:32; מלכים א' 56:8).

מהימנות רומזת על תכונות אופי בוגרות. זה השלב הנעלה ביותר באופי וכשירות שאדם יכול להגיע אליו בעיני הציבור. להשקיף את אופי אלוהים אומר שתעשו מה שאמרתם שתעשו, ללא כל קשר לנסיבות או לאנשים שלוחצים עליכם לעשות משהו שונה (מלכים ב' 15:12).

דניאל נחשב לאמין בקרב המלוכה בשני ממלכות ששלטו על העולם בזמנו. המוניטין שהיה לו לאורך חייו, של יועץ אמין ומהימן שיעץ למלכים בחכמה ואמת ללא כל פחד, בא בניגוד ישיר לזה של הקוסמים והכשדים בממלכה. מהימנות היא היהלום שבכתר האתיקה; מהימנות מציגה את העקרונות המוסריים שלכם בצורתם הטהורה ביותר.

האנשים רואים את האמינות והמהימנות שלנו. הם מכבדים אותנו ותלויים בנו מכיוון שהם יודעים שאנו לא מושפעים קליל מדעות או חנופות. להיות אמין זו הפגנה של ביצועים של כל אחריות שיש לנו בעולם הזה, שהוא שדה ההוכחה לגן עדן. "עלינו להיות אזרחים נאמנים ומהימנים של ממלכת המשיח, כדי להיות ייצוג אמיני של העושר, טוב, חסד, והרגישות של אזרחי ממלכת השמיים לעולם הסובב אותנו." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 6, p. 190).

חשבו על מישהו שאתם מכירים אישית שאמין. מה תוכלו ללמוד מאדם זה שיעזור לכם להיות יותר אמינים ומהימנים?

נקודות למחשבה

סימן נוסף למנהל טוב זה דין וחשבון אישי. "תמיד היה זה הסימן של השטן למשוך את תשומת הלב של האנשים מישוע לאדם, ולהשמיד דין וחשבון אישי. השטן נכשל בנסיונו כשפיתה את בן האלוהים; אך הצליח כאשר הוא התקרב לאדם. האמונה המשיחית הושחתה. (Ellen G. White, Early Writings, p. 213).

עם המשיח, כמרכז חיינו, נהיה פתוחים להדרכתו. כתוצאה מכך, האמונה שלנו, נאמנות, ציות, מצפוננו הנקי, מהימנות ודין וחשבון אישי התגלו בחיינו. כך, כמנהלים, אנו משתלמים בידי אלוהים (תהילים 139: 23, 24).

דין וחשבון אישי הינו עיקרון מקראי מכריע. כאשר ישוע היה בעולם הזה, הוא היה נותן דין וחשבון אישי לאלוהים האב (יוחנן 8: 28). ניתן דין וחשבון על כל מילה בטלה (מתי 12: 36). "אֲשֶׁר הִפְקִידוּ בְּיָדוֹ הַרְבֵּה יִשְׁאַלּוּ מֵאֲתוֹ יוֹתֵר" (לוקס 12: 48). האיום הגדול ביותר לדין וחשבון אישי הוא הנטייה להעביר את האחריות שלנו למישהו אחר. "הבה נזכור שהרכוש שהופקד בידנו להשקעה אינו שלנו. אם היה זה רכושנו, הרי שהיינו יכולים לפעול על פי שיקול דעת עצמנו; היינו יכולים להשאיר אחרים לאחראים, ולתת להם לנהל. אך זה אינו יכול לקרות, מכיוון שהאדון שם אותנו למנהלים כל אחד בנפרד." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 7, p. 177).

שאלות לדיון

1. הביטו בכל סימני המנהל שראינו השבוע: דין וחשבון אישי, מהימנות, ציות, שמירת אמונים, מצפון נקי ונאמנות. כיצד סימנים אלו קשורים אחד לשני? כיצד התרשלות בתחום אחד יוביל להתרשלות בתחומים אחרים? או כיצד דבקות בתחום אחד יוביל לדבקות בתחומים אחרים?
2. דונו על כיצד הבטחת הבשורה יכולה לעזור לאנשים הנלחמים עם מצפון אשם. אלו הבטחות הם יכולים לתבוע?
3. לעיתים קרובות אנו רואים את התפיסה של "נאמנות" כעיקרון כמשהו טוב. אך האם כך זה תמיד? באלו דרכים ניתן להיות נאמן למישהו או למשהו שלא טוב? מדוע, אז, צריכה התפיסה של "נאמנות" להיות מובנת בהקשר ספציפי בשביל לראות אם הנאמנות הזו היא טובה או לא?

שיעור 7*
16 - 10 פברואר

כנות עם אלוהים

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: לוקס 16:10;
ויקרא 27:30; בראשית 22:1-12; אל העברים 12:2; לוקס 11:42;
אל העברים 10:2-7; נחמיה 13.

פסוק לשינון: " וְאַלֶּה אֲשֶׁר בְּאֶדְמָה הַטּוֹבָה הֵם שׁוֹמְעֵי הַדָּבָר הַמְחַזְקִים בּוֹ בְּלֵב
יֵשֶׁר וְטוֹב וְעוֹשִׂים פְּרִי בְּסִבְלָנוֹת... " (לוקס 8:15).

מהו לב כנה וכיצד הוא מתגלה? התרבות הרווחת רואה את הכנות כמסור מעורפל ויחסותי; רוב האנשים מרמים לעיתים והם מחשיבים את זה למשהו מקובל כל עוד ההפרה אינה משמעותית מאוד. גם, בנסיבות מסוימות, טוענים, ניתן להצדיק קצת חוסר כנות. אמת וכנות תמיד הולכות ביחד. אך אנו לא נולדים עם הנטייה להיות כנים; כנות הינה סגולה מוסרית והיא לב של אופיו המוסרי של המנהל.

כאשר אנו מתרגלים כנות התוצאות הם טובות. למשל, אין את הדאגה להיתפס על שקר או דאגה על לכסות על דברים. בגלל סיבה זו ועוד, כנות היא תכונה אישית יקרה, במיוחד תחת מצבים קשים כאשר הפיתוי יכול בקלות להיות כלפי חוסר כנות.

בשיעור השבוע נלמד על התפיסה הרוחנית של המושג כנות על ידי ציוי המעשר ונראה מדוע הוא כה חשוב ומכריע למנהל ולניהול באופן כללי.

עניין של כנות פשוטה

אחד הדברים המשותפים לכולנו זה שאנו לא אוהבים חוסר כנות. אנו לא אוהבים את זה במיוחד כשזה מתגלה אצל אחרים. אך, לא קל לראות זאת בעצמנו, וכשאנו רואים את זה, אנו מנסים לנמק את מעשינו, להצדיק אותם, ולהמעיט במשמעותם: זה לא כזה נוראי; זה רק משהו קטן, זה לא ממש חשוב. אנו אף יכולים להשלות את עצמנו רוב הזמן; אבל לא נוכל לרמות את אלוהים.

"חוסר כנות נמצא בכל שורותנו, וזו הסיבה לפשרות מצד הרבה אנשים שטוענים ומצביעים על עצמם כמאמינים באמת. הם לא מקושרים למשיח ומשקרים לנשמתם עצמם." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 4, p. 310).

קראו לוקס 16:10. איזה עקרון חשוב ישוע מבטא פה שיכול לעזור לנו לראות כמה חשוב להיות כנים, אפילו ב"דברים הקטנים"?

אלוהים יודע כמה קל לנו לא להיות כנים, במיוחד בעניינים שלנו. לכן הוא נתן לנו נוגדן רב עצמה נגד החוסר כנות ואנוכיות, לפחות בדברים החומריים.

קראו ויקרא 27:30 ומלאכי 3:8. מה פסוקים אלו מלמדים? מה יש בהם שיכול לעזור לנו להיות כנים?

"אין ערעור על הכרת תודה ונדיבות. זהו נושא של כנות פשוטה. המעשר שייך לאלוהים; והוא מורה לנו להחזיר לו את מה ששייך לו... אם כנות הינה עיקרון חיוני בחיי עסקים, לא נכיר בחובתנו לאלוהים – החובה השוררת כבסיס לכל חובה אחרת?" (Ellen G. White, Education, pp. 138, 139).

כיצד תשלום יכול לעזור לכם לזכור למי שייך כל מה שיש לכם? מדוע חשוב לא לשכוח אף פעם מי הבעל הבית של כל רכושנו, בכל אופן?

חיי אמונה

קראו בראשית 12:1-22. מה הסיפור הזה אומר לנו בנוגע למציאות האמונה של אברהם אבינו?

חיי אמונה אינם אירוע חד-פעמי. אנו לא מבטאים אמונה בצורה עצמית פעם אחת, ובכך שאנו אכן נאמנים שחיים תחת החסד ומכוסים על ידי דם ישוע המשיח. למשל, העולם הדתי, אחרי אלפי שנים, עדיין המוס בנוגע למעשה האמונה של אברהם אבינו עם יצחק בהר מוריה (בראשית 22). אך אברהם לא חיבר מעשה אמונה זה בן רגע כאשר היה זקוק לה. חייו הנאמנים וציותו מראש הם המרכיבים שנתנו לו את היכולת לעשות את מה שעשה. אם לא היה נאמן לפני המאורע הזה (עקדת יצחק), הוא מעולם לא היה עומד בניסיון.

הנקודה היא שאמונת המנהל גם לא מעשה חד-פעמי. עם הזמן, או שהאמונה תעמיק ותתחזק או שהיא תהיה רדודה יותר ותחלש, תלוי כיצד האדם הנושא את האמונה הזו מתרגל אותה באופן מעשי.

קראו אל העברים 12:2. מה זה אומר לנו ביחס למקור אמונתנו וכיצד תהיה לנו אמונה?

המשאב היחידי שיש לנו כמנהלים נאמנים זה להסתכל "בִּהְבִּיטָנוּ אֶל יֵשׁוּעַ מְכֻוֵּן הָאֱמוּנָה וּמִשְׁלִימָה, אֲשֶׁר בָּעֵד הַשְׁמָחָה הָעֲרוּכָה לִפְנֵינוּ סָבַל אֶת הַצֶּלֶב וּבָזָ לַחֲרָפָה, וַיֵּשֶׁב לִימִין כְּסֵא הָאֱלֹהִים." (אל העברים 12:2). המילה "משלימה" משתמשת אך ורק בפסוק זה מכל ברית החדשה. המילה רומזת שישוע נחוש להביא את אמונתנו לבשלות ושלמות (אל העברים 1,2:6). לכן האמונה, חיי האמונה, ניסיון דינמי: האמונה גודלת, מתבשלת וגדלה.

באילו דרכים ראיתם את אמונתכם גודלת והופכת לבשלה עם הזמן? האם היא אכן גדלה והתפתחה?

הצהרת אמונה

כפי שראינו אתמול, האמונה הינה תהליך, ניסיון דינמי, שבמצב אידאלי, גדלה ובשלה. ודרך אחת שאלוהים "משלים" את אמונתנו היא דרך החזרת המעשר. אם מבינים זאת נכון, החזרת המעשר לאלוהים אינו מצביע על גלויים; כאשר אנו נותנים מעשר איננו עובדים או מחפשים לקנות את דרכנו למלכות השמים. נהפוך הוא, נתינת המעשר הינו מעשה של הצהרת אמונה. הוא מעשה חיצוני, נראה לעין, וביטוי אישי על מציאות אמונתנו.

אחרי הכל, כל אחד יכול לטעון שיש לו אמונה ושמאמין באלוהים, ואפילו בישוע. כפי שאנו יודעים, "גַּם הַשָּׂדִים מֵאֱמִינִים" (יעקב 2: 19). אבל לקחת עשרה אחוזים מההכנסותכם ולהשיבם לאלוהים? זו אמונה.

קראו לוקס 11:42. למה ישוע מתכוון כאשר הוא רומז שאסור "להניח" את המעשר? כיצד המעשר מקושר לשאר דברי התורה?

נתינת מעשר הינו ביטוי צנוע של התלות על אלוהים ומעשה אמון שישוע הוא גואלנו. זו הכרה שכבר התברכנו "אֲשֶׁר בָּרַךְ אוֹתָנוּ בְּכָל בְּרָכָה רוּחָנִית בְּשָׂמִים, בְּמִשְׁחָה, (אל האפסים 1: 3) והבטחה לברכות נוספות.

קראו בראשית 22-14:28. מה היתה תגובתו של יערב להבטחת אלוהים?

"תכנית אלוהים במערכת המעשר יפה בפשטותה ושוויונה. כולם יכולים לאחוז בה באמונה ובאומץ, מכיוון שמקורה אלוהי. במערכת זו משולבים שיטות ויעילות, והיא לא צורכת לימודים מעמיקים כדי להבין את פועלה וליישם אותה. כולם יכולים להיות חלק מעבודת הגאולה הנפלאה. כל אדם אישה וילד יכולים להיות גוברים בשביל האדון, וסוכנים שעונים על דרישות האוצר." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, p. 73).

באלו דרכים גיליתם בעצמכם את הברכות הרוחניות האמיתיות שבאות כאשר משלמים את המעשר? כיצד נתינת המעשר העשירה את אמונתכם?

מעשר כנה: קודש לה'

לעיתים אנו מדברים על לתת לאלוהים את המעשר. אך כיצד ניתן לאלוהים מה שכבר שלו?

קראו ויקרא 27:30. אלו שני נקודות אנו מוצאים בפסוק זה בהקשר למעשר?

"המעשר שייך לאלוהים ובשל כך הוא קדוש. הוא לא הופך לקדוש דרך נדר או קידוש. הוא קדוש מכיוון שטבעו קדוש; הוא שייך לאלוהים. לאף אחד חוץ מאלוהים אין זכות עליו. אף אחד לא יכול להקדיש אותו לאדון, מכיוון שאין המעשר בשום רגע רכשו של האדם." (Angel Manuel Rodríguez, Stewardship Roots Silver Spring, Md.: Stewardship Ministries Department, 1994, p. 52).

אנו לא מקדישים את המעשר, אלא אלוהים. לו יש את הזכות. כמנהלים, אנו מחזירים לו את מה ששלו. המעשר מוקדש לאלוהים בשביל משימה מסוימת. שמירת המעשר לייעוד אחר אינו מעשה ישר. המנהג של החזרת המעשר הקדוש לא יכול להיפסק.

קראו אל העברים 10:2-7. כיצד דיונו של שאול השליח בנוגע למעשר אברהם למלכיצדק מגלה משמעות עמוקה יותר בעניין המעשר? למי אברהם היה מפריש מעשר, למעשה?

לכן, כפי שהשבת היא קדושה, כך גם המעשר קדוש הוא. המילה "קדוש" משמעותה שאנו שמים בצד לשימוש מיוחד. השבת והמעשר קשורים בדרך זו. אנו מקדישים את היום השביעי; ואנו מקדישים את המעשר כרכוש קדוש של אלוהים. "אלוהים קידש את היום השביעי. הזמן המסויים הזה, שהוקדש על ידי אלוהים בעצמו להלל רוחני, ממשיך להיות קדוש היום כפי שהיה קדוש כאשר אלוהים קידש אותו בראשונה.

"באופן דומה המעשר של הכנסותינו 'קודש לה' ". הברית החדשה אינה משחזרת את תורת המעשר, כפי שהיא לא עושה זאת עם השבת; מכיוון שהיא מניחה ששתייהן תקפות והחשיבות הרוחנית העמוקה הוסברה... בזמן שאנו כעם נאמן נותנים לאלוהים את הזמן שהוא הקדיש כשלו, לא נחזיר לו גם מהכנסותינו את החלק שהוא דורש? (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, p. 66).

מה תוכלו לעשות כדי לשמור את ההכרה הזו בליבכם ובנשמתכם שהמעשר שלכם, אכן, קדוש?

תחייה רוחנית, רפורמה, ומעשר

המלכות הארוכה של חזקיה נחשבת לנקודה גבוהה עבור שבט יהודה. ישראל לא נהנה מברכות אלוהים השופעות מאז מלכות דוד ושלמה. בדברי הימים ב' 29-31 אנו קוראים על תיעוד התחייה הרוחנית ורפורמה שלו: **"וַיַּעַשׂ הַיִּשָּׂרָאֵל, בְּעֵינֵי יְהוָה"** (דברי הימים ב' 2: 29). **"וַתִּכְּוֹן, עֲבֹדַת בֵּית-יְהוָה."** (דברים הימים ב' 35: 29). חגו את חג הפסח (דברי הימים ב' 5: 30). **"וַתְּהִי שְׂמֵחָה-גְּדוֹלָה, בִּירוּשָׁלַם"** (דברים הימים ב' 26: 30). המצבות, המזבחים והבמות הושמדו (דברים הימים ב' 1: 31). היתה התחדשות פתאומית של הלב ורפורמה בסגידה, וכתוצאה מכך היה עושר של מעשר ותרומות (דברי הימים ב' 12, 4, 5: 31).

נחמיה נותן לנו עוד דוגמה של תחייה רוחנית, רפורמה ומעשר. קראו נחמיה 2, 9: מה המשמעות של תחיית הלב? קראו נחמיה פרק 13. אחרי שנחמיה עשה רפורמה ב"בית אלוהים" (נחמיה 4: 13) מה הביאו אנשי יהודה (נחמיה 13: 12)?

"תחייה ורפורמה הם שני דברים שונים. תחייה משמעותה התחדשות בחיים הרוחניים, התעוררות יכולות השכל והלב, תחייה ממוות רוחני. רפורמה משמעותה ארגון מחדש, שינוי בדעות ובתאוריות, הרגלים ושיטות." (Ellen G. White, Christian Service, p. 42).

הקשר בין תחייה, רפורמה ומעשר, אוטומטי. ללא החזרת מעשר, תחייה ורפורמה פושרים הם, אם בכלל. לעיתים קרובות מאוד, כמאמינים, אנו עומדים בצד במקום שניקה חלק פעיל לצד האדון. תחייה ורפורמה דורשת מחויבות ומעשר הוא חלק מהמחויבות הזו. אם אנו לא נותנים לאלוהים מה שהוא מבקש מאיתנו, אין עלינו לצפות שיתן לנו את מה שאנו מבקשים.

תחייה ורפורמה מתרחשים בתוך הקהילה, ולא מחוץ לה (תהילים 7: 85). עלינו לחפש את אלוהים בכדי שתתרוחש תחייה (תהילים 19: 80) ושינוי של **"מַעֲשֵׂיךָ הָרָאשִׁינִים"** (התגלות 2: 5). רפורמה ושינוי צריכים להתרחש במה שאנו שומרים לעצמנו ומה שאנו מחזירים לאלוהים.

לא המעשה הוא זה שעושה את ההבדל, אך החלטת הנפש והרגשות המגלים את המניע ואת ההתחייבות. התוצאות יהיו גדילה באמונה, ראייה רוחנית מוגברת וכנות מחודשת.

נקודות למחשבה

אלוהים יזם את כל הבריתות בכתובים ולקח את הפיקוד למשוך את האנשים לבריתות הללו (אל העברים 10: 8). הבטחות הברית משקפות את חסדו, אהבתו, ואת רצונו להושיע אותנו.

ברית עם אלוהים כרוכה בהרבה דברים: אלוהים, המקבל, תנאי הברית, התחייבות לתנאים משני הצדדים, עונש על האי שמירת אמונים לברית, והתוצאות הצפויות או רצויות. מושג המעשר משקף את כל הרכיבים הללו במלאכי 3: 9, 10. הפסוק הזה חוזר על הברית המיוחדת במעשר בין אלוהים למנהלים שלו. כאשר אנו נכנסים לברית כזו, זהו סימן להתנגדות שלנו לעקרונות החומריים של צרכנות, ואנו מעידים שמהו טוב יכול לצאת מלב חוטא שחזר בתשובה.

"ישנו רוח קרובה ואנוכית שנראה כי מנסה למנוע מהאדם להחזיר לאלוהים את מה ששייך לו. האדון עשה ברית מיוחדת עם בני האדם, שאם הם יפרידו את החלק שיועד להתקדמות מלכות המשיח, האדון יברך אותם בשפע, עד כדי כך שלא יהיה מקום יותר לקבל את מתנותיו. אבל אם בני האדם נשארים עם מה ששייך לאלוהים, 'בְּמִאֲרָה אֶתֶם נֶאֱרִים' (מלאכי 3: 9)" (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, p. 77). קיימת אחריות כאשר חיים בקשר ברית עם אלוהים. אנו נהנים מהבטחות הברית, אך לעיתים לא חובבים את הפקודות והחובות. אך ברית היא, בהקשר זה, הסכם דו-צדדי, ומעשר הינו חלק מחיינו בברית זו.

שאלות לדיון:

1. מדוע החזרת מעשר הינו מעשה אמונה כה חשוב מצידנו?
2. מה הייתם אומרים למישהו שאומר, "פשוט לא מספיק לי הכסף כדי לתת מעשר"? כיצד תוכלו לעזור למי שרואה את עצמו בנסיבות אלו? ומלבד מילים, מה עוד ניתן לעשות כדי לעזור?
3. השאלה האחרונה ביום רביעי שאלה מה אתם יכולים לעשות כדי לזכור תמיד שהמעשר הוא קדוש. מה היו מתשובותיכם? כיצד העובדה שהמעשר קדוש משפיעה בצורה שאתם מתייחסים לתשלום המעשר?

שיעור *8
17 - 23 פברואר

השפעת המעשר

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי:
מרקוס 16:15; 1 כיפא 8,9; 3; 1 קורינתים 14:9; אל הרומים 24-19:3.

פסוק לשינון: "13 האִינְכֶם יוֹדְעִים כִּי הָעוֹבְדִים בְּקֹדֶשׁ פְּרִנְסֶתֶם מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּמִשְׁרָתֵי הַמִּזְבֵּחַ נוֹטְלִים אֶת חֶלְקָם מִן הַמִּזְבֵּחַ? 14 כִּד גַּם תִּקֶּן הָאָדוֹן, שֶׁהַמְכַרְיִים אֶת הַבְּשׂוּרָה יִחְיוּ מִן הַבְּשׂוּרָה" (1 קורינתים 13,14:9).

כפי שראינו בשבוע שעבר, המעשר הינו ביטוי חשוב של האמונה. "נִסּוּ אֶת עֲצֻמְכֶם אִם עוֹמְדִים אִתְּם בְּאִמּוּנָה, בְּחִנּוּ אֶת עֲצֻמְכֶם; או שְׁמָא אִתְּם עֲצֻמְכֶם אֵינְכֶם מִבְּחִינִים שֶׁהָאָדוֹן יִשׁוּעַ בְּקִרְבְּכֶם? - אִם אֲמַנְסֶם לֹא נִכְשַׁלְתֶּם אִתְּם בְּמִבְחָן." (2 קורינתים 5:13).

האזכור התנ"כי הראשון של מעשר הוא כאשר אברהם נתן את המעשר למלכיצדק (בראשית 14:18-20; אל העברים 7:4). הלויים גם לקחו את המעשר מהשירות שלהם במקדש (דברי הימים ב' 10-4:31). כיום המעשר ניתן כדי לתמוך בבשורה. כאשר מבינים את מנגנון מוסד המעשר נכון, הוא משמש כמדד הרוחני של מערכת היחסים שלנו עם אלוהים.

ההשפעה, החשיבות, שימוש ושיטת החלוקה במעשר תוכננו לגדילה רוחנית בנו כאשר אנו תומכים בעבודת אלוהים ומהווים בסיס כלכלי להכרזת הבשורה. זוהי תכנית אלוהים וזהו הצעד הראשון שמנהל נאמן לוקח.

השבוע נמשיך ללמוד על המעשר: החלוקה שלו, מה זה מסמן לאחרים, ומה השפעתו על חיינו הרוחניים.

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-24 בפברואר.

יחד, אנו מממנים את השירות

ישוע מצווה עלינו **"קראו את־הַבְּשׂוּרָה"** (מרקוס 16: 15) **"וְעָשׂוּ תַלְמִידִים"** **"וְלִמְדֶתֶם אֹתָם לְשֹׁמֵר אֶת־כָּל־אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֲתָכֶם"** (מתי 28: 19, 2). כך, אלוהים רוצה שאנו נהיה מעורבים בעבודה החשובה ביותר עלי אדמות: להביא אנשים לישוע. האחריות חלה על המנהל כאשר מדובר במימון השליחות שהופקדה בידינו על ידי אלוהים. ההשתתפות מעמיקה את המחויבות האישית בהצגת המשיח לאחרים. כל תלמיד, מנהל, ועבד/סוכן צריך להביא את כל המעשר לעבודת קודש הזו. עלינו להתפלל על אחדות שנוכל להיות נאמנים במימון השירות הזה, באותה מידה שהשירות משגשג דבר זה מחזק את אחדותנו באמונה.

מה תכלית הכלכלית המאושרת על ידי אלוהים בשביל להשלים את המשימה הזו?
מה הכוונה למשפט "כל־הַמַּעֲשֶׂה" (מלאכי 3:10)? מה אומר המשפט "יהי טָרֶף בְּבִיתִי" (מלאכי 3:10)?

כפי שראינו, בני אנוש מחזירים מעשר כבר מימי אברהם ויעקב (בראשית 14: 20; 28: 22) ואולי גם לפני כן. המעשר הוא חלק ממערכת שמממנת את קהילת אלוהים. המעשר הוא המקור הגדול ביותר של מימון והשיטה השווה ביותר כדי לתפעל את השירות.

בתרבויות של היום, רוב המאמינים נותנים מעט ממה שיש להם כדי לתחזק את שירות אלוהים. אם כל מאמין היה נותן מעשר כנה וישר, אין להעלות על הדעת את התוצאות שהיו מתקבלות, פשוט תוצאות מדהימות וכמעט מעבר להבנה. (Christian Smith and Michael O. Emerson, *Passing the Plate* New York: Oxford University Press, 2008, p. 27).

בכל דור ודור היו לאלוהים אנשים שהיו מוכנים לממן את השירות. לכל אחד מאיתנו יש את האחריות להבין ולעבוד ביחד כדי לממן את המשימה הכלל-עולמית. אנו לא יכולים להיות חסרי סדר, לא אכפתיים ואקראיים כאשר מממנים את השירות. האתגר שלנו גדול יותר מכשהעם והלויים אמרו לנחמיה: **"לֹא נַעֲזֹב, אֶת־בֵּית אֱלֹהֵינוּ"** (נחמיה 10: 40) ומטילה מורא יותר ממה שהמאמינים התמודדו במאה ה-19. היום, חברי קהילה ואנשי דת צריכים להיות מאוחדים רוחנית ולעבוד ביחד במטלה הכלכלית באופן שיענה על מטרות גלובליות ומימון השירות.

חשבו על המידה הנרחבת של השירות האדוונטיסטי ברחבי העולם (התגלות 14:6,7).
כיצד כל אחד מאיתנו יכול להבין את האחריות שלו במימון העבודה הזו?

ברכת אלוהים

כפי שראינו במלאכי 3: 10, אלוהים הבטיח ברכה גדולה לאלו שיהיו נאמנים במעשר שלהם. אבל עדיין ברכת אלוהים אינה חד-ממדית. כדי להדגיש, למשל, את ההצטברות של הנכסים החומריים כברכה, על חשבון כל השאר, הינו מבט צר מאוד ממה שברכת אלוהים באמת.

הברכה במלאכי הינה רוחנית וגשמית. הראיות של המשמעות של ברכת אלוהים הם דרך ישועה, שמחה, שלות נפש, ואלוהים העושה את הכל לטובתנו. בנוסף, כאשר אנו מבורכים על ידי אלוהים, אנו מחויבים לשתף את הברכה הזו עם אנשים פחות ברי מזל מאיתנו. התברכנו כדי שנברך אחרים. למעשה, אלוהים יכול להציף את אחרים בברכתו דרכנו.

קראו 1 כיפא 8,9: 3. מה שמעון כיפא אומר לנו בנוגע לקשר בין להיות מבורכים ולהיות ברכה לאחרים?

כאשר אנו מפרישים מעשר, ישנה ברכה כפולה: אנו מתברכים, ואנו ברכה לאחרים. אנו יכולים לתת ממה שניתן לנו. ברכת אלוהים עלינו מגיעה אלינו באופן פנימי ולאחר מכן לאחרים באופן חיצוני. "תִּנְנוּ וְתִתֶּן לָכֶם... כִּי בְמִדָּה אֲשֶׁר אַתֶּם מוֹדְדִים יִמַּד לָכֶם" (לוקס 6: 38).

קראו מעשי השליחים 20: 35. כיצד זה מיושם למעשר גם כן?

הברכה הגדולה ביותר שהחזרת מעשר מלמדת אותנו זה לבטוח באלוהים (ירמיה 17: 7). "המערכת המיוחדת של החזרת המעשר נוסדה על עיקרון תמידי כמו תורת אלוהים. מוסד המעשר היה לברכה ליהודים, אחרת אלוהים לא היה נותן להם אותה. ולכן מערכת זו תהיה ברכה גם לכל המיישמים אותה עד סוף העולם. אבינו שבשמיים לא יצר תכנית נדיבות שיטתית זו כדי להתעשר, אלא כדי שתהיה לברכה גדולה לאדם. הוא ראה שמערכת הצדקה הזו היא בדיוק מה שהאדם היה צריך." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 3, pp. 404, 405).

חשבו על הפעמים שהתברכתם על ידי האדון דרך השירות של מישו עבורכם. כיצד תוכלו ללכת ולעשות את אותו הדבר לאחרים?

מטרת המעשר

שאל כותב לטימותיאוס: "לֹא־תִחָסֵם שׁוֹר בְּדִישׁוֹ וְנֶאֱמַר רְאוּי הַפֶּעַל לְשִׁכְרוֹ" (1 טימותיאוס 5: 18). הוא מצטט את משה בדברים 4: 25 לגבי השור ואת ישוע מלוקס 10: 7 לגבי העובד. הביטוי לגבי השור נראה שהוא משל, משמעותו שזה הוגן עבור השור לאכול דגנים תוך כדי עבודה. באותו אופן, המשל השני אומר שעובדים מסורים שמבשרים את הבשורה צריכים להיות מתוגמלים עם שכר.

אלוהים בורא ועובד במערכות. הוא תכנן את מערכת השמש, מערכות אקולוגיות, את מערכת העיכול, מערכת העצבים, ועוד. מערכת המעשר היתה בשימוש הלויים (ויקרא 26: 18) בטיפול המשכן ואחזקתו. המקבילה המודרנית בימינו היא אלו המקדישים את חייהם להכרזת הבשורה. מערכת המעשר של אלוהים היא לתמוך בשירות, והיתה בשימוש מאז היסטוריית הישועה. התמיכה של עובדים אלו דרך המעשר הינה הבסיס והיסוד לעבודת אלוהים.

למה שאל מתכוון ומה המשמעות המוסרית של הפיסקה " כֹּךְ גַם תִּקֶּן הָאָדָם, שְׁהַמְכִּירִים אֶת הַבְּשׂוּרָה יִחְיוּ מִן הַבְּשׂוּרָה." (1 קורינתים 9: 14)? מה ה-2 לקורינתים 10-11: 7 מלמד אותנו על הצורך לתמוך באלו המכריזים את הבשורה?

כאשר שאל השליח אומר "מִקְהָלוֹת אַחֲרוֹת נָטַלְתִּי, מֵהֶם לָקַחְתִּי שָׂכָר בְּדִי לְשֵׁרֵת אֲתָכֶם" (2 קורינתים 8: 11), הוא מדבר בצורה אירונית על קבלת שכר מהקהילה הענייה במקדוניה בעודו משרת את הקהילה הקורינתית העשירה. הנקודה אותה שאל מדגיש לקהילה הקורינתית היא שמגיע לאלו המבשרים את הבשורה לקבל תשלום. המעשר משמש מטרה מסוימת וחייב להישאר כך. "המעשר מקודש לשימוש מיוחד. הוא לא ניתן להחשב לקרן לעניים. זה מוקדש במיוחד לתמיכה של אלו שמוסרים את בשורת אלוהים לעולם; ולא צריך שיוסט ממטרה זו. (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, p. 103).

קראו ויקרא 27: 30. באלו דרכים העיקרון המופיע פה בר-יישום עבורנו היום?

בית האוצר

לאלוהים יש מחסן לרוח (ירמיה 13: 10), מים (תהילים 7: 33), ושלג וברד (22: 38), ויש לו שליטה מוחלטת על כל אלה. אך המחסן היקר ביותר של אלוהים הוא המחסן, או "בית האוצר" של המעשר. **"וּלְבְנֵי לֵוִי, הִנֵּה נָתַתִּי כָל-מַעֲשֵׂר בְּיִשְׂרָאֵל לְנַחֲלָה, חֶלֶף עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר-הֵם עֹבְדִים, אֶת-עֲבֹדַת אֱהֱל מוֹעֵד"** (במדבר 18: 21). הפסוק הזה הינו האזכור הראשון של היכן המעשר נשמר וכיום הוא מוכר כ"עקרון בית האוצר". אלוהים בהמשך צווה את בני ישראל להביא את המעשר למקום אשר הוא בעצמו בחר (דברים 12: 5, 6). בזמן שלמה, המעשר הוחזר לבית המקדש בירושלים. בני ישראל הבינו בקלות מה והיכן "בית האוצר" היה כאשר הנביא מלאכי אמר להם **"הֲבִיאוּ אֶת-כָּל-הַמַּעֲשֵׂר אֶל-בֵּית הָאֹצֵר"** (מלאכי 3: 10). בית האוצר ייצג את המיקום היכן שירותי הסגידה התקיימו והיכן הלויים נתמכו.

באילו עוד שמות נעשה שימוש בכתבי הקודש כדי לזהות בית-אוצר או מחסן? דברי הימים א' 26: 20; דברים הימים ב' 31: 11-13; נחמיה 10: 28

הבאת המעשר הקדוש לבית האוצר הוא המודל היחיד המוצג במקרא. בכל חלוקה, לאלוהים היה בית אוצר מרכזי כדי לנהל את המעשר. האדוונטיסטים שומרי שבת הינם קהילה עולמית בה עיקרון בית האוצר מקובל ומיושם. חברי הקהילה מעודדים להחזיר את המעשר דרך הקהילה המקומית אליה הם שייכים. רועי הקהילה מקבלים את שכרם מגזברות השדה.

"ככל שעבודת אלוהים מתרחבת, קריאות לעזרה יבואו יותר ויותר תכופות. כדי שהקריאות הללו יענו, על המשיחיים לציית לציווי **"הֲבִיאוּ אֶת-כָּל-הַמַּעֲשֵׂר אֶל-בֵּית הָאֹצֵר, וְיִהְיֶה טָרֶף בְּבֵיתִי"** (מלאכי 3: 10). אם אנשים הקוראים לעצמם משיחיים יביאו לאלוהים את המעשר והתרומה בנאמנות, בית האוצר שלו יהיה מלא. לא תהיה סיבה ללכת לירידים, להגרלות, או למסיבות הנאה בכדי להשיג קרן תמיכה של הבשורה." (Ellen G. White, The Acts of the Apostles, p. 338).

חישבו מה היה קורה אילו לא אנשים היו שולחים את המעשר שלהם להיכן הם היו רוצים לשלוח. כל כולם היו עושים זאת, מה היה קורה לעבודת אלוהים? לכן, מדוע חשוב שנשלח את המעשר להיכן שהוא שייך?

המעשר והישועה דרך האמונה

קראו אל הרומים 3:19-24. איזו אמת מכריעה, מרכזית לאמונתנו, מלומדת פה? מדוע עלינו לשמור את ההוראה הזו כיסוד אמונתנו?

תמצית המסר התנ"כי הינה שאף לא אחד מאיתנו ראוי לישועת ה' (אל הרומים 3:23). אם היינו ראויים לה, אזי זה היה דרך בזכות, או דרך מעשים טובים, והדעה הזו נוגדת את הכתובים.

קראו אל הרומים 5:1-4. מה פסוקים אלו מלמדים על חסד בניגוד לזכות?

לפיכך, ישועה היא מתנה (אל האפסים 2:8,9) הניתנת לאלו שאינם ראויים לה. הישועה מגיעה אלינו בזכות הקרבן המושלם של ישוע המועבר לזכותינו. באשר לעניין המעשר, המעשר לא מזכה אותנו לפני אלוהים כאשר אנו מחזירים לו אותו. אחרי הכל, אם המעשר שייך לאלוהים, איזו זכות אנו יכולים לקבל כאשר אנו מחזירים לו את שלו? המעשר אינו מושיע אותנו כמו כל מעשה טוב אחר שאנו עושים בשל היותנו מאמינים. **"שֶׁהָרִי מַעֲשֶׂה יָדֵי אֱלֹהִים אֲנַחְנוּ, בְּרֹאִים בְּמַשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ לְמַעַשִׂים טוֹבִים אֲשֶׁר אֱלֹהִים הַכִּינָם מִקֶּדֶם לְמַעַן נִחְיָה בָּהֶם"** (אל האפסים 2:10).

עם זאת, החזרת המעשר מגלה גישה צנועה וצייתנית או עקשנית ומרדנית לציווי האלוהי. אם אנו אוהבים את אלוהים, נציית לו. המעשר הינו ביטוי חיזוני למודעותנו על כך שאנו, אכן, רק מנהלים פה, ושאונו חייבים לאלוהים את הכל. כפי שהשבת היא תזכורת שבועית שאלוהים הוא הבורא והגואל, החזרת המעשר מתפקדת בצורה דומה: הוא מזכיר לנו שאנו לא שייכים לעצמנו ושחיינו וישועתנו הם מתנה מאלוהים. כתוצאה מכך, אנו יכולים להכיר בעובדה הזאת ולחיות חיי אמונה, בהכרה שהחזרת המעשר הוא ביטוי מוחשי לאמונה זו.

מה לוקס 21:1-4 אומר לנו לגבי הפירוש לחיי באמונה?

נקודות למחשבה

קל מאוד לשכוח שכל נשימה, כל דופק, וכל רגע בחיינו מגיע רק מהאדון. במעשי השליחים 17 שאול מדבר לאנשים באתונה על האל האמיתי, שהוא לא רק הבורא ("הָאֵל אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת־הָעוֹלָם וְכָל אֲשֶׁר־בּוֹ" [מעשי השליחים 24: 17]) אבל גם האל התומך ("כִּי־בּוֹ אֲנַחְנוּ חַיִּים וּמִתְנוּעָעִים וְקִיָּמִים" [מעשי השליחים 24: 28]). האתונאים לא ידעו על האל האמיתי. אנו כמאמינים יודעים על האל האמיתי וההכרה הזו צריכה להיות מרכזית בכיצד אנו חיים. לאלוהים יש הרבה דרישות עלינו, ועלינו לחיות על פי הדרישות האלה:

"כך זה עם הדרישותיו של אלוהים מאתנו. הוא מפקיד את האוצר שלו בידי האדם, אך דורש שרק עשירית תוקדש בנאמנות עבור פועלו בעולם. הוא דורש שהחלק הזה יובא לבית האוצר. חלק זה צריך להחזיר לו כשלו; המעשר קדוש וצריך להוות שימוש למטרות קדושות, לתמיכת אלו שמבשרים את בשורת הישועה לכל קצוות תבל. מגיע לו החלק הזה, כדי שתמיד יוזרמו אמצעים לבית האוצר שלו ושאר האמת יובא לקרובים ולרחוקים. דרך ציות נאמן להוראות הללו אנו מכירים שהכל שייך לאלוהים." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 6, p. 386.)

שאלות לדיון:

1. "הזמן עובר במהירות אל הנצח. אל נא נחזיק במה ששייך לאלוהים. אל נא נסרב להחזירו לה', אף על פי שלא יכול לזכות אותנו, לא יכול להדחות ללא גרימת נזק רוחני. ה' מבקש לב שלם; תנו לו את זה; זה שלו, על ידי הבריאה ועל ידי הגאולה. הוא מבקש את השכל שלכם; תנו לו את זה; זה שייך לו. הוא מבקש את כספכם; תנו לו את זה; זה שלו." (Ellen G. White, The Acts of the Apostles, p. 566).
2. למה אלן וואיט מתכוונת כאשר היא אומרת "אל נא נשמור מאלוהים את מה ששייך לו... אף על פי שלא יכול לזכות אותנו, לא יכול להדחות ללא נזק רוחני"? מה אנו גונבים מעצמנו כאשר אנו לא מחזירים את המעשר?
3. חשבו יותר על הדעה שכל חברי הקהילה עושים עם המעשר מה שהם רוצים; זאת אומרת, שולחים את המעשר שלהם למטרה שהם חושבים ששווה לתת בניגוד להבאת המעשר ל"בית האוצר". מדוע זה רעיון רע? מה היה קורה לקהילה שלנו? מדוע מעשים כאלה היו גורמים למחלוקות קשות בינינו?
4. בלוקס 21, ישוע הילל את האלמנה על שהביאה את הכסף שלה למקדש למרות כל השחיתות שהוא ידע שהייתה שם. מה זה אמור להגיד לכל אלה שמרגישים שהם יכולים להעביר את המעשר שלהם למקום אחר מהסיבה שהם מטילים בספק את השימוש שיעשו בכסף.

שיעור 9*
24 פברואר - 2 מרץ

תרומות הודיה

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: **מתי 21-19:6**;
אל האפסים 8:2; **כיפא 10:4**; **לוקס 47-37:7**; **2 קורינתים 8:8**;
2 קורינתים 9:7.

פסוק לשינון: **"כִּי כֹה אָהֵב אֱלֹהִים אֶת הָעוֹלָם עַד כִּי נָתַן אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ לְמַעַן לֹא יֵאבֹד כָּל הַמֵּאֲמִין בּוֹ, אֲלֵא יִנְחַל חַיִּי עוֹלָם"** (יוחנן 3:16).

אלוהים הוא אל שנותן; את האמת נפלאה זו ניתן לראות ברוב עצמתה בקרבן ישוע. **"כִּי כֹה אָהֵב אֱלֹהִים אֶת הָעוֹלָם עַד כִּי נָתַן אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ לְמַעַן לֹא יֵאבֹד כָּל הַמֵּאֲמִין בּוֹ, אֲלֵא יִנְחַל חַיִּי עוֹלָם"** (יוחנן 3:16). או בפסוק הזה: **"הֵן אַתֶּם הָרָעִים יוֹדְעִים לָתֵת מִתְּנוּת טוֹבוֹת לַבְּנִיכֶם, כָּל שָׂכָן הָאֵב שְׂבֻשָּׁמִים יִתֵּן אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לַמְּבַקְשִׁים מִמֶּנּוּ!"** (לוקס 11:13).

אלוהים נותן ונותן; זה האופי שלו. לכן אנו, שמחפשים כיצד לשקף את האופי הזה צריכים לתת גם כן. קשה לתאר סתירה גדולה יותר במונחים מאשר "מאמין בעל אופי אנוכי".

דרך אחת להחזיר את מה שניתן לנו זה דרך תרומות. התרומות הן הזדמנות להראות הודיה ואהבה. ביום בו ישוע יפתח לפנינו את שערי השמים ניראה את אלו שקיבלו את חסדו, ונבין שכל הקבלה של החסד הזה התקיימה בזכות קרבנות העולה שלנו.

השבוע הזה נסתכל על היבטים חשובים של התרומות. לתת באדיבות, אם זה באמצעים, זמן, או מתנות, זה אמצעי עצמתי בלחיות באמונה ולגלות את אופי האלוהים שאנו עובדים.

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-3 במרץ.

”בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־אוֹצְרֶכֶם בּוֹ”

קראו מתי 6:19-21. למרות שאנו מכירים את הפסוקים האלה מקרוב, כיצד נוכל להיות חופשיים מהאחיזה האיתנה שיש לאוצרות העולם בנו? ראו אל הקולוסים 3:1,2.

”כִּי בְּמָקוֹם שְׂאוֹצְרָךְ נִמְצָא, שָׁם יִהְיֶה גַם לְבָבְךָ” (מתי 6:21) הינה פניה מישוע. ניתן לראות את השיעור החשיבות השלם של ההצהרה הזו בשני הפסוקים שקדמו לפסוק הזה, העומדים בניגוד לאיחסון אוצרותינו בעולם לעומת איחסון אוצרות אלה בשמיים. שלוש מילים מתארות את העולם: עש, חלודה, וגנבים (ראו מתי 6:19), וכל אלו רומזים על כמה זמני וחולף האוצר הגשמי שלנו. מי לא למד עד כמה מהר דברים גשמיים חולפים מן העולם? ”בארץ הכל לא יציב, לא בטוח וחסר ביטחון; דין הכל הוא דעיכה, הרס, גניבה, ואובדן. השמיים הם ההיפך: הכל נצחי, עמיד, בטוח, ובלתי מתכלה. אין אובדן בשמיים.” (C. Adelina Alexe, “Where Your Heart Belongs,” in) Beyond Blessings, edited by Nikolaus Satelmajer, (Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2013, p. 22.

הביטו ברכשכם. אפילו אם יש לכם מעט, מוקדם או מאוחר תצטרכו לזרוק את החפצים שלכם. אולי הדבר החריג הוא ירושה. אך מנהל חכם צריך לדאוג לאגור אוצרות בשמיים להשגחה. שם, בנוגד לכאן, אין צורך לדאוג לגבי מיתונים, גנבים ואפילו בוזזים. מתי 6:19-21 מכיל את אחד המושגים החשובים ביותר בניהול. האוצר גורר אותך, מושך, כופה, שואב, דורש, ורוצה לשלוט על לבך. בעולם החומרני לבך הולך אחרי האוצר שלך, לכן המיקום של האוצר שלכם חיוני וחשוב. ככל שנתמקד יותר בצרכים ורווחים גשמיים, קשה יותר לחשוב על עניינים שמיימיים.

זוהי צביעות להצהיר שאנו מאמינים באלוהים ובו זמנית לשמור את האוצרות שלנו פה, בעולם הזה. המעשים שלנו צריכים להיות בהרמוניה עם המילים שלנו. במילים אחרות, אנו רואים את האוצרות שלנו בעולם בראייה, אך עלינו לראות את התרומות שלנו כאוצרות בשמיים דרך עין האמונה (2 קורינתים 5:7). למרות שאנו, כמובן, צריכים להיות פרקטיים ולספק את הצרכים שלנו (אפילו פרישה), זה חיוני ביותר שתמיד נזכור את התמונה הגדולה של חיי הנצח.

קראו אל העברים 10:34. איזו נקודה חשובה שאול עושה פה בנוגע לניגוד בין אוצרות בעולם ואוצרות בשמיים?

סוכנים של חסד אלוהים

קרא באגרת אל האפסים 2:8, איזה עוד דבר ניתן לנו על ידי אלוהים?

חסד זה "טובה לא מוצדקת". זו מתנה שאתם לא ראויים לה. אלוהים שפך את חסדו על העולם הזה, ואם פשוט לא נדחה אותו, חסדו יגיע אלינו וישנה את חיינו, היום ולנצח. כל העושר והכוח שבשמיים מתגלמים במתנת החסד (2 קורינתים 8:9). אפילו המלאכים נדהמים על המתנה האולטימטיבית הזאת (1 כיפא 12:1).
ללא חסד: מכל המתנות שאלוהים נותן לנו, החסד שניתן לנו בישוע המשיח הינה המתנה היקרה ביותר. ללא חסד, היינו נותרים ללא תקווה. הפגיעה הקודרת של החטא באנושות היא כה גדולה שהאדם אינו יכול להשתחרר ממנה בכוחות עצמו. אפילו ציות לתורה אינו יכול להביא אותנו לידי חיים. "האם מכאן שהתורה נוגדת את הבטחות אלהים? חלילה! שכן אלו נתנה תורה שביכלתה לתת חיים, כי אז באמת היה אפשר להצדק עלי ידי התורה" (אל הגלטים 3:21). אחרי הכל, אם תורה כלשהי היתה יכולה להושיע אותנו, הרי הייתה זו תורת אלוהים. אך שאול השליח אומר שאפילו התורה הזו אינה יכולה לעשות זאת. אם ניוושע, הרי זה יהיה דרך החסד.

קראו 1 כיפא 4:10. מה הקשר בין ניהול לחסד? הסבירו כיצד נתונה לאלוהים ולאחרים מפגינה חסד?

כיפא אמר שכיוון שקיבלנו את מתנת חסד אלוהים, עלינו להיות בתמורה "סוכנים ממנים על-יחסדי אלהים הרבים" (1 כיפא 4:10). זאת אומרת, אלוהים נתן לנו מתנות; לכן, עלינו להחזיר ממה שניתן לנו. מה שקיבלנו, בחסד, אינו מיועד רק כדי לרצות אותנו ולהנאת עצמינו, אלא בשביל קידום הבשורה. בחינם ניתן לנו (וזה בעצם מהות החסד); אזי, בחינם עלינו לתת בכל דרך שנוכל.

חשבו על כל מה שניתן לכל מאת אלוהים. באלו דרכים תוכלו להיות סוכני החסד שניתן לכם בחינם?

תרומתנו הטובה ביותר

קראו לוקס 37:7. מה הסיפור הזה מלמד אותנו לגבי המוטיבציה הנכונה כדי לתת תרומות לאלוהים?

מרים נכנסה לחדר וראתה את ישוע מסב ליד השולחן. היא שברה את חותם בקבוק השמן היקר ושפכה אותו על רגליו. כמה אנשים חשבו שהמעשה שעשתה אינו הולם, מהסיבה שהחיים שניהלה לא היו תקינים.

אך מרים שוחררה מדיבוק (לוקס 2:8). אחרי כן, אחרי שהיתה עדה לתחיית אלעזר, היא הוצפה בתחושת הודיה. הבושם היה הרכוש היקר ביותר שהיה לה, וזו היתה הדרך שלה להביע תודה לישוע.

הסיפור הזה מראה מה באמת צריכה להיות המוטיבציה שלנו בתרומות שאנו נותנים: הודיה. אחרי הכל, איזו עוד תגובה יכולה להיות לנו על המתנה היקרת ערך של חסד אלוהים? אדיבותו גם מנחה אותנו לתת, וכאשר זה בא ביחד עם הכרת תודה מצידנו, שניהם מרכיבים תרומה עם משמעותיות, יחד עם זמננו, כישרונותינו, האוצרות שלנו וגופינו.

קראו שמות 26:34, ויקרא 24:19-22 ודברים 29:18. למרות שהקשר שונה לחלוטין מזה של היום, איזה עיקרון נוכל לקחת מפסוקים אלו בנוגע לתרומות שלנו?

תרומתנו הטובה ביותר אולי ניראת לא מספיקה בעינינו, אך היא משמעותית לאלוהים. כאשר אנו נותנים לאלוהים את הטוב ביותר אנו מראה שאנו שמים אותו במקום ראשון בחיים שלנו. אנו לא נותנים תרומות כדי לקבל טובות; אדרבא, אנו נותנים את מה שיש לנו מתוך לב מלא הודיה על מה שניתן לנו דרך ישוע המשיח.

"כל מסירות וגמילת חסדים, כאשר היא מונעת על ידי אהבה מתוך אסירות תודה, יביעו אפילו בתרומה הקטנה ביותר, את רצון ההקרבה, ניחוח אלוהים, שהופך את המתנה לערך יקר מפי. אבל, אחרי שמוסרים ברצון לגואלנו את כל מה שנוכל לתת, כאשר ערכו כה גדול לנו, אם נראה את חוב הכרת התודה כפי שהוא באמת, כל מה שיש לנו להציע יראה מאוד לא מספק ודל. אבל מלאכים לוקחים את תרומות אלו, שנראות לנו דלות, ומציגים אותן כתרומה וכריח ניחוח מול כסא הכבוד של ה', והן מתקבלות ברצון." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 3, p. 397.)

מניעי הלב

בשיעור מוקדם יותר ציינו את הסיפור של האלמנה הנדיבה. למרות שתרומתה היתה זעירה לעומת תרומות אחרות, היא היתה תרומה נדיבה מכיון שהיא הראתה את אופייה וליבה האמיתי, מה שגרם לישוע להצהיר באזני תלמידיו: **"הָאֵלְמָנָה הַזֵּאת הִיא הַיְּתֵימָנִים יוֹתֵר מִכֻּלָּם"** (לוקס 3: 21).

אלוהים לבדו (יעקב 2: 4) מכיר את המניעים שלנו (משלי 2: 16; ראו גם 1 קורינתים 5: 4). אפשרי הוא הדבר שנעשה את המעשה הנכון אבל עם מניע שגוי. לתת מתוך שפע לא מצריך הרבה אמונה, אך להקריב בשביל טובת הזולת בהחלט יכול לומר משהו חשוב מאוד על ליבנו.

ראו 2 קורינתים 8: 15-8: על מה מדבר שואל פה בנוגע לנתינה והמניעים לנתינה? אילו עקרונות נוכל לקחת מהפסוקים הללו לגבי ניהול?

יהיה אשר יהיה המניע שלכם לתת, ישנו רצף הנע בין אגו לאלטרויזם. המאבק הרצוף בין אנוכיות ונתינה הוא מאבק שנלחמים בתדירויות גבוהות יותר מכל מאבקים רוחניים אחרים. האנוכיות תקרר לב שהיה בעבר בוער לאלוהים. הבעיה באה כאשר אנו מרשים לאנוכיות לקחת חלק בניסיון המשיחי שלנו. זאת אומרת, אנו מוצאים דרכים להצדיק את האנוכיות שלנו ולעשות זאת בשם המשיח.

השורה האחרונה מסתכמת במילה אחת: אהבה. ואהבה לא יכולה להיגלות ללא הקרבה עצמית, נכונות לתת מעצמינו, אפילו עד נקודת הקרבה, לטובת הזולת.

אם אהבת אלוהים לא תשתקף בחיינו, הנתינה שלנו לא תשקף את אהבת אלוהים. לב אנוכי נוטה לאהוב רק את עצמו. אנו צריכים לבקש מהאדון לימול את ערלת לבבינו (דברים 10: 16) כדי שנאהב כפי שאהבו אותנו.

האהבה, הבסיס לכל צדקה אמיתית, טומנת בחובה את סך כל החמלה המשיחית. אהבת אלוהים המכוונת אלינו מקרינה את האהבה בחזרה, והיא המניע העילאי ביותר בנתינה.

מה רע, (אם בכלל) בתרומה מרצון אשר ניתנת מתוך תחושת התחייבות מאשר מתוך תחושת אהבה?

ניסיון הנתינה

אם המשיח בא כדי לגלות את אופי אלוהים, דבר אחד ברור: אלוהים אוהב אותנו, והוא רוצה רק את הטוב ביותר בשבילנו. הוא מבקש מאיתנו לעשות רק מה שיהיה לטובתנו, ולא לרעתנו. זה יכול לכלול גם את הקריאה שלו אלינו להיות אדיבים ולתת בשמחה. התרומות הנדיבות והחופשיות שאנו נותנים הם לטובתנו אנו, כנותנים, והם לטובת האלו שמקבלים אותם. רק אלו שנותנים בצורה כזאת יכולים לדעת בעצמם עד כמה זה מבורך יותר לתת מלקבל.

קראו 2 קורינתים 9:6,7. כיצד מתמצת פסוק זה את מה שאמורה להיות נתינה?

נתינת תרומה נדיבה יכולה וצריכה להיות מעשה מאוד אישי ורוחני. זוהי עבודת האמונה, התבטאות ההודיה על מה שניתן לנו במשיח.

וכמו שעם כל מעשה אמונה אחר, נתינה רק מגדילה את האמונה, מכיוון ש"האמונה באין מעשים מֵתָה הִיא" (יעקב 2:20). ואין דרך טובה יותר מלחיות את האמונה שלנו, מלעשות דברים הנובעים מאמונתנו. ככל שאנו נותנים, בחפשיות ובנדיבות, אנו משקפים בדרכנו שלנו את אופי המשיח. אנו לומדים יותר איך אלוהים כאשר אנו מתנסים איתו במעשינו. לכן, לתת בצורה כזאת רק מגדילה את הביטחון שלנו באלוהים ונותן לנו את ההזדמנות לטעום ולראות "כִּי-טוֹב יְהוָה; אֲשֶׁר־י הַגָּבֵר, יַחֲסֶה-בּוֹ" (תהילים 8:34).

"הן הנושעים והן המלאכים החפים מחטא ימצאו בצלב המשיח את משנתם ומזמורם. הם יגלו כי התהילה הזורחת מפניו של ישוע היא תהילת אהבתו הנובעת מהקרבה עצמית עילאית. לאורו של קרבן המשיח יתגלה כי תורת האהבה המסורה היא תורת חיים, הן בעבור העולם והן בעבור השמיים. אהבה צרופה שלעולם "לא תִדְרֹשׁ טוֹבֶת עֲצָמָה" נובעת מליבו של אלוהים; דרכה חושף המושיע העניו את אופיו של האל השוכן באור יקרות שאיש אינו יכול להתקרב אליו." (אלן ווייט, חמדת הדורות [גרסא עברית] פרק א' עמ' 8).

באלו דרכים חוויתם את המציאות של איך האמונה גדלה באמצעות נתינה חופשית ואדיבה ממה שניתן לכם?

נקודות למחשבה

"רוח החופש הינה רוח השמיים. רוח האנוכיות הוא רוח השטן. אהבת המשיח מתגלה על מזבח הצלב. הוא נתן את כל שהיה לו, ואחרי כן נתן את עצמו, כדי שהאדם יוושע. קרבן המשיח משפיע על הנדיבות של כל מי שהולך אחרי המושיע המבורך. העיקרון המודגש על מזבח הצלב הוא נתינה-לתת. הנתינה הזו המבוצעת מתוך חמלה ומעשים טובים הינו הפרי האמיתי של החיי המאמין. העיקרון של העולם זה לקבל ולקבל, וככה הם מצפים להשיג שמחה אמיתית; אך כאשר מחפשים רק לקבל דברים בכל התנהגות וקשר, הפרי הנובע הוא רק אומללות ומוות. (Ellen G. White, in Advent Review and Sabbath Herald, Oct. 17, 1882).

שאלות לדיון:

1. מה עושה את האנוכיות לאופי הנוגד כל כך את רוח המשיח? מהם כמה דברים שנוכל לעשות כדי להגן על עצמנו מהתנהגות כה טבעית לנו כבני אדם חוטאים?
2. "כָּל אִישׁ כָּפִי שִׂידָבְנוּ לְבוּ יִתֵּן, לֹא מִתּוֹךְ צַעַר אוֹ הֶכְרַח, שֶׁהָרִי אֶת הַנוֹתָן בְּשִׁמְחָה אוֹהֵב אֱלֹהִים." (2 קורינתים 7:9). המילה היוונית שמתורגמת כ"שמח" מופיעה רק פעם אחת בברית החדשה וזו המילה ממנה נובעת המילה האנגלית "hilarious" שמשמעותה בעברית "מצחיק" "מבדח". מה זה אומר לנו לגבי הגישה שלנו כאשר אנו נותנים?
3. עשו רשימה של כל מה שניתן לכם במשיח. התפללו על מה שכתבתם. מה הרשימה הזו מלמדת אותנו לגבי מדוע עלינו לתת כתגובה לכל מה שניתן לנו? בו זמנית, מה הרשימה מלמדת אתכם בקשר לאפילו המתנות הטובות ביותר, שניתנו מתוך המניעים הטובים ביותר, יכולים להראות כה חסרי ערך מול מה שקיבלנו?
4. מדוע אנוכיות היא דרך בטוחה בהפיכתכם לאומללים?
5. חישבו על מישוהו בקהילה שלכם שיש לו איזשהו צורך. מה תוכלו לעשות, אפילו עכשיו, כדי להגיע אליו או אליהם ולשרת אותם? מה תוכלו לעשות, למרות שזה עלול להיות כרוך בהקרבה כואבת מצידכם?

תפקיד הניהול

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי:
אל הקולוסים 1:16-18; אל העברים 4:14-16; 3 יוחנן 3; בראשית 6:13-18;
התגלות 1:15,16; 14:6-12.

פסוק לשינון: "כי לא־קרא אותנו הָאֱלֹהִים לְטִמְאָה כִּי אִם־לְקָדְשָׁה" (1 תסלוניקים 4:7).

בגלל העומק והרוחב של נושא הניהול, קל מאוד לנו ללכת לאיבוד בתמונה הגדולה. הניהול הינו פשוט אך בו זמנית מסובך, ולכן קל מאוד לא להבין אותו. אך, לא היחיד ולא הקהילה יכולים להיות קיימים ולתפעל ללא ניהול. להיות אדם מאמין משמעותו להיות מנהל טוב גם כן.

"זוהי לא תיאוריה או פילוסופיה אלא תכנית שפועלת. זה באמת החוק המשיחי של החיים... הוא חשוב להבנת החיים בצורה נכונה, ומהותי לניסיון רוחני אמיתי וחיוני. זה לא רק נושא של הסכמה נפשית, אלא גם מעשה רצוני, ועסקה מכריעה ומובהקת הנוגעת בכל היקף החיים. (LeRoy E. Froom, Stewardship in Its Larger Aspects (Mountain View: Calif., Pacific Press Publishing Association, 1929), p. 5).

מהם חלק מהעקרונות של מה המשמעות להיות מנהל משיחי? השבוע נבית יותר על התפקיד שהניהול משחק בחיים המשיחים. נעשה זאת דרך השוואה מעניינת: גלגל מרכבה.

המשיח המרכז

ישוע הינו הדמות המרכזית בכתובים (יוחנן 39: 5), ועלינו לראות את עצמינו במערכת איתו. הוא שילם את עונש החטא ונעשה "כפרה בעד רבים" (מרקוס 10: 45). לישוע יש את כל הסמכות בשמיים ובארץ (מתי 18: 28), והכל בידיו (יוחנן 3: 13). שמו מעל לכל שם, ויום אחד כל ברך תכרע לפניו (אל הפיליפים 2: 9-11).

"ישוע הוא מרכז החיים של הכל" (Ellen G. White, Evangelism, p. 186).

המשיח הוא מרכז הניהול שלנו ומקור כוחנו. בזכותו, יש לנו חיים ששווה לחיות אותם, ומראים אנו לכולם שהוא מרכז חיינו. שאול התנסה בהרבה נסיונות, אך לא היה משנה היכן היה או מה קרה לו, היתה לו עדיפות לחיות: **"כִּי הַמְּשִׁיחַ הוּא חַיִּי וְהַמָּוֶת רְחוּלִי"** (אל הפיליפים 1: 21).

קראו אל הקולוסים 1: 16-18, אל הרומים 8: 21 ו-2 לקורינתים 5: 17. מה פסוקים אלה אומרים לנו בנוגע לכמה ישוע הוא במרכז כל מה ששובב אותנו?

אין ניהול אמיתי בלי שהמשיח יהיה במרכז ליבנו (אל הגלטים 2: 20). הוא המרכז של ה"**הַתְּקוּהָה הַמְּבֻרָכָה**" (טיטוס 2: 13), ו"**וְהוּא לְפָנֵי הַכֹּל וְהַכֹּל קִים בּוֹ**" (אל הקולוסים 1: 17). כפי שהציר הוא מרכז הגלגל וכל יכול לשאת את משקל הקרוו, המשיח הוא מרכז חיי המנהל. כפי שציר מוצק מספק יציבות, ומאפשר לגלגלים להסתובב, ישוע הוא גם המרכז הקבוע והיציב בקיום המשיחי שלנו (אל העברים 13: 8). השפעתו צריכה להשפיע על כל מה שאנו חושבים ועושים. כל ההיבטים של ניהול סובבים סביב ומוצאים את מרכזם במשיח. **"כִּי בְלִעָדִי לֹא תִוָּכְלוּ לַעֲשׂוֹת דְּבָר"** (יוחנן 5: 15). מרכז הניהול אינו חור שחור אלא המציאות של המשיח החי, הפועל בנו כדי לעצב את אופיינו עכשיו ולנצח.

משהו אחד זה להגיד שהמשיח הוא מרכז חיינו, אך משהו אחר זה לחיות את חיינו כאשר הוא באמת המרכז. כיצד תוכלו להיות בטוחים שישוע אכן חי בכם כפי שהוא הבטיח שיעשה אם רק נסכים לו להיכנס?

דוקטרינת המקדש

בדרך כלל אנו לא חושבים על המקדש בהקשר של ניהול. אך ישנו קשר מכיוון שהמקדש כה מכריע למערכת האמונה שלנו, וניהול הוא חלק ממערכת זו. "ההבנה הנכונה של שירות [המשיח] במקדש השמימי הוא בסיס אמונתנו." (Ellen G. White, Evangelism, p. 221).

זה הכרחי לנו להבין את תפקיד הניהול באור התפיסה המקראית זו. מלכים א' 7: 33 מתאר אופן מרכבה. נמחיש את דוקטרינת המקדש כמרכז האופן. האמצע מתחבר לרסן ומספק יותר יציבות כשהגלגל מסתובב. המשיח, שהתנסה במוות ובתחיית ניצחון (2 טימותיאוס 1: 10), הוא הבסיס לעבודתו במקדש (אל העברים 6: 19, 20) ומספק יציבות לאמונתנו. ומהמקדש הוא משרת למעננו פה בעולם (אל העברים 1, 2: 8).

"כאשר האדוונטיזם המקראי עומד בעיקרון "כתבי הקודש לבדם" (Sola Scriptura), הוא בונה את מערכת הדוקטרינות שלו מהמבט הכללי של של דוקטרינת המקדש. (4 Fernando Canale, Secular Adventism: Exploring the Link Between Lifestyle and Salvation (Lima: Peru, Peruvian Union University, 2013), pp. 104, 105).

מה פסוקים אלו אומרים לנו לגבי השירות של ישוע במקדש השמימי? (1 יוחנן 2: 1, אל העברים 14-16, התגלות 7: 14).

דוקטרינת המקדש עוזרת לנו לגלות את האמת הנפלאה של הישועה וגאולה, שבלב התיאולוגיה המשיחית. במקדש אנו לא רק רואים את מות המשיח עבורנו, אלא גם את השירות שלו במקדש השמימי. אנו יכולים לראות גם בקודש הקודשים את חשיבות תורת אלוהים ואת המציאות של המשפט האחרון. מרכז הכל היא הבטחת הגאולה שעומדת לרשותנו דרך דמו של ישוע.

התפקיד של הניהול משקיפה חיים המעוגנים באמת המופלאה של הישועה, כפי שהיא מתגלה בדוקטרינת המקדש. ככל שנבין יותר לעומק את מה שעשה המשיח למעננו ומה הוא עושה בנו כבר עכשיו, כמה שקרוב יותר נבוא למשיח, לשירות שלו, לשליחותו, להוראתו ולכוונתו אל כל מי שיחיה את עיקרונות הניהול בחייו.

קראו אל העברים 14-16: מה נוכל למצוא שם במאבקינו בחטא, האני והאנוכיות? כיצד נוכל לשאוב כוח ותקווה ממה שהובטח לנו בפסוקים אלו?

אמונות דוקטרינליות המתרכזות במשיח

בית המקדש הוא נושא מרכזי מכיוון שבו באה לידי ביטוי בצורה עוצמתית האמת הנפלאה של הישועה, המקום שמשמעות קרבן המשיח מתגלה. וכל הדוקטרינות שלנו, בצורה זו או אחרת, מקושרים להבטחת הבשורה ולישועה. כמו שחישורי האופן, דוקטרינות אחרות נובעות מהאמת המופלאה של הישועה דרך אמונה בישוע.

"האמת המופלאה של קרבן המשיח ככפרה על החטא היא האמת הגדולה אשר סביב לה כל שאר האמיתות נאספות... אלו אשר לומדים את הקרבן הנפלא של הגואל גדלים בחסד ובתבונה." (Ellen G. White Comments, The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1137).

למה ישוע התכוון כאשר התייחס לעצמו כ"החיים" ביוחנן 14:6? השוו עם יוחנן 17:17. מה עלינו לעשות עם האמת הזו? אגרת יוחנן ה-3 פס' 3.

דוקטרינות האמונה שלנו משפיעות על מי שאנחנו ולאיזה כיוון אנו הולכים. הדוקטרינות אינן רעיונות תאולוגיים מופשטים; כל דוקטרינה אמיתית עוגנת במשיח, וכולן אמורות להשפיע במידות רבות על דרך החיים שלנו. יתרה מכך, נוכל להגיד בצדק שהזהות שלנו כאדוונטיסטים שומרי שבת נטועה בחזקה בהוראות הדוקטרינליות יותר מכל דבר אחר. ההוראות שאנו מפיקים מהכתובים, עושות אותנו למי שאנחנו, כאדוונטיסטים שומרי שבת.

תפקיד הניהול זה לחיות את האמת הדוקטרינלית כפי שהיא ישוע, ולעשות זאת בצורה שמשפיעה באופן חיובי על איכות החיים שלנו. **"אם אִמְנֵם שְׁמַעְתֶּם אוֹתוֹ וְלִמְדַתֶּם בּוֹ אֶת הָאֱמֶת כְּפִי שֶׁהִיא בְּיִשׁוּעַ - 22 שְׁעַלֵּיכֶם לִפְשֹׁט אֶת הָאֵדֶם הַיָּשָׁן אֲשֶׁר הִתְנַהֵּוּתְכֶם הָרִאשׁוֹנָה כְּרוּכָה עִמּוֹ וְהוּא נִשְׁחַת בְּתַאֲוֹת מִתְעוֹת, 23 וְלִהְיוֹת הַתְּחַדְּשׁוֹת רוּחִית בְּשַׁכְלָכֶם, 24 וְלִלְבֹּשׁ אֶת הָאֵדֶם הַחֲדָשׁ הַנִּבְרָא כְּדִמּוֹת אֱלֹהִים בְּצִדְקָה וּקְדוּשָׁה שֶׁל אֱמֶת."** (אל האפסים 4: 21-24).

בפסוקים אלו אנו יכולים לראות לא רק מה המשמעות להכיר את האמת אלא גם לחיות אותה. להיות מנהל זה לא רק להאמין בדוקטרינות, אמיתיות אשר יהיו; להיות מנהל משמעותו לחיות את האמיתות הללו בחיינו ובקשרים שלנו עם אחרים.

בשורת שלושת המלאכים

רק פעמים בכתובים אלוהים הזהיר את העולם על אסונות קרבים: פעם עם נח (בראשית 18-13:6; מתי 24:37) ועוד פעם דרך בשורת שלושת המלאכים (התגלות 12:6-14). הבשורות הללו מסיטות את הוילון כדי לגלות לנו נקודת מבט ייחודית של מאורעות עולמיים עתידיים. הבנתנו של הבשורות הללו בשלו עם הזמן, אך המסר והשליחות היא עדיין הצדקה דרך האמונה בישוע המשיח, "הבשורה האמיתית של המלאך השלישי" (Ellen G. White, Evangelism, p. 190).

במילים אחרות, לב ליבה של הבשורת האמת העכשווית, הבשורה שנקראנו לבשר לעולם הוא ישוע והקרבת המופלא שלנו עבורנו.

קראו התגלות 12:6-14. מה המהות של שלושת המסרים הללו? מה הם אומרים לעולם? איזו אחריות חלה עלינו בנוגע לבשורות הללו, וכיצד ניהול נכנס לתמונה?

כאדוונטיסטים שומרי שבת, השליחות שלנו היא לבשר את הבשורות של שלושת המלאכים כהכנה לביאה השניה של המשיח. האנשים צריכים להיות מסוגלים לקבל החלטה לגבי חיי הנצח. התפקיד של ניהול הינו שותפות עם אלוהים בשליחות (2 קורינתים 5:20, 1-4:6).

"במובן מיוחד האדוויסטים שומרי שבת הם השומרים ונושאי האור בעולם. להם הופקדה ההזהרה האחרונה לעולם אובד. עליהם מאיר האור האמיתי מדבר אלוהים. ניתנה להם שליחות חשובה ביותר - הכרזת הבשורות של המלאך הראשון, שני, ושלישי. אין עבודה חשובה יותר מזאת. הם אינם יכולים לאפשר לשום דבר אחר לספוג את תשומת הלב שלהם. (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 9, p. 19).

קצה האופן קרוב לנקודת מגע עם האדמה וזה מסמל את המשימה של בשורות שלושת המלאכים. המשימה שלהם זה להגן נגד התרחקות רוחנית ומזהה את האחריות שלנו במאורעות שיקרו בימים האחרונים.

כל כך קל, כשאנו חושבים על מאורעות סוף העולם, להתייחס לטבלאות ותאריכים. אמנם יש להם את התפקיד שלהם, אך כיצד, כאשר אנו מחפשים דרך להכריז את המסר הזה לעולם, נוכל לשמור על ישוע וקורבנו לפנינו ובמרכז חיינו?

ניהול

המשיח רוצה שנחיה חיי קדושה. חיינו ממחישים "קדושה" כפי שמהות המנהל צריכה להראות ולהיות (אל העברים 9:4). עלינו לנהל את החיים שלנו בדרך שמרצה את אלוהים, כולל את כל מה שהופקד בידינו. ניהול הינו ההתממשות של הקדושה הזו. **השוו את 1 כיפא 15,16 עם אל העברים 12:14. מה המשמעות של "להיות קדושים" ו"קדושה"? כיצד זה קשור לניהול שלנו?**

הרומאים גילו שגלגל מרכבה החזיק מעמד זמן רב יותר כאשר רצועה מברזל הותקנה מסביבו. האומן חימם את המתכת כדי להאריך אותה עד לנקודה שתעבור מעל הקצה של הגלגל. מים קרים התאימו את הברזל למידה המתאימה. אז רצועת הברזל יצרה מגע עם האדמה כאשר הגלגל הסתובב.

רצועת הברזל בקצה יכולה לסמל את תפיסת הניהול. זהו הרגע האמת, כאשר החיים הרוחניים שלנו חופפים עם החיים המעשיים. זה הנקודה בה אמונתנו פוגשת את העליות וירידות של החיים דרך הצלחות וכשלונות. זוהי הנקודה בה אמונתנו נעשית אמיתית במאבק ההתגוששות הפרועה של חיי היומיום שלנו. ניהול הוא המעטפת של מי אנחנו ומה אנחנו עושים. הניהול הוא עד להתנהגות שלנו ושל חיים מנוהלים בצורה טובה. מעשי היומיום שמגלים את המשיח הם כמו הברזל על הגלגל במגעו בכביש. ישנה עצמה למעשים ואנו חייבים לשלוט בהם דרך ההתחייבות שלנו למשיח. עלינו לחיות עם הביטחון וההבטחה הזאת: **"הַכֹּל אֲנִי יָכוֹל בְּעֶזְרְתּוֹ שֶׁל הַנּוֹתָן בִּי כֹחַ."** (אל הפיליפים 4:13).

"הקדשת נפשנו דרך פעולת רוח הקודש היא השתלת הטבע המשיחי באנושות. דת הבשורה זה המשיח בחיינו - עיקרון חיי ופעיל. זהו חסד המשיח המתגלה באופי ובא לידי ביטוי במעשים טובים. עיקרונות הבשורה אינם יכולים להתנתק משום חלק מהחיים המעשיים שלנו. כל ניסיון ומעשה משיחי צריך להיות התגלמות חיי המשיח." (Ellen G. White, Christ's Object Lessons, p.384).

הביטו על חיי היומיום שלכם. מה מחייכם מגלה את המשיח בכם, הפועל בתוכם, ועושה אתכם בריאה חדשה? אילו החלטות אתם צריכים לעשות כדי שקדושתו תתגלה בכם?

נקודות למחשבה

מפעם לפעם היו צריכים לתקן את רצועת הברזל מכיוון שהרצועה נמתחה עם פגיעות המתכת בכביש. התיקון כלל דפיקות חזקות עם הפטיש ברצועת הברזל עצמו. התיקון של רצועת הברזל מסמלת את את הניהול כהתקדשות מעשית. כאשר אנו מגיבים לנושא גדול מאוד או פעוט בחיינו, רצוי שתהיה לנו את תבונת המשיח אפילו וביחוד כאשר התהליך יכול להיות ארוך וכואב. בין אם שתהליך זה מתייחס לשימו שלנו בכסף, יחסים במשפחה, או עבודה, למשל, תגובתנו בכל נושא צריכה להיות ברצון למשיח. לפעמים, כפי שכולנו יודעים היטב, אנו לומדים את הלקח דרך מכות קשות. כפי שלא קל לתקן ברזל, גם לא קל לתקן את האופי האנושי. חשבו על ניסון כיפא. הוא היה בכל מקום עם ישוע, אך הוא לא ציפה למילים הבאות מפיו של ישוע: **"אֲנִי הַתְּפִלָּתִי בְעֶדְךָ אֲשֶׁר לֹא־תִכְלֶה אֲמוֹנֶתְךָ וְאַתָּה כְּאֲשֶׁר תֵּשׁוּב בְּתִשׁוּבָה חֹזֵק אֶת־אַחֶיךָ"** (לוקס 22: 32). זמן לא רב אחרי כן, לאחר שהוא התכחש שהכיר את ישוע, קרה שינוי בחייו של שמעון כיפא, אך זאת רק לאחר ניסיון כואב וקשה. באופן כלשהו, הניהול שלו תוקן. שמעון כיפא חזר בתשובה, וחיייו הופנו לכיוון חדש, אך זאת רק אחרי "מכות קשות".

שאלות לדיון:

1. מה הקשר בין התקדשות מעשית ובין הוראת ישוע שכל אחד **"אֶת־צִלְבוֹ יוֹם יוֹם"** (לוקס 9:23)? מה נצלב (אל הגלטים 6:14)? כיצד זה ממחיש את תהליך ההתקדשות? כיצד התקדשות מעשית עוזרת לנו לחשוב כמו אלוהים? 1 קורינתים 2:16.
2. מה היה הניסיון האישי שלכם בנוגע לכיצד קשיים כואבים יכולים ללמד לקחים עוצמתיים בנוגע לחיים המשיחיים ולגבי הליכה אחרי האדון? תנו לאלו שמרגישים בנוח בכיתה לדבר על הנסיונות האלה ומה הם למדו. מה נוכל ללמוד מניסיונותיהם של אחרים?
3. חשבו על עוד עיקרי אמונה שאנו כאדוונטיסטים שומרי שבת מאמינים, כמו למשל השבת, מצב המתים, הבריאה, הביאה השניה של ישוע, וכו'. באלו דרכים אמונות אלו צריכות להשפיע על חיים שלנו באופן כללי?

שיעור 11*
10 - 16 מרץ

חוב: החלטה יומית

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: תהילים 37:21; מתי 10-4; 33:6; דברים 12:28; משלי 11:13; 5:21; 2 קורינתיים 18:4

פסוק לשינון: "תָּנוּ לְכָל אָדָם מֶה שְׂמִינִיעַ לוֹ: מִס לְמִי שְׁעַל הַמָּס; מֶכֶס לְמִי שְׁעַל הַמָּכֶס; יִרְאָה לְמִי שְׁרָאוּי לִירֵא מִמֶּנּוּ; כְּבוֹד לְמִי שְׂמִינִיעַ לוֹ כְּבוֹד. אֵל תִּהְיוּ חַיָּבִים דָּבָר לְאִישׁ מִלְּבַד אֲהַבַת הַזֹּלָת, כִּי הָאוֹהֵב אֶת הַזֹּלָת קִיָּם אֶת הַתּוֹרָה" (אל הרומים 13:7,8).

לפעמים אתם יכולים להיות ברי מזל ולמצוא משהו שיסכים להלוות לכם כסף. אולי הוא עושה זאת מתוך מניע טהור – זאת אומרת, הוא באמת רוצה לעזור לכם לצאת מקושי כלכלי. אך ברוב המקרים, אנשים לא מלווים כסף מתוך טוב ליבם. הם מלווים לכם כסף מכיוון שהם רוצים להרוויח יותר (מכספכם) כשתחזירו להם. עלינו לעשות כל מה שניתן כדי להימנע מחובות. כמובן, בכמה מקרים, למשל כשקונים בית או רכב, כשבונים קהילה או כאשר לומדים, אנו צריכים לבקש הלוואה. אך ככל שניתן, זה חייב להעשות בחכמה, בכוונה לסיים עם החוב כמה שיותר מוקדם.

אך עלינו להיות זהירים. כאשר אנו מוציאים כסף שאין לנו, אנו נכנסים לשביל המוביל את עמו של אלוהים לעשות את "החמדנות ואהבת אוצרות העולם תכונות האופי השולטים. ככל שתכונות האופי הללו ישלטו, ישועה וחסד לא יפעלו בחיינו." (Ellen G. White, Early Writings, p. 267).

עלינו לשפר את הכישורים והיכולות שלנו בכדי שנוכל להישאר ממושמצים ולעשות כל שביכולתנו להמנע מחובות. השבוע נראה מה הכתובים אומרים לגבי חובות.

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-17 במרץ.

הלוואות ובזבז

הנביאים אספו עצים עם אלישע קרוב לנהר הירדן כאשר "הַבְּרָזֵל נָפַל אֶל-הַמַּיִם; וַיִּצָּעַק [אחד הנביאים] וַיֹּאמֶר אֶהָה אֲדֹנִי, וְהוּא שָׂאוֹל." (מלכים ב' 5: 6). המילה "לשאול" משמעותה להשתמש באישור במשהו ששייך לאחר. האישור הזה נושא סיכון ואחריות. הלוואת כסף לא שונה מהגרזן שנשאל, מלבד שיכולים להיות השלכות גדולות יותר אם לא משתמשים בו באופן נכון.

הסיבה היחידה שאנו מבקשים הלוואת כסף זה כדי לבזבז את הכסף הזה. הסיכון הכלכלי שאנו לוקחים זה ההנחה שנוכל לשלם את הכסף בחזרה ושלא יהיו הפתעות כלכליות בעתיד. אך העתיד נסתר מאיתנו (קהלת 7: 8); לכן, בקשה להלוואת כסף תמיד כרוכה בסיכון.

מה הפסוקים הבאים אומרים לנו על חובות?

תהילים 37:21

קהלת 5:5

דברים 28:44,45

אנו יכולים ללוות כסף עם הכוונה להשתמש בו בצורה חכמה, אך הפיתוי לבזבז את מה שיש לנו, אפילו מכסף שנלווה, יכול להוביל לבעיות רציניות. אכן, בזבז כסף מלווה מאפשר לנו לחיות אורך חיים של שאיננו יכולים להרשות לעצמינו. הפיתוי ללוות ולבזבז הוא בסיס תרבות הצרכנות שמשפיע על עשירים ועניים כאחד. כאשר אנו באים לידי פיתוי, עלינו לחפש את הוראות אלוהים (1 קורינתים 10: 13), מכיוון שהלוואה יכולה להיות קללה (דברים 43-45: 28).

אל תתחילו עם המנהג הרע של הלוואת כספים. אם יש לכם כבר חוב, שלמו אותו במהרה. עלינו ללמוד לבזבז בצורה חכמה ולהיות האדונים על הכסף של אלוהים, ולא להיות עבדים של ממון העולם הזה.

שוב, ישנם כמה נסיבות שבהם אנו צריכים ללוות כסף. אך צריך לעשות זאת בזהירות ועם הכוונה לשלם בחזרה כמה שיותר מהר.

אלו סכנות רוחניות ישנם לאדם הנלכד בחובות?

ניהול וסיפוק מידי

"וַיַּעֲקֹב נָתַן לְעֵשָׂו, לֶחֶם וְנֶזֶד עֲדָשִׁים, וַיֹּאכַל וַיִּשְׂתֶּה, וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ; וַיֵּבֶז עֵשָׂו, אֶת-הַבְּכֹרָה" (בראשית 25: 34). עשיו היה הרפתקן מחוספס שהלך אחרי תאוותיו. כאשר הגיע לאפו ריחו המענג של נזיד העדשים שרקח יעקב אחיו, הוא רצה בנזיד מיד וללא דיחוי, למרות שלא היה סביר להניח שהוא אכן גווע מרעב. רגשותיו ותחושותיו השתלטו עליו והוא נתן ללחץ של הרגע להכניע את ההיגיון, והמיר את בכורתו עבור כמה רגעי סיפוק. כשרצה אותה בחזרה, **"אֵף כִּי־בִקֵּשׁ אוֹתָהּ בְּדַמְעוֹת"** (אל העברים 12: 17), לא קיבל אותה.

בניגוד לכך, יש לנו את דוגמת ישוע. אחרי 40 יום של צום וכמעט למוות מרעב, ישוע פותה על ידי השטן שלוש פעמים (מתי 10: 3-4). אך ישוע ראה את הניסיונות כפי שהם באמת, ואפילו במצבו החלש הוא לא נכנע לסיפוק. ישוע חיי את כל חייו בדחייה של תענוגות החטא והסיפוק, ועל ידי כך הוא הראה שגם אנחנו יכולים לגבור על החטא. הוא לא המיר או איבד את בכורתו, והוא מזמין את כולם להיות יורשים שותפים יחד איתו (אל הרומים 8: 17, טיטוס 3: 7). אנו שומרים על בכורתנו כאשר אנו הולכים אחרי הדוגמה של ישוע כאשר אנו עומדים בנסיון.

הדבר הטוב ביותר שהעולם יכול להציע לנו זה להתנסות בדברים הגשמיים, של כאן ועכשיו, מכיוון שהוא לא יכול להציע ניסיון בחיי נצח. לחיות עבור האני שלנו זה ההיפך מלחיות עבור אלוהים.

מה הפסוקים הבאים מלמדים אותנו לגבי הסכנות הצפונות בסיפוק מידי, אפילו עבור אנשי אמונה? שמואל ב' 4-11, בראשית 3: 16, אל הפיליפים 3: 19, 1 יוחנן 2: 16, אל הרומים 8: 8.

הרצון לסיפוק מידי הינו סימפטומטי למחשבה בלתי מבוקרת; הוא האויב של הסבלנות שחותרת למטרות ארוכות תווך, ולועג ופוגע במתן דין וחשבון. לדחות את הסיפוק זה עיקרון נלמד; זה כשרון חיים שעוזר לנו לנהל נסיבות ולחצים, במיוחד הפיתויים שלעולם יש להציע, כמו למשל ללוות כסף לא בחכמה. אך רעיון זה אינו אהוד בעולם שבנוי על פינוקים של תגמול מידי, פתרונות זמניים לבעיות, וערכות להתעשרות מהירה. ברגע שאנו חווים סיפוק מידי, אנו נוטים לבחור את הגמול לטווח הקצר שוב, ושוב, ושוב.... אסור לנו כמנהלי המתנות שאלוהים הרעף עלינו ליפול למלכודת זו.

לחיות במסגרת האמצעים

"אוֹצֵר, נְחָמֵד וְשָׁמֵן--בְּנוֹה חָכָם; וְכָסִיל אָדָם יִבְלָעֶנּוּ" (משלי 20: 21). הפסוק הזה מעמיד את הניהול של האחריות הכלכלית בעמדת ניגוד לניהול מפואר ובזבזני. אנשים טיפשים לא עושים תכניות לחיים במסגרת האמצעים המוגבלים שלהם. הם מבזבזים בחמדנות את העושר העומד לרשותם, אפילו עושר נלווה, ומרגישים שהחכמה הכלכלית או חיי דלות הם קושי, כמו דיאטה לא רצויה. וגם כאשר אנו צריכים ללוות כסף, כמו למשבל בשביל לקנות בית, עלינו לעשות זאת עם שיקול דעת זהיר, ועם ההבנה שעלינו לחיות במסגרת האמצעים שלנו.

העשירים יכולים לחיות במסגרת האמצעים שלהם בעושרם. הבעיה שלהם היא שהם תמיד דואגים לעושרם וכיצד עליהם לשמור עליו. כאשר יש לאנשים רק מעט עם מה לחיות וחיים ממשכורת למשכורת, הדאגות שלהם הם כיצד לשרוד, לא העושר עצמו. ועדיין הכתובים מיעצים לנו לחיות במסגרת האמצעים שלנו, ללא קשר לכמה יש לנו. שאול ממליץ שנשקול לחיות חיים פשוטים: **"וְעֵלֶיךָ אִם מָזוֹן וְכִסּוּת [זאת אומרת, בית] לָנוּ נִסְתַּפֶּקָה בָּהֶם"** (1 טימותיאוס 8: 6). שאול השליח אינו מחשיב את העושר הגשמי לחשוב כל כך מכיוון שבשבילו, לחיות במשיח זה מספיק (אל הפיליפים 1: 21). איזה עיקרון יש לזכור לפני כל דבר אחר? מתי 6: 33. **כיצד נוכל להיות בטוחים שאנו חיים את חיינו בצורה זו?**

עלינו לחשוב על האמצעים שלנו לא כשכר אלא כמשאבים שחלה עלינו האחריות על ניהולם. השיטה דרכה שנוכל להשתמש כדי לבצע משימה זו היא תקציב. תכנון תקציב היא מיומנות מלומדת שצריכה להילמד בראש כבד. תרגול ממושם ומאמץ הכרחיים בכדי להצליח בניהול תקציב מאוזן (משלי 15: 14). אם אנו מתחייבים להצליח בתכנית ניהול הפיננסית שלנו, נוכל למנוע טעויות כלכליות מבישות. אם יש לכם בעיה עם ניהול כספים, הכינו תקציב. הוא לא צריך להיות מתוסבך. זה יכול להיות פשוט כמו למשל לחשב את כל ההוצאות שלכם למשך כמה חודשים ואז לעשות ממוצע של ההוצאות החודשיות שלכם. המפתח הוא לחיות במסגרת האמצעים שלכם, ויהי מה, ולהמנע ככל יכולתכם מחובות.

קראו לוקס 30-27: 14. ישוע ממחיש פה את עלות התלמידות כאשר הוא משתמש במשל הבנאי המתמחר את בנייתו של מגדל ומה קורה אם הוא לא יכול לסיים לבנות אותו. איזה שיעור לגבי ניהול נוכל להפיק מכך?

להגיד לא לחוב

קראו דברים 28:12. מה זה מלמד אותנו על שיהיו לנו הרבה חובות? איזה עיקרון פעיל נוכל למצוא פה?

זה הגיוני למנוע חוב כמה שתוכלו. הכתובים גם כן מרתיעים אותנו מלחתום ערבות עבור חובות של אחרים (משלי 17: 18, 22: 26). חוב מסכן את העתיד ומחייב אותנו להיכנע לדרישות שלנו מתוך העמדה הפיננסית החלשה שלנו. הוא מן סם עדין שקשה למשיחיים לסרב ולנהל. חוב אולי אינו בלתי מוסרי, אך הוא לא מחזק את החיים הרוחניים שלנו. "חייבת להיות הערכה קפדנית לכלכלה, אחרת חוב כבד יחול. שימרו את הגבולות. התרחקו מחובות כמי שמתרחק מצרעת." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, p. 272).

החוב יכול להגיע להיות עבדות כלכלית העושה אותנו "עֶבֶד לֹה, לְאִישׁ מְלוֹה" (משלי 7: 22). מכיוון שהחוב כל כך שזור במרקם של העולם הכלכלי שלנו, אנו חושבים שהוא הנורמה. אחרי הכל, ארצות שלמות מתקיימות קיימות על חוב; מדוע שלא יעשו אותו דבר האנשים? זוהי גישה לא נכונה.

"עשה ברית רצינית עם אלוהים שבברכותיו תשלם את חובותך ואחרי כן לא להיות חייב לאף אדם פרוטה, גם אם תצטרף להיות על דייסה ולחם. כאשר אנו מכינים שולחן, כל כך קל לשלוף עוד כמה פרוטות מהכיס עבורת תוספות. שמור על האגורות, והדולרים ידאגו לעצמם. האגורות פה והאגורות שם שאנו מבזבזים עבור דברים קטנים ושונים מסתכמים בדולרים. הכחישו את העצמי, לפחות בזמן שיש את קירות החובות סובבים אתכם... אל תהססו, אל תתאכזבו ואת תשובו בעקבותיכם. הכחישו את רצונותיכם, את פינוקי התאבון שלכם, חסכו את האגורות ושלמו את החובות שלכם. שלמו אותם כמה שיותר מהר. כאשר תוכלו לעמוד שוב כבן אדם חופשי, לא חייב לאף אחד, אותו היום השגת ניצחון גדול" (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, p. 257).

חוב הוא במה חלשה מכדי שמשיחים יעמדו עליה. הוא יכול להזיק לניסיון הרוחני שלנו ולהשפיע על היכולת שלנו לממן את עבודת אלוהים. החוב גונב מאיתנו את היכולת לתת לאחרים בביטחון וגונב הזדמנויות לברכות אלוהים.

אלו החלטות תוכלו לעשות עכשיו שיוכלו לעזור לכם להימנע מכל חוב מיותר? מאילו דברים אתם צריכים להימנע כדי להימנע מחובות?

חיסכון והשקעה

הנמלים עובדות כדי לאגור אספקה לחורף (משלי 6-8: 6). אנו נוהגים בתבונה כאשר אנו מפנימים בחיינו את מנהגם בזמן בו אנו חוסכים כסף באופן שגרתי למטרה מסוימת. תכלית החיסכון זה שיהיו לנו משאבים זמינים בשביל הוצאות מחיה או צרכים, דבר העומד בניגוד לבזבז או לאגירת רווחים. ניהול כספים מצריך תבונה, תקצוב, ומשמעת. אם כל מה שאנו עושים זה לחסוך בשביל עצמינו, אנו גונבים את רכוש אלוהים במקום לנהל אותו.

"כסף שמתבזבז ללא צורך הוא הפסד כפול. לא רק שהכסף כבר אינו, אלא שהפוטנציאל הרווחי שלו גם נעלם. אם היינו שמים את הכסף הזה בצד, היינו יכולים להכפיל אותו פה בעולם דרך חסכוניות בבנק או כהשקעה בשמייים דרך נתינה... חיסכון הינו תחום שמפתח שליטה על הכסף. במקום לתת לכסף להוביל אותנו לאן שהתאוות שלנו נוטים להוביל אותנו, אנו לוקחים שליטה." (Randy C. Alcorn, Money, Possessions and Eternity Carol Stream: Illinois, Tyndale House Publishers, 2003, p. 328).

קראו משלי 11:25, 13:11, 13:18. אילו מילים פרקטיות אנו מוצאים בפסוקים אלו שועזרים לנו להתמודד טוב יותר עם נושאים פיננסיים?

כאשר אנו כמנהלים מנהלים את הנכסים של אלוהים, אנו חוסכים בשביל צרכי המשפחה ומשקיעים בשמייים. העניין הוא לא על כמה יש לכל אחד, אלא שצריכה להיות תכנית ניהול תנ"כית, לא משנה מה המצב הכלכלי שלכם. חיסכון בשביל צרכי המשפחה צריך להעשות בצורה חכמה. כדי לצמצם את האובדן, חלקו את הסיכון (קהלת 1,2: 11). כאשר אנו שמים את הצמצום הזה לפני הרצונות שלנו (משלי 27: 24) ומחפשים עצה מוסמכת מאחרים (משלי 22: 15) אלו הינם שני כלים מוצלחים במודל הזה. ככל שהצרכים מסופקים והעושר גדל, עלינו לזכור את "אֵת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ-כִּי הוּא הִנְתָּן לָךְ כֹּחַ, לַעֲשׂוֹת חֵיל" (דברים 8: 18).

מודל ההשקעה הבטוח ביותר למנהל בשרות אלוהים הוא להשקיע במלכות השמייים (מתי 13: 44). אין מיתונים, סיכונים, גנבים או התרסקות השוק. זה דומה לאדם בעל ארנק שבחיים לא התבלה (לוקס 33: 12). קבלת המשיח פותחת את החשבון, והחזרת המעשר ונתינת תרומות הם הפקדות. זאת אומרת, למרות שאנו צריכים לדאוג לצרכים הגשמיים שלנו פה, כמו למשל תשלום החשבונות, עלינו תמיד להישאר ממוקדים על האמיתות הנצחיות.

קראו 2 קורינתים 4:18. כיצד נוכל לשמור את האמת הזו תמיד לנגד עינינו ובו זמנית לחיות כמנהלים אחראים פה?

נקודות למחשבה

כל יכולת, כישרון או מתנה טבעית באה מאת אלוהים, בין אם נולדנו כך וזה בגנים שלנו, או שהושפענו וחונכנו על ידי הסביבה שלנו, או שניהם יחד. החלק החשוב של המשוואה הוא מה אנו עושים עם היכולות וכישרונות שלנו. אלוהים מצפה מהמנהלים להיות מומחים במיומנויות ויכולות שלהם דרך חינוך, וניסיון מעשי (קהלת 10: 10). בצלאל היה מלא ב"רוח אֱלֹהִים, בְּחָכְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת, וּבְכָל-מְלָאכָה" (שמות 31: 35). לו ולאחליאב (שמות 34: 35) היתה היכולת ללמד אחרים את המיומנות שלהם. אנו יכולים ללמוד להיות מנהלים טובים יותר ובמיוחד לחסל את החוב בעת שאנו חיים בעולם חומרי. עלינו לפתח את הכשרונות שלנו תמיד דרך קריאה, סמינרים, חינוך פורמלי, (כל עוד זה אפשרי), ובסופו של דבר ליישם את מה שלמדנו. הגדלת היכולות שלנו מאפשרת לנו לתת לאלוהים את הטוב ביותר ולהיות מנהלים טובים. משל כיכרי הכסף אומר לנו שכל עבד קיבל כיכרי כסף "לְכָל-אִישׁ לְפִי יָכָלְתּוּ" (מתי 25: 15). שני עבדים הכפילו את הכמות שלהם; השלישי החביא את החלק שלו באדמה. עלינו תמיד לשאוף לשפר את מה שיש לנו, אך החבאת כיכר הכסף לא גילתה שום יכולת או כישרון. ניהול כספים, יציאה מחובות, טיפוח המשמעת וניסיון מעשי מפתחים יכולות המבורכות על ידי אלוהים. כדי להצליח ולהיות טוב במשהו, עלינו לחזור על זה שוב ושוב.

" ככל שלקחים מהכתובים מיושמים בחיי היומיום, יש להם השפעה עמוקה ומתמשכת על האופי. את הלקחים האלה טימותיאוס למד ויישם. לא היו לו כשרונות מבריקים במיוחד, אך עבודתו היתה יקרת ערך מכיוון שהוא השתמש ביכולות שניתנו לו מאת אלוהים בשירות האדון." (Ellen G. White, The Acts of the Apostles, p. 205).

שאלות לדיון:

1. למרות ששליטה עצמית תמיד חשובה למשיחי, ישנה חשיבות מיוחדת כאשר חוסר שליטה עצמית מוביל את המאמין לקשיים כלכליים או אפילו הרס. מה נוכל לעשות כקהילה כדי לעזור לאלו היכולים להיות בסכנה כזו?
2. קראו אל הרומים 13:7,8. כיצד נוכל ליישם את המילים הללו בחיי היומיום שלנו ובכל הקשרים שלנו עם אחרים?
3. ישנם המתווכחים שאין לנו מה לחשוש מלהיכנס לחובות, בגלל שישוע חוזר בקרוב מאוד. כיצד הייתם מגיבים להכרזה זו?

שיעור 12*
17 - 23 מרץ

הרגלי המנהל

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי:
אל האפסים 5:15-17; אל הקולוסים 3:23; לוקס 12:35-48; יעקב 4:14;
מעשי השליחים 3:21; 1 קורינתים 9:24-27.

פסוק לשינון: "בְּמַה יִזְכֶּה-נָעַר, אֶת-אֲרוֹחוֹ – לְשֹׁמֵר, כְּדָבָרָךְ. בְּכָל-לִבִּי דָרַשְׁתִּיךָ;
אֶל-תִּשְׁגָּנִי, מִמַּצּוֹתֶיךָ. בְּלִבִּי, צָפַנְתִּי אִמְרֹתֶיךָ – לְמַעַן, לֹא אֲחַטָּא-לָךְ."
(תהילים 119:9-11).

ההרגלים שלכם מגלים את המטרה והכיוון שלכם בחיים. מנהלים שמפתחים הרגלים טובים הם המנהלים הנאמנים ביותר. לדניאל היה הרגל של תפילה יומית (דניאל 10:6). ההרגל של שאול השליח היה להיות בבית כנסת (מעשי השליחים 17:1,2). הוא גם כותב: "אֶלֶּנָּא תַתְּעוּ נַפְשׁוֹתֵיכֶם חֲבֵרַת אַנְשִׁים רָעִים תִּשְׁחִית מִדּוֹת טֹבוֹת" (1 קורינתים 15:33). עלינו לפתח הרגלים טובים כדי להחליף הרגלים רעים.

"אנו נהיה, היום ולתמיד, מה שההרגלים שלנו עושים מאיתנו. החיים של אלו שמתרגלים הרגלים טובים, ונאמנים הם בכל תפקיד, יהיו כאורות מאירים, מאירים את הדרך של אחרים." (Ellen G. White, Testimonies for the Church,) (vol. 4, p. 452).

המסלול שהרגל יוצר היא הדרך המהירה ביותר שבאפשרותה אתם יכולים לקוט כדי לקבל את הפרס שאתם מחפשים. הרגל הינו החלטה מושרשת. במילים אחרות, אתם לא צריכים אפילו לחשוב על זה; אתם פשוט עושים את זה. ההרגל הזה יכול להיות הרגל מאוד טוב או מאוד רע, תלוי במה אתם עוסקים. השבוע נסתכל על הרגלים עוצמתיים שיעזרו למנהל לנהל את העסק של אלוהים.

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-24 במרץ.

הרגל: חפשו בראשונה את אלוהים

לכולנו יש הרגלים. השאלה היא: איזה סוג הם, טובים או רעים? מכל ההרגלים הטובים שיכולים להיות לאדם מאמין, לחפש את אלוהים ולשים אותו במקום הראשון כל יום הוא ההרגל החשוב ביותר.

"כל בוקר הקדישו את עצמיכם, נפשיכם, גופכם ורוחכם, לאלוהים. ייסדו הרגלי מסירות וביטחון יותר ויותר במושיעכם." (Ellen G. White, Mind, Character, and Personality, vol. 1, p. 15).

על הרגל כזה, אנו בטוח ניכנס דרך ה"שער הצר" (מתי 14: 7).

אלוהים אמר, "לא-יְהִי לְךָ אֱלֹהִים אַחֲרַי, עַל-פְּנֵי" (שמות 2: 20). ישוע אמר, בהקשר לצרכים הבסיסיים שלנו "דְּרָשׁוּ בְּרִאשׁוֹנָה אֶת-מַלְכוּת אֱלֹהִים" (מתי 6: 33), וגם נאמר לנו "וּבְקִשְׁתֶּם אֹתִי, וּמַצְאֶתֶם כִּי תִדְרָשְׁנִי, בְּכָל-לְבַבְכֶּם." (ירמיה 29: 13).

קראו מתי 22:37, 28:17, אל האפסים 17-15:5, ואל הקולוסים 3:23. מה נאמר בפסוקים אלו שיעזור לנו להבין כיצד לשים את אלוהים במקום ראשון בחיינו?

מכל הדוגמאות של לחפש את אלוהים תחילה, שום דוגמה טובה יותר מהדוגמה של ישוע. ישוע שם את אביו מעל הכל בכל הדברים. אנו מתחילים לראות את העדיפות הזו בעלייה לרגל לירושלים בחג הפסח בעודו ילד. כאשר התעמתה עימו אמו, שמצאה אותו בבית המקדש, הוא אמר לה, "הֲלֹא יִדְעֶתֶם כִּי אֶהְיֶה בָּאֶשֶׁר לֵאבִי" (לוקס 49: 2). לאורך כל חייו השתוקק ישוע לקשר עם אביו, כפי שהרגלי התפילה בחייו מעידים. הרגל זה היה הרגל שתלמידיו לא הבינו באופן מלא. כל כוחות האפלה לא יכלו להפריד את ישוע מאביו, מכיוון שישוע התרגל להיות בקשר מתמיד איתו.

אנו יכולים ללכת בעקבות הדוגמא של ישוע כאשר אנו מחליטים לאהוב את אלוהים עם כל לבנו, נפשינו ובכל מאודנו (מתי 22: 37). דרך תפילה, לימוד דבר אלוהים, ולנסות להדמות יותר לאופי של ישוע, נתרגל לשים את אלוהים במקום הראשון. ולמאמין, איזה הרגל טוב יותר יש מזה?

שאלו את עצמיכם: האם באמת שמתי את אלוהים במקום ראשון בחיים שלי? כיצד תדעו אם עשיתם כך?

הרגל: המתינו לביאת המשיח

קראו את לוקס 12:35-48. מה המשל הזה מלמד אותנו על כיצד עלינו להתייחס לביאתו השנייה של ישוע? מדוע כל מה שנעשה חייב להיות בהקשר למציאות ביאתו השנייה?

ניהול צריך להיות מתורגל באופן שגרתי לאור שובו של ישוע. אופי המנהלים הלא-נאמנים שמתנהגים כמנהלים נאמנים בסופו של דבר יוכרו על ידי מעשיהם; מכיוון שמנהלים אמיתיים ונאמנים מבצעים את אחריותם בקפדנות, ממש כאילו אדונם נוכח. הם חיים בשביל העתיד ועובדים בנאמנות יום אחר יום. **"כִּי אֶזְרְחוּתֶנּוּ בַּשָּׂמַיִם הָיָא וּמַשָּׁם מְחֻכִּים אָנְחָנוּ לְמוֹשִׁיעֵנוּ אֲדֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ"** (אל הפיליפים 3:20).

אברהם חיכה לעיר נצחית (אל העברים 11:10), ושאל חיכה לחזרת המשיח (אל העברים 10:25). הם היו הוגים קדימה, מצפים, מתכננים, ומוכנים בדקה האחרונה להיפגש עם ישוע. אנו גם צריכים לפתח את ההרגל הזה של להסתכל קדימה עם מבט ממוקד בשיא הבשורה (טיטוס 2:13). במקום להציץ פה ושם או להציץ כבדרך אגב לנבואות, עלינו לחפש, לעשות, והיות על המשמר באופן מתמיד, תמיד מודעים לחיי הנצח שמחכים לנו כאשר המשיח יחזור. בו זמנית, עלינו להימנע מספקולציות דמיוניות ופראיות לגבי ארועי אחרית הימים. ההבטחה של הביאה השנייה נותנת לנו כוונה לחיים, מספקת לנו נקודת מבט נכונה על ימינו, ועוזרת לנו להבין מה חשוב באמת בחיים. ההרגל של לחפש את חזרתו של ישוע נותנת למנהל הגדרה ומטרה.

קרבן המשיח על מזבח הצלב סלל את הדרך כדי שיהיה לנו מפגש עם הגואל. אנו מחפשים סימני דרך המתגלים בכתובים שמצביעים על ביאתו של ישוע בכבוד האב והמלאכים (מרקוס 8:38). **"וְאֵין אֲנִי צוֹפִים אֶל הַדְּבָרִים הַנִּרְאִים, אֲלָא אֶל אֱשֶׁר אֵינָם נִרְאִים; כִּי הַדְּבָרִים הַנִּרְאִים לְשֹׁעָה הֵם, אֲבָל הַבְּלָתִי נִרְאִים – לְעוֹלָמִים."** (2 קורינתים 4:18).

כן, המוות והמציאות התמידית של המוות, צריכים לגרום לנו להבין עד כמה הזמניות שלנו מוגבלת וארעית. אך הבטחת הביאה השנייה גם מראה לנו עד כמה המוות בעצמו זמני וארעי. לא פלא שעלינו להיות לאור הבטחת חזרתו של המשיח, הבטחה שצריכה להשפיע כיצד כל מנהל משיחי חי. הבה נתרגל עכשיו תמיד להיות בציפייה של חזרת המשיח. שם הקהילה האדוונטיסטית מצביע על מציאות ציפייה זו.

הרגל: השתמשו בזמן בחכמה

"כי-תמול אֶנְחֵנוּ, וְלֹא נִדְעָ, כִּי צֵל יִמִּינוּ עָלֵי-אֶרֶץ." (איוב 9: 8).

ניתן לעצור שעון אך לא ניתן לעצור את משך הזמן. זמן אינו מחכה; הוא מתקדם אפילו אם אנו עומדים ולא עושים דבר.

מה הפסוקים הבאים מלמדים אותנו לגבי זמננו בעולם הזה? יעקב 4:14; תהילים 90:10,12; תהילים 39:4,5; קהלת 8:6-3. מה המסר הבסיסי שנוכל לקחת מפסוקים אלו לגבי עד כמה יקר זמננו פה?

עם משהו כה מוגבל ובלתי-מתחדש כמו זמן, חשוב שמשיחים יהיו מנהלים טובים של זמן. לכן אנו צריכים להקפיד על פיתוח ההרגל של שימוש נכון של הזמן דרך התמקדות במה שחשוב בחיים העכשיויים וחיי העולם הבא. עלינו לנהל את הזמן בהתבססות על מה שדבר אלוהים אומר לנו שחשוב, מכיוון שכאשר הזמן נגמר, אין אפשרות לשחזר אותו. אם אנו מפסידים כסף, יכולים להיות מצבים שנורוויח אותו בחזרה, ואולי אפילו יותר ממה שהפסדנו. לא כך עם הזמן. רגע שמאבדים זה רגע שמאבדים לעד. קל יותר יהיה להחזיר ביצה שבורה לקליפתה מאשר להחזיר רגע מהעבר. לכן, זמן הוא אחד המשאבים היקרים ביותר שניתנו לנו מאת אלוהים. כמה חשוב, אז, שנתרגל לעשות את כל שביכולתנו מכל רגע שניתן לנו.

"זמננו שייך לאלוהים. כל רגע שייך לו, ואנו תחת התחייבות כבדת ראש לשפר אותו לכבודו. מכל כישרון שהוא נתן לנו, הוא ידרוש דין וחשבון קפדני ביותר על זמננו. "ערך הזמן הוא מעבר לכל חישוב. המשיח התייחס לכל רגע כרגע יקר, וגם עלינו להתייחס כך. החיים קצרים מדי מכדי שנשחק עם הזמן. יש לנו מעט ימי מבחן כדי להתכונן לחיי הנצח. אין לנו זמן לבזבז, אין זמן להקדיש לתאוות אנוכיות, אין זמן להתפנק בחטא." (Ellen G. White, Christ's Object Lessons, p. 342).

"וַעֲתָה רְאוּ וְהִזְהֵרוּ שֶׁלֹא תִתְּהֶלְכוּ בְּכִסְיִלִּים כִּי אִם-בְּחֻמְכֵּם, מוֹקִירִים הַשְׁעָה כִּי הֵימִים רָעִים הֵמָּה" (אל האפססים 5:15,16). מה אומר לנו פה שאול, וכיצד נוכל ליישם את הדברים הללו למצבנו העכשווי?

הרגל: שמרו על גוף, נפש, ונשמה בריאה

במקור נבראנו מושלים – נפשית, פיזית, ורוחנית. כמובן שהחטא הרס את הכל. הבשורות הטובות של הבשורה, בין שאר הדברים, זה שאלוהים בתהליך שיקום למה שנועדנו להיות במקור.

קראו מעשי השליחים 3:21, והתגלות 5-21:1. איזו תקווה תמונה בפסוקים אלה בשבילנו? כיצד עלינו להיות בעוד שאנו מחכים לשיקום הסופי?

המשיח עבד ללא הרף כאשר היה בכדור הארץ כדי לרומם את האנושות מבחינה רוחנית, נפשית, ופיזית, כהקדמה לשיקום הסופי באחרית הימים. שירות הריפוי של ישוע מראה שישוע רוצה שנהיה כמה שיותר בריאים היום ועד קץ העולם. לכן מנהלים מפתחים הרגלים לנפש, גוף ונשמה שלהם שמעודדים אורח חיים בריא.

ראשונה, השכל התחזק ככל שיעשה בו יותר שימוש. מלאו את נפשיכם באופן שגרתית ב"כִּלְאֲשֶׁר הוּא אִמֶּת וְנִכְבָּד וְיִשָּׁר וְטָהוֹר וְנָעִים וְאֲשֶׁר שְׁמֵעוֹ טוֹב כִּלְמַעֲשֶׂה צֶדֶק כָּל מַעֲשֶׂה שָׁבַח עַל־אֱלֹהֵי תִשְׁיִמוּ לְבַבְכֶּם" (אל הפולטיפים 8: 4). מחשבות אלו מביאות שלוה ושלום (ישעיה 3: 26), שכן "חַיִּי בְּשָׂרִים, לֵב מְרֻפָּא" (משלי 30: 14). הרגלים בריאותיים לנפש מסייעים למצודת הכח לפעול ביעילות רבה.

שנית, הרגלי בריאות טובים כמו למשל התעמלות ותזונה נכונה, מציינים שאיכפת לנו מעצמנו. התעמלות, למשל, מורידה את המתח ולחץ דם, משפרת את מזג הרוח, ופועלת כטיפול תרופתי בהאטת תהליכי הזדקנות מכל תרופה אחרת במדפי בתי המרקחת. שלישית, המנהל יפתח הרגלים טובים בשביל להמריץ את הנשמה. רוממו את נפשיכם לאלוהים (תהילים 4, 5: 86), וקוּבו (תהילים 5: 62). נפשיכם תשגשג כשתתהלכו באמת (3 יוחנן 3) ו"שְׁמְרוּ [תְּמִינִים] בָּבוֹא אֲדִינִי יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ" (1 תסלוניקיים 5: 23).

חשבו על סוג ההרגלים שיש לכם וכיצד הם משפיעים על הבריאות הרוחנית, פיזית, ונפשית. האם ישנם שינויים שאתם צריכים לעשות שיעזרו לכם באחד או כל התחומים הללו? אילו בחירות תוכלו לעשות ואיזה הבטחות אתם יכולים לתבוע שיעזרו לכם להטיב את איכות החיים שלכם עכשיו ובנתיים שאתם מחכים לשיקום הסופי שלכם?

הרגל: משמעת עצמית

משמעת עצמית היא אחד ממאפייני האופי החשובים ביותר שיכולים להיות למנהל. **"כִּי הָאֱלֹהִים לֹא יִתֵּן לְנוֹרוֹחַ אִימָה כִּי אִסְרוּחַ גְּבוּרָה וְאַהֲבָה וּמוֹסֵר"** (2 טימותיאוס 1: 7). המילה היוונית שמתורגמת ל"מוסר", או משמעת עצמית, *sophronismos*, מופיעה רק בפסוק זה בברית החדשה ומשמעותה היא היכולת לעשות את מה שצריך לעשות עם שכל צלול ומאוזן שלא יסטה מעקרונות אלוהים. משמעת עצמית מסייעת לנו **"לְהִבָּחֵן בִּיִּרְטוֹב לָרָע"** (אל העברים 14: 5), להבין מצבים, ולהתמודד עם לחצים והפרעות בשלוח וצניעות. דניאל רדף את מה שטוב למרות האריות, בניגוד לשמשון שחיי חיי הוללות והפגין מעט מאוד איפוק ושכל בריא. יוסף הלך בעקבות הטוב אפילו בבית פוטיפר, בניגוד לשלמה המלך, שסגד לאלוהים אחרים (מלכים א' 11: 4, 5).

קראו 1 קורינתים 9: 24-27. מה אומר פה שאול לגבי משמעת עצמית? מה בסופו של דבר על המאזניים בעניין השאלה של משמעת עצמית?

"העולם שקוע בהבליו ובתענוגותיו; שקרים, טעויות וסיפורי מעשיות רווחים בכול; מלכודות השטן שנועדו להשמדת הנשמות הולכות ומתרבות. לכן, כל מי ששרוי ביראת ה' וחפץ בקדושה מושלמת חייב ללמוד את לקחי המתינות וההינזרות. תאוות החך והיצר חייבים להישלט בידי כוחות הנפש שכוחם רב יותר. משמעת עצמית זו נחוצה לחיזוק כוחות הנפש והתובנות הרוחניות, המאפשרות לנו להבין וליישם את האמיתות הקדושות מדבר ה' " (אלן ווייט, חמדת הדורות פרק י' עמ' 64).

המשמעת העצמית מתחזקת עם תרגול שגרת. אלוהים קרא לכם להיות **"קְדוֹשִׁים בְּכָל־דֶּרֶךְ־כִּיכֶם"** (1 כיפא 15: 1) ו**"הָרָגַל נִפְשָׁךְ בְּחִסְדוֹת"** (1 טימותיאוס 4: 7). המנהלים צריכים להתאמן כדי שתהיה להם משמעת עצמית כמו רוב הספורטאים ומוזיקאים הכשרוניים. אנו חייבים, עם גבורת אלוהים ומאמצינו המתמידים, להיות בעלי משמעת עצמית בכל הדברים החשובים באמת.

כיצד נלמד להיכנע לכח אלוהים, היות שהוא לבדו יכול לתת לנו את המשמעת העצמית שאנו כה זקוקים לה בכדי לחיות כמנהלים אדוקים בעולם נחות ומושחת?

נקודות למחשבה

חנוך ונח התרגלו ללכת עם אלוהים בדור שמעט היו נאמנים בין כל השפע, חומריות, ואלימות (בראשית 5:24, 9:6). הם הבינו וקיבלו את חסד אלוהים, והיו מנהלים טובים של הרכוש והתפקידים שהופקדו בידם.

בכל דור ודור, אנשים הלכו עם אלוהים כפי שחנוך ונח הלכו. למשל, דניאל וחבריו, "הם הבינו שעל מנת לשמש נציגיה של דת האמת בקרב הדתות האליליות הכוזבות, עליהם להיות בעלי שכל חד וצלול ואופי משיחי מופתי. אלוהים בכבודו ובעצמו היה המורה שלהם. בזמן שהם שקדו ללא הרף על תפילתם ולימודיהם, והתחברו עם האל הסמוי מן העין, הם התהלכו עם אלוהים בדומה לחנוך". (אלן ווייט, מלכי ונביאי ישראל, פרק לט' עמ' 248).

"להתהלך עם אלוהים" מגדיר את מה שמנהל עושה, זאת אומרת, לחיות עם אלוהים יום אחר יום בעולם הזה. למנהל נאמן תהיה שגרה להתהלך עם אלוהים בעולם מלא שחיתות, מכיוון שרק בקשר הזה עם אלוהים אנו יכולים להיות מוגנים מנפילה לתוך החטא הרווח כל כך בעולם בו אנו חיים.

חיי מנהל נאמן כרוכים בלחיות חיי הסכמה עם אלוהים (עמוס 3:3). עלינו להתהלך במשיח (אל הקולוסים 2:6), בחיים מחודשים (אל הרומים 6:4), באהבה (אל האפסים 5:2), בחכמה (אל הקולוסים 4:5), באמת (תהילים 86:11), באור (1 יוחנן 1:7), בתמימות (משלי 1:19), בתורתו (שמות 4:16), במעשים טובים (אל האפסים 2:10), ובדרך הישרה (משלי 26,27:4).

שאלות לדיון:

1. הגדירו ענווה והסבירו את תפקידה בחייו של מנהל (מתי 11:29, אל האפסים 4:2, אל הפיליפיים 2:3, יעקב 4:10). מדוע ענווה חשובה בהליכתנו עם אלוהים? (מיכה 6:8)
2. בכיתה, דברו על דרכים שנוכל לעזור לאנשים מבינו הלכודים בהרגלים רעים ואף הרגלי הרס עצמי. מה תוכלו לעשות כקהילה מקומית בכדי לעזור לאנשים אלו?
3. מהם עוד הרגלים טובים שצריכים להיות למנהלים משיחים? ראו, למשל, טיטוס 2:7, תהילים 119:172, מתי 5:8.
4. דברו בכיתה על הזמן ועל תעלומת הזמן. מדוע נראה שהוא חולף כל כך מהר? כיצד נבין אפילו מה זה זמן? וחשוב מזה, מדוע זה הכרחי שנהיה מנהלים טובים של הזמן הקצר יחסית בעודנו בעולם הזה?

שיעור 13*
24 - 30 מרץ

פרי הניהול

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: 2 טימותיאוס 3:1-9;
יחזקאל 14:14; אל הפיליפים 4:13-4; משלי 3:5; 1 כיפא 2:11,12; מתי 7:23;
25:21.

פסוק לשינון: "וְהִיטִיבוּ דְרָכְכֶם בְּגוֹיִם לְמַעַן יְבִיטוּ אֶל־מַעֲשֵׂיכֶם הַטּוֹבִים וַיְכַבְּדוּ
אֶת־הָאֱלֹהִים בַּיּוֹם הַהֶקְדָּה תַּחַת אֲשֶׁר חָרְפוּ אֶתְכֶם כְּפַעְלֵי אֱוֹן" 1 כיפא 2:12

כמנהלים, עלינו לחיות כעדים לאלוהים שאנו עובדים, וזאת אומרת שעלינו להשפיע לטובה בחזקה על האנשים הסובבים אותנו. לכן, הסיפור שלנו לא יכול להיות מבודד מהעולם הסובב אותנו. במקום זאת, יש לנו את הזכות לשקף אורח חיים בריא יותר לאנשים שלא יודעים את מה שניתן לנו. ניהול זה שגשוג בקריאת אלוהים לחיות חיים של חסידות. אלוהים נותן לנו את המיומנות לחיות שונה מכל אורח חיים אחר עלי אדמות (2קורינתים 6:17), וזה משהו שאחרים צריכים לראות בנו ואפילו לשאול לגבי זה. לכן נאמר לנו: "אֶת־יְהוָה אֱלֹהִים אֹתוֹ תִקְדִּישׁוּ בְּלִבְכֶם וְהָיוּ נִלְנִים תַּמִּיד לְהָשִׁיב דָּבָר בְּעֲנֻה וּבִירָאָה לְכָל־מִבְקֵשׁ מֵאֲתָכֶם חֲשֹׁבֹן הַתּוֹחֶלֶת אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם" (1 כיפא 3:15). בשיעור האחרון הזה נסתכל על יתרונות אישיים, תוצאות מוצלחות, תוצאות רוחניות. השפעתנו, ומפתח הסיפוק בחיי המנהל, לדעת שהכל מסתכם על "הַמַּשִּׁיחַ אֲשֶׁר בְּכֶם אֲשֶׁר הוּא תְקוּת הַכְּבוֹד" (אל הקולוסים 1:27).

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-31 במרץ.

ניהול וחסידות

חסידות הינו נושא רחב. אנשים חסידים חיים אורח חיים של חסידות (טיטוס 1:1), הופכים להיות יותר כמו המשיח בגישה של דבקות במעשים שמרצים את אלוהים (תהילים 4:4, טיטוס 2:12). חסידות היא העדות של דת אמיתית ומקבלת את ההבטחה של חיי עולם. אין פילוסופיה, עושר, פרסום, כח, או מעמד בלידה מועדפת המציעה הבטחה כזו.

קראו 2 טימותיאוס 3:1-9. על מה מזהיר פה שאול שקשור באופן ישיר לחיי המנהל הנאמן?

ספר איוב מספק לנו תיאור על האופי והמעשים של איוב. הוא מגלה כיצד חיי חסידות מתגלים, אפילו באמצע הסבל. זה גם מראה עד כמה השטן שונא אל אורח החיים הזה. אפילו אלוהים מכיר שאין עוד אנשים כמו איוב באיכות אמונתו וחיו (איוב 2:3).

”אִישׁ הָיָה בְּאֶרֶץ-עוֹץ, אִיּוֹב שְׁמוֹ; וְהָיָה הָאִישׁ הַהוּא, תָּם וְיָשָׁר וִירָא אֱלֹהִים-וְסָר מֵרָע” (איוב 1:1). ובזאת, אנו רואים באיוב איש שאמונתו לא הייתה רק התבטאות במילים או בפולחנים דתיים, למרות שכל אלו היו חלק מחייו (איוב 1:5). יראת ה' נתגלתה בחיי חסידות מושלמים, אפילו בין צרות נוראיות. להיות חסידים אינו פרושו להיות מושלמים, אלא שאנו משקפים מה זאת שלמות במרחב האישי שלנו.

קראו את יחזקאל 14:14. מה אומר פסוק זה שמעיד על האופי של האנשים הללו? מה יש להם במשותף, שאמור להיות גם לנו?

ניהול היא התבטאות של חיי חסידות. מנהלים נאמנים לא רק נראים חסידים. הם חסידים, וחסידות זו מתגלה באופן שהם חיים וכיצד הם מנהלים דברים שאלוהים הפקיד בידם. אמונתם מתבטאת לא רק במה שהם עושים אלא גם במה שהם אינם עושים.

סיפוק

"וְלֹא מִמַּחְסוֹר אֲדַבֵּר כֹּן כִּי לְמַדְתִּי לְהִסְתַּפֵּק בְּמַה־שֵּׁשׁ לִי" (אל הפיליפים 4: 11).

אם עלינו להסתפק בכל מצב, מאיפה צריכה לבוא תחושת הסיפוק הזה? כאשר שאול כתב לטימותיאוס, הוא תיאר לו קבוצת אנשים תפלה שהאנשים בה **"שָׁמִים אֶת־הַחֲסִידוֹת לְדָבָר בְּצַע"** (1 טימותיאוס 6: 5). האם יש תיאור טוב יותר מחלק מהתכניות רכילות בטלוויזיה כיום? הם עושים הרבה כסף כאשר הם אומרים להרבה שומעים שאם הם יהיו נאמנים אליהם (ומהמילה "נאמנים" הם מתכוונים נאמנים לשירותים שלהם), אז השומעים האלה יהיו עשירים גם כן. ההשוואה בין עושר לנאמנות הינה עוד התגלמות החומרניות תחת התחפושת של דת משיחית.

העובדה היא שאין שום קשר בין חסידות לעושר. אם זה לא היה כך, כמה מהאנשים הדוחים ביותר בעולם היו נחשבים לאנשים הצדיקים ביותר מכיוון שהם האנשים העשירים ביותר. במקום זאת, שאול השליח אמר ש**"בְּצַע גָּדוֹל הִיא הַחֲסִידוֹת עִם־לֵב שֶׁמֶח בְּחֻלְקוֹ"** (1 טימותיאוס 6: 6). חסידות עם סיפוק בכל מצב הוא העושר הגדול ביותר מכיוון שחסד אלוהים הרבה יותר יקר ערך מרווח פיננסי. לכן, עלינו להיות מסופקים עם **"מִזֹּן וְכֶסֶד"** (1 טימותיאוס 6: 8). בסופו של יום, לא משנה כמה יש לנו, תמיד יהיה יותר דברים שנרצה לרכוש אם זו צורת המחשבה שלנו.

"הסתפקות בכל מצב היא אומנות נפלאה, תעלומה רוחנית. צריכים ללמוד אותה, וללמוד אותה כתעלומה שהיא... הסיפוק המשיחי הינו הרוח הנעימה, פנימית, שקטה ואדיבה, שנכנעת מרצונה ומתענגת על הרשות האבהית של אלוהים בכל מצב... היא כמו קופסה של משחה יקרה, מאוד מנחמת ושימושית ללבבות מוטרדים, בזמנים ומצבים קשים." (Jeremiah Burroughs, The Rare Jewel of Christian Contentment, pp. 1, 3).

קראו את אל הרומים 8: 28, אל העברים 13: 5 ואל הפיליפים 13: 4-4. מה אנו מוצאים פה

שיעזור לנו לחיות חיי סיפוק?

אמון

קראו משלי 5: 3. איזה מסר מכריע טמון עברנו, במיוחד בחלק האחרון, שאומר לנו לא "להישען" על התבונה שלנו? (ראו גם ישעיה 9: 55, 1 קורинתיים 5: 4, 12: 13).
המוטו והמטרה של מנהלי אלוהים הוא "בְּטַח אֶל-יְהוָה, בְּכָל-לֵבְךָ; וְאֶל-בִּינְתְּךָ, אֶל-תִּשְׁעֶנָּה" (משלי 5: 3).

כמובן שקל יותר להגיד מלעשות. כמה פעמים אנו מאמינים באלוהים מבחינה אינטלקטואלית ובאהבתו ובדאגתו כלפינו, ובו זמנית דואגים ומדכאים את עצמינו על דבר כלשהו? לפעמים העתיד נראה מפחיד, לפחות בדימיון שלנו.
כיצד, אז, אנו כמנהלים, נוכל ללמוד לבטוח באלוהים? בהתקדמותנו באמונה ובציות לאלוהים בכל מה שנעשה היום. אמון הוא פעולה שכלית שלא מתדללת עם השימוש להיפך, ככל שנבטח באלוהים, האמון שלנו בו יגדל. לחיות כמנהלים נאמנים זו הדרך שלנו להביע את האמון שלנו באלוהים. האמון הזה הוא הבסיס והכוח המניע של המנהל, והוא נראה לעין דרך הדברים שאנו עושים.

"בְּטַח אֶל-יְהוָה, בְּכָל-לֵבְךָ". המילה "ליבך" תמיד מופיע בצורה מטפורית בכתובים. הכוונה היא שהחלטות שלנו באות מפנימיות מוסרית שעושה אותנו את מי שאנחנו (מתי 22: 37). זה כולל את האופי שלנו, מניעים, וכוונות – עצם קיומנו.

קל יותר לבטוח באלוהים בדברים שאיננו יכולים לשלוט. במובן הזה שאין לנו ברירה אלא לבטוח בו. במקום זאת, האמון האמיתי "מהלב" מגיע כאשר עלינו לקבל החלטה לגבי משהו שאנו יכולים לשלוט עליו, וכאשר האמון שלנו באלוהים יגרום לנו להחליט בדרך כזו או אחרת.

התלמידים של ישוע ממחישים אמון באלוהים בכל לבבם: "טבעם היה חלש וחסר אונים כמו טבעם של כל מי שלוקח חלק בעבודה כיום, אך הם שמו את כל ביטחונם באדון. היה להם עושר, אל עושר זה היתה תרבות השכל והנשמה; ועושר זה יכול להיות של כל מי ששם את אלוהים במקום ראשון ואחרון והטוב ביותר בהכל." (Ellen G. White, Gospel Workers, p. 25).

זה נכון שקל יותר לבטוח באלוהים בדברים שאיננו יכולים לשלוט. אך מה לגבי דברים שאתם כן יכולים לשלוט? אילו החלטות תצטרכו לקחת שהאמון שלכם יקבע איזה כיוון אתם כן מחליטים?

ההשפעה שלנו

"כִּי מִלְפָּנִים הָיִיתֶם חֹשֶׁךְ וְעַתָּה הַנֶּכֶם אֹר בְּאֲדָנֵינוּ" (אל האפסים 5: 8). שאל מתאר את שינוי הלב מה שנראה באופן פומבי: כאשר אנחנו מתהלכים באור (1 יוחנן 7: 1; ישעיה 30: 21), העדות היומית שלנו התנהלויות יהיו אור שמשפיע על הסובבים אותנו בעולם אפל.

ישוע אמר **"אֲנִי אֹר הָעוֹלָם"** (יוחנן 8: 12). אנו משקפים את אור אלוהים דרך אופי ציב בהתנהגות הציבורית היומיומית שלנו.

כיצד מוצג הניהול שלנו בדרכים שיביאו תהילה לאלוהים? איך מעשינו משפיעים על אחרים? מתי 16: 5, טיטוס 2: 7, 1 כיפא 11, 12.

ניהול זה הטיפול ברכוש של אלוהים, אך זה מעבר לאחריות זו. הניהול שלנו מתגלה לעיני משפחתנו, קהילתנו, העולם, והיקום כולו (1 קורינתים 9: 4). ניהול בעיסוקינו גם מראים את ההשפעה של עיקרונות המלכות בחיינו. ובכך, אנו יכולים להשפיע על אחרים. אנו מגלים את המשיח דרך נדיבות ומוסריות, הנושאים את אישור הבורא.

מוסר עבודה שלנו חייב להסכים עם עקרונות הניהול שלנו. משלח ידנו הינו במה שמראה את הניהול של איש צדיק. **"וְהוֹצִיא כְּאוֹר צִדְקָה; וּמִשְׁפָּטָה, כְּצִהְרִים."** (תהילים 6: 37). השפעת המנהל אפילו בעבודה או בשליחותם לא מוסתרת **"אֲרִיתָה הָאֵיפָה"** (לוקס 11: 33), אלא נגלות לעין כמו עיר השוכנת על הר (מתי 14: 5). כאשר אתם חיים בכוונה חיים כאלה בבית ובעבודה, אתם תשפיעו על הנפש והלב של האנשים סביבכם.

"לכל דבר בטבע יש את עבודתו המסודרת ולא רוטן על מעמדו. בנושאים רוחניים, לכל אדם ואישה יש מעגל אישי ושליחות. הריבית שאלוהים דורש יהיה יחסי לכמות ההון שהופקד על פי מידת מתנת המשיח... עכשיו זה הזמן פריבילגיה שלכם... להראות יציבות אופי שיראה את הערך המוסרי האמיתי שלכם. למשיח יש זכות לקבל את השירות שלך. אחזו בו בכל לבכם." (Ellen G. White, This Day With God, p. 243).

איזו השפעה מוסר העבודה שלכם מגלה לאלו שעובדים איתכם או לאלו שרואים אתכם בבית? איזה מסר אתם מוסרים להם על האמונה שלכם?

המילים שאנו רוצים (ולא רוצים) לשמוע

גרים אנו בארץ, והשמיים – מקום מושלם, יפה, ושלי – היעד הסופי שלנו (אל העברים 11: 13, 14). עד אז, עלינו לחיות את קיומנו פה. ההיבט המשיחי, במיוחד ההיבט המתגלה במלחמה הגדולה, אינם מאפשרים לנו להיות נטרליים. עלינו לחיות עבור אלוהים או שנחיה למען האויב. **”כָּל אֲשֶׁר אֵינָנו אֵתִי הוּא לְנֶגְדִי וְאֲשֶׁר אֵינָנו מְכַסֵּס אֵתִי הוּא מְפַזֵּר”** (מתי 12: 30). הצד שאליו אנו שייכים יתגלה, באופן ברור וחד משמעי, כאשר הוא יחזור.

באיזושהו נקודה אחרי שהמשיח יחזור, אלו שטענו שהלכו אחריי ישמעו אחד משני הפסוקים שלהלן. מהם פסוקים אלו ומה המשמעות של כל אחד מהם?

מתי 21: 25

מתי 23: 7

מילות המשיח “הטיבות לעשות” הן המילים הכי נעימים ומספקים שכל מנהל יוכל לשמוע אי פעם. אישור אלוהי מוחלט על נסיונותנו לנהל את רכושנו, יביאו שמחה שאין לתאר על שעשינו את המיטב על פי היכולות שלנו, בידיעה שלאורך כל הדרך ישועתנו מושרשת בחזקה, לא על המעשים שלנו למען המשיח, אלא על מעשיו למעננו (ראו אל הרומים 21: 3, 6: 4).

חיי מנהל נאמן הם השתקפות של האמונה שכבר יש לו. הניסיון להיוושע על ידי המעשים משתקף בדברי אלה שרוצים להצתדק לפני אלוהים דרך/על ידי מעשיהם (ראו מתי 21, 22: 7). מתי 23: 7 מראה כמה חסרת ערך ההצדקה העצמית הזאת באמת. “כאשר תלמידי המשיח מחזירים לה’ את אשר שייך לו, הם צוברים אוצר בשמיים, שיינתן להם כאשר ישמעו את המילים: **”יֵפֶה, עֶבֶד טוֹב וְנֶאֱמָן!... בּוֹא אֶל שְׁמַחַת אֲדוֹנֶךָ”**. (אלן ווייט, חמדת הדורות [בגרסא העברית] פרק נז, עמ’ 416).

בסופו של דבר, חיי ניהול הם חיים אשר שני המצוות הגדולות ביותר: לאהוב את אלוהים ולאהוב את רעינו, הן המוטיבציה והמניע בכל מה שאנו עושים. **כיצד חייך, והניהול שמתגלה בחייך, משקף את שתי המצוות האלה?**

נקודות למחשבה

המשיח הגיע לעולם הזה כדי לגלות את אהבת אלוהים. אלו שהולכים בעקבותיו צריכים להמשיך את העבודה שהוא התחיל. הבה נשאוף לעזור ולחזק אחד את השני. חיפוש אחר הטוב לאחר היא הדרך בה נוכל למצוא את האושר האמיתי. האדם אינו פועל נגד האינטרס של עצמו כאשר הוא אוהב את אלוהים ורעיו. ככל שרוחו תהיה נדיבה יותר, יהיה מאושר יותר, מכיוון שהוא ממלא את מטרת אלוהים עבורו." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, pp. 24, 25)

"היכן שיש חיים בקהילה, ישנה התרבות וצמיחה. ישנה גם החלפה קבועה, של לקיחה ונתינה, קבלה והחזרה לאלוהים את השייך לו. לכל מאמין אמיתי אלוהים נותן אור וברכה, ואת זאת המאמין נותן לאחרים בעבודה שהוא עושה למען האדון. ככל שהוא נותן ממה שהוא מקבל, היכולת שלו לקבל גוברת. יש מקום לאספקה טרייה של חסד ואמת. אור ברור יותר. חיי הקהילה וצמיחתה תלויים בנתינה ובקבלה הזאת. מי שמקבל, אבל לא נותן, יפסיק לקבל מהרה. אם האמת לא נובעת ממנו לאחרים, הוא יאבד את יכולתו לקבל. עלינו לתת את טוב השמיים, אם נקבל את הברכה המרעננת." (Ellen G. White, Counsels on Stewardship, p. 36)

שאלות לדיון

1. כיצד אמון באלוהים מוביל לסיפוק? מה צריך כדי לסמוך על אלוהים בכל לבבך ברמה האינטלקטואלית? 2 קורינתים 10:5. מדוע קל כל כך להגיד ש"כל הדברים חוברים יחד לטובה" (אל הרומים 8:28) אך כל-כך קשה להאמין בזה? או במילים אחרות, מדוע אנו מצהירים שאנו בוטחים באלוהים, ואנו באמת בוטחים בו ברמה אינטלקטואלית, ובו זמנית אנו מפחדים כל כך לגבי העתיד?
2. בכיתה, שאלו את השאלה הבאה והשוו תשובות: "כיצד הייתם מגדירים את המילה, ניהול, ב-25 מילים או פחות?" שאלו: "הסבירו ב-25 מילים או פחות מדוע ניהול הוא חלק כה חשוב בחיי המאמין?"
3. קראו שוב מתי 23-21:7. מה קורה בפסוקים אלו? מדוע האנשים האלה אומרים את הדברים שהם אומרים? מה מילותיהם מגלות עליהם? כיצד נוכל להיות בטוחים – אפילו שמחפשים אנו להיות מנהלים טובים, אפילו שמנסים להיות חיי אמונה וציות, אפילו שאנו מנסים לעשות מעשים טובים בשם אלוהים – שלא ניפול באותו סוג של שקר עצמי?
4. אנו נוטים לחשוב על השפעה משיחית רק ברמת הפרט. אך מה לגבי על רמת הקהילה המקומית שלכם? איזו השפעה יש לקהילה שלכם על הסביבה?

חטיבה אמריקאית

